

Svaka misao diverzija Autodestruktivni bog Mliječni zubi

Gregurec, Patrik

Master's thesis / Diplomski rad

2024

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of dramatic art / Sveučilište u Zagrebu, Akademija dramske umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:205:110992>

Rights / Prava: [In copyright](#) / [Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-03-14**

Repository / Repozitorij:

[Repository of Academy of Dramatic Art - University of Zagreb](#)

**SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
AKADEMIJA DRAMSKE UMJETNOSTI
ODSJEK DRAMATURGIJE**

PATRIK GREGUREC

**SVAKA MISAO DIVERZIJA
AUTODESTRUKTIVNI BOG
MLIJEČNI ZUBI**

Diplomski rad

Zagreb, 2024.

SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
AKADEMIJA DRAMSKE UMJETNOSTI

Odsjek dramaturgije
Usmjerenje dramsko i filmsko pismo

SVAKA MISAO DIVERZIJA
AUTODESTRUKTIVNI BOG
MLIJEČNI ZUBI

Mentori:

red. prof. art. Mate Matišić, dipl. iur.

izv. prof. art. Tomislav Zajec

Student:

Patrik Gregurec

Zagreb, 2024.

SADRŽAJ

Svaka misao diverzija 4

Autodestruktivni bog:

epizoda 1: Okovani bog 46

epizoda 2: Oslobođeni bog 97

epizoda 3: Lažni bog 167

Mliječni zubi, autopoetički rad 220

Diplomski rad

Patrik Gregurec

Dramsko pismo, 2.MA

Mentor: Tomislav Zajec

SVAKA MISAO DIVERZIJA

PETAR: Nemoj... nemoj još zvat nikoga...

JELENA: Ostavit ću Marinu. Ili smo već prekinule?

PETAR: Tko je sad Marina?

JELENA: Nemam pojma, ali sjećam se jedne cure koju sam upoznala na prvoj godini faksa. Ona je već završavala pravo, i bila je sve što je meni nedostajalo. Direktna, fokusirana, ambiciozna, znala je funkcionirati u svijetu. Ja sam htjela biti više kao ona. Pomirila sam se s time da ću od sada samo pola dana moći gledati ptice. Ti si tad već bio kod mene.

PETAR: Ti si stalno prala prozore u stanu.

JELENA: Nikada ne znaš kada ćeš vidjeti pticu. Imala sam sve manje vremena, pa sam ih pokušavala uhvatiti u prolazu.

PETAR: Sva sreća što si me uhvatila u prolazu. Ja se više nisam mogao vratiti kući. Sram bi me pojeo, propalica, bez para, bez ičega.

JELENA: Ja sam osjećala kako truneš.

PETAR: Na putu prema srednjoj vozio sam bicikl i gledao ljude oko sebe, ni jedan pogled ravno niti gore. Svi gledaju prema dolje i kroz grubo noktima poderane džepove grebu bedro, kao da traže tu zadnju kovanicu. Ljudi hodaju s rupama u bedru i krvare a ja idem u srednju školu učiti vektore iz matematike.

JELENA: Na početku srednje ja sam progledala i odmah me sravnilo sa zemljom. Nisam htjela učiti, ni izlaziti, ništa nisam htjela. Cure su bile odvratne prema meni, a dečki su bili samo odvratni. Mislila sam da je nešto krivo sa mnom, a kada sam vidjela tebe, bilo mi je jasno da ti nisi ja, ali izgledao si mi isti kao ja. Ti i ja smo nešto imali.

PETAR: Nikad te nisam volio, bio sam klinac i bila si mi zgodna.

JELENA: Mislim da se to s moje strane zove eksperimentiranje sa seksualnosti.

PETAR: Ja sam samo htio crtati.

JELENA: A ja sam samo htjela gledati ptice. One su ponekad na nebu, ali u mraku mojih kapaka – uvijek se pojavljuju.

PETAR: I ono što je na platnu prvo se pojavljuje u mraku.

JELENA: Zato sam imala osjećaj da to radim za nas dvoje. Ako ja stvarno zatvorim oči, možda ih ti otvoriš.

PETAR: Ja nisam to bio spreman napraviti za tebe.

JELENA: Ne tada, ali imam osjećaj da to jesi napravio kasnije.

PETAR: Jesam? Ne sjećam se...

JELENA: Imam osjećaj da je bilo puno krvi.

PETAR: Toliko krvi, a mi smo samo oni nevidljivi na ulicama koje netko kupuje i tamo živimo. Ne.

JELENA: Živimo, ne, što je to uopće? Pričamo si priče o sebi, to da.

PETAR: Užasno je lako pričati okrutnu priču.

JELENA: Uvijek je možemo ispričati i sretnije. Oh! Oprosti.

PETAR: Ma ništa, ništa. Ali pomoći ćeš mi da ih skupim, jelda?

JELENA: Nisam gledala, i sad su ti se razletjeli, gle, svuda po hodniku, vjetar ih nosi... što je to?

PETAR: Ma ništa, to su samo papiri.

JELENA: To su – crteži... gle – polje cvijeća! Jesu to tratinčice?

PETAR: Nemoj gledat, nije dovršeno još...

JELENA: Daj da vidim neki dovršeni.

PETAR: Ma nemam ni jedan dovršen – vrati – hvala.

JELENA: Moraš imat bar jedan dovršeni.

PETAR: Kako to, moram?

JELENA: Vidjela sam te kako crtaš pod odmorom.

PETAR: Stvarno?

JELENA: Ha. Zinuo si.

PETAR: Samo da znaš, crtam ja i na satu.

JELENA: A da? Koji ti je najdraži predmet za crtanje?

PETAR: Matematika. A ja sam tebe vidio kako gledaš u nebo.

JELENA: Pod odmorom?

PETAR: Ne, maloprije.

JELENA: Znači, vidio si me kako blejim kroz prozor dok hodam, ali svejedno smo se zabili jedno u drugo?

PETAR: Čudni su putevi božiji.

JELENA: Bome jesu.

PETAR: Šta si gledala? Vanzemaljce?

JELENA: Ptice.

PETAR: Ptice? Vani je oluja.

JELENA: Svejedno ih ima.

Tišina.

PETAR: Da, gle stvarno. Svejedno ih ima. Ja sam Petar.

JELENA: Ti si prva osoba koju sam upoznala, a da prije nismo bili frendovi na Instagramu.

PETAR: Aha, a kako se zoveš?

Dnevna soba.

Marina i Jelena.

MARINA: Dobro Jelena, ti ostani učit.

JELENA: Ne ljutiš se?

MARINA: Ionako bi ti trebalo do ponoći da se spremiš.

JELENA: Oprosti, peti put, reći ću ti šesti put - oprosti. Zaboravila sam da smo se dogovorile večeras. I treba mi još vremena da učim.

MARINA: Mogla si to već obaviti.

JELENA: Joj!

MARINA: Ne kužim šta izvodiš. Ured te čeka. Samo daj taj još jedan ispit. Ali ne, ti čistiš za bebom i radiš 3 studentska posla.

JELENA: On čisti svoje. Ja čistim svoje.

MARINA: Ti brineš za bebu draga, jesam u pravu?

Tišina.

MARINA: Primila si ga prije 3 godine u svoj stan, i još je tu, jesi ti normalna?
Ne ide mi u glavu, zašto?

JELENA: Zato što mi je -

MARINA: Nemoj mi samo reć da ti je -

JELENA: Prijatelj. Zato što mi je prijatelj.

MARINA: Prijatelj.

JELENA: Rekla sam ti već sto puta - ne želim ništa s njim.

MARINA: Tko i bi htio, bebu. Ti si samohrana majka.

JELENA: Ne ako imam tebe.

MARINA: Znači priznaješ da je on beba?

JELENA: Nije beba.

MARINA: Ja mu više ni lipe neću posuditi.

JELENA: Nikad te nije ni tražio da mu posudiš išta.

MARINA: Znam ja kamo idu pare koje ti dam.

JELENA: Kamo? U 70 deka piletine?

MARINA: Pa... da. Tebi treba maksimalno 20 dekagrama po obroku.

JELENA: Nije on neki rasipnik, pa znaš da je ostao bez posla...

MARINA: Zašto ga sad opravdavaš? Bebu?

JELENA: Ne opravdavam ga. Daj mi pusu.

MARINA: Prvo reci da je beba.

JELENA: Jesi ti ljubomorna?

MARINA: Reci da je beba.

JELENA: Znaš da smo samo frendovi.

MARINA: Reci da je beba!

JELENA: Marina, ohladi.

MARINA: Dobro, ja onda idem sama pit. Nemoj slučajno opet past ispit.

JELENA: Čekaj! Bez puse?

MARINA: Šta je on? B - b - b?

JELENA: Ajde bok Marina...

MARINA: Ajde bok Jelena.

Marina izlazi.

Ispred Jelene je otvorena velika bilježnica. Jelena ne gleda u bilježnicu, zuji okolo.

Ulazi Petar. Jelena se odjednom fokusira na bilježnicu ispred sebe.

PETAR: Vozio sam bicikl... I nečega sam se sjetio...

JELENA: Bok, Pero.

PETAR: Bok Jelena – nečega sam se sjetio, ali ne sjećam se više čega.

JELENA: Ok?

PETAR: Šta je to?

JELENA: Bilježnica.

PETAR: Vidim da je bilježnica. A što je s bojama?

JELENA: Crveno je ono užasno teško za zapamtiti. Zeleno pamtim odmah, ne moram previše štrebat.

PETAR: Kako ide?

JELENA: Pa došla sam do toga da zeleno mogu preskočiti.

PETAR: Fino.

JELENA: Da, fino.

PETAR: Ima puno crvenog. A ispit je prekosutra, jel?

JELENA: Sutra.

PETAR: Hm.

JELENA: Aha.

PETAR: A... da te ja pustim na miru?

JELENA: Da. Ne.

PETAR: A šta ti plava boja znači?

JELENA: Plavo je ono što je lijepo.

PETAR: „Krošnjju.“ „Štalu.“ „Petsto hektara tratinčica.“ Lijepo su riječi, osim „petsto hektara.“ Ali sviđa mi se ako dodaš to na kraju. Petsto hektara – tratinčica.

JELENA: Vidim poteze kista i akrilno nebo, ispod svaka tratinčica pomno osjenčana... oprost.

Petar izađe.

JELENA: Ej Pero, čekaj, pa nisam namjerno...

Tišina.

JELENA: Pero! Pa nisi mi rekao ni kako je bilo!

Čujemo retro 8-bitne zvukove. Jelena izvadi mobitel.

Zvukovi prestanu, ulazi Petar.

JELENA: Učim.

PETAR: Guglaš tratinčice na mobitelu?

JELENA: Da.

PETAR: Ti si trebala upisat botaniku ili nešto. Šumarstvo.

JELENA: Možda.

PETAR: To ti je sedmi put da izlaziš?

JELENA: Osmi.

PETAR: Aha. Onda ću ja lagano pod tuš...

JELENA: Jesi se sjetio onoga što si zaboravio?

PETAR: Što sam zaboravio?

JELENA: Bio si na biciklu... i... šta dalje?

PETAR: Aha. Ne. Ne sjećam se...

JELENA: Pa dobro, ajmo pričekat da se sjetiš.

PETAR: Hm... čekaj čekaj, ne ne ne, nećemo se mi ničega prisjećat – Jelena – ti ćeš sad ponovno otvorit tu bilježnicu, i pamtit ćeš to crveno. Ja idem pod tuš.

JELENA: Kako si dosadan!

Petar izlazi.

Tišina neko vrijeme, osim zvuka vode iz tuša.

JELENA: Pero? Peeerooo?

PETAR (*pod tušem*): Idi učit Jelena.

JELENA: Pa učim! I ti ćeš mi pomoć.

PETAR (*pod tušem*): Samo ako prestanem pričat s tobom!

JELENA: Molim? Nisam te čula!

PETAR (*pod tušem*): Ajde, reci šta je!

JELENA: Ovako: "Gospodin Štef je na svom posjedu imao samo štalu."

PETAR (*pod tušem*): Aha.

JELENA: "A gospodin Mirek je imao..."

PETAR (*pod tušem*): Tko?

JELENA: Gospodin Mirek!

PETAR (*pod tušem*): Čuo sam i prvi put, samo mi je smiješno. Štef i Mirek!

JELENA: Uglavnom, Štef je imao samo štalu, a: "Gospodin Mirek je posjedovao polje od petsto hektara tratinčica, kokoši, i jednu veliku krošnju."

PETAR: Idem samo po odjeću.

JELENA: Ok, ali slušaj!

PETAR: Slušam!

JELENA: "Gospodin Mirek je u nekoliko navrata odbio odrezati grane svoje krošnje, koje su već ulazile u Štefov štalu. Štef je odredio protumjeru na svoju ruku: Štef je Mireku ukrao kokoši."

PETAR: Uf!

JELENA: "Kada je to saznao, Mirek je Štefu zapalio štalu."

PETAR: Zezaš me!?

JELENA: Gle, profesor je... osebujan. Tko je kriv?

PETAR: To ti je zadatak?

JELENA: To je jedan od zadataka.

PETAR: Jedan od zadataka?

JELENA: Da, imamo ih 90. Od tih 90, 10 će biti na ispitu.

PETAR: Dobiješ pitanja prije testa? Kakav je to faks?

JELENA: Šta se čudiš, ja sam već imala sto takvih ispita... to je na normalnim fakultetima - normalno. Mislim da je kul - fokusira znanje na ono što je bitno.

PETAR: Kome je bitno? Štefu i Mireku?

JELENA: To je samo zadatak, Pero.

PETAR: Trik zadatak! Odnosno... trik pitanje. Obojica su krivi.

JELENA: Ne mogu tak odgovorit. Trebam napisat i objašnjenje i sve...

PETAR: Mirek je kreten jer nije htio porezati grane, Štef je počinio kazneno djelo krađa kokoši, a onda je Mirek izgleda Štefu zapalio štalu.

JELENA: ... možda je Mirek kriv?

PETAR: Obojica su krivi. Štef i Mirek su bili najbolji prijatelji i selo je bilo njihov pravi mali raj. Često su ležali zajedno na Mirekovom polju, među tratinčicama. Samo što je Mirek uvijek htio više, a Štef je bio zadovoljan svojom štalom. On je samo htio mirno živjeti u raju, ali mu je Mirek pokvario zen sa svojim kapitalističkim sranjima.

JELENA: I meni se čini da je Mirek više kriv...

PETAR: Možda. Tip je zapalio cijelo selo.

JELENA: Ne, nego samo Štefov štalu.

PETAR: Ti ozbiljno misliš da su oni uspjeli ugaziti taj požar? U toj selendri, u raju s ove strane brda gdje nema ničega osim Štefa i Mireka, gdje sve gori i nema im spasa - gori štala, gore kokoši, gore tratinčice!

JELENA: Pretjeruješ. Molim te, fokusiraj se.

PETAR: Ako ne prestaneš odugovlačiti, tvoja blistava, topla, vatrena karijera će završiti kao Štefovo i Mirekovo selo. A ja vatrogasac nisam. Ako sam išta, ja sam polje od petsto hektara jebenih tratinčica.

JELENA: Ti se samo bojiš da ću ja izletjeti s faksa, kao i ti, a pošto te to još uvijek tišti, tjeraš mene da završim ovo sranje.

PETAR: Uf.

JELENA: Šta kažeš na to?

PETAR: Kažem da idem u sobu.

JELENA: Ajde bar mi prvo reci kako je prošlo.

PETAR: Sjajno.

JELENA: Ajde, kako je izgledalo?

PETAR: A nikako... stavili su nas pedeset u jednu, pa... ovakvu sobu. Pustili su nam video koji nam i pokazuje i govori kako je kod njih super raditi. Bio je po jedan crnac i jedna debela azijatkinja u skoro svakom kadru. Svi govore engleski, a sinkronizirano je na hrvatski. U isto vrijeme se čuju oba jezika. Užasno zbunjujuće. Unutra sam bio ja, tri Arapa i 46 Indijaca, ja mislim.

JELENA: I, jesi dobio?

PERO: Svi dobiju posao.

JELENA: Aha. Ozbiljno?

PERO: Da, šta si ti mislila?

JELENA: Pa... kao... da ima neki izbor.

PETAR: Nitko od nas nije imao izbora. A kad nemaš izbora onda si na nekim mjestima uvijek prihvaćen.

JELENA: Šteta. Prokleti Euri.

PETAR: Ma ok je. Super je. To je posao s kojim ću biti dovoljno plaćen da preživim dovoljno da dovoljno potrošim.

JELENA: Još i smrde, jesi skužio kako smrde?

PETAR: Nisu Euri ništa krivi.

JELENA: Zbog Eura si sad nezaposlen.

PETAR: To je vrijeme... to je... logika univerzuma... ta mjenjačnica bi se ionako zatvorila kad-tad...

JELENA: Činio si mi se sretan... dobro ne sretan... možda veseo, da... Baš si bio ponekad veseo tih par godina -

PETAR: Nije važno, ionako mi je dosadilo...

JELENA: Jel ti plačeš?

PERO: Ne.

JELENA: Vidjela sam suzu.

PETAR: Ljudi tebi daju nešto što je njima beskorisno, a ti njima daješ nešto što će im koristiti...

JELENA: Šta?

PETAR: Ništa neće zamijeniti moju mjenjačnicu.

JELENA: Aha. Romantiziraš posao u mjenjačnici. Zapravo, svaku razmjenu ikad.

PETAR: Dođe mušterija, svaki put netko drugi, oni tebi daju kune, a ti njima vratiš Eure ili nekad Dolare, čista romantika. Sad nema više kune, nema ni romantike.

JELENA: I kovanice su bile ljepše, euri nemaju životinje na njima.

PETAR: Znaš šta mene zanima - kud sve te životinje idu?

JELENA: Kune? Pa nikud.

PETAR: Ali pazi, dok sam radio u mjenjačnici, kada bi netko htio promijeniti kune u bilo koju drugu valutu, ja bi im dao željenu valutu, i uzeo bi njihove kune. To je normalno, jel da?

JELENA: Da...

PETAR: I onda bi te kune stavio u kasu i šef bi mogao te kune dalje koristiti, ne znam, kupiti kosilicu. I to je normalno, jel da?

JELENA: Da, ako mu je trebala kosilica.

PETAR: Nije bitna kosilica. Bitne su banke.

JELENA: Otkud sad banke?

PETAR: Moja mjenjačnica je propala jer za nju više nema potrebe, jer kune više ne postoje. A sjeti se, mogla si u banci promijeniti kune u eure, bez provizije.

JELENA: Sjećam se.

PETAR: E pa: ti njima daš kune, oni tebi daju eure, to je normalno?

JELENA: Da.

PETAR: Ali kuna više ne postoji. Banka ne može više koristiti taj novac koji si im ti dala. Dakle, banke daju novac besplatno i gube hrpu para. Jel to normalno?

JELENA: Ne - stvarno - nije normalno da banka dijeli pare. Čekaj... Pero čovječe stvarno... kuda idu divlje kune?

PETAR: Ne znam Jelena, ne znam - u kurac!

JELENA: Šta radiš?

PETAR: Zovem Šivu.

JELENA: Šivu? Pero, jesi ti ok?

PETAR: Ma neću guglat, ako Šiva ne zna, ne zna nitko!

JELENA: Nisam ni spomenula guglanje.

PETAR: Zvoni li ga zvoni...

JELENA: Ti i Šiva ste se pomirili?

PETAR: Nismo se nikad ni posvađali - halo!

ŠIVA (*preko telefona*): Pero? Bok frende!

PETAR: Ej samo kratko.

ŠIVA (*preko telefona*): Šta samo kratko? Pero, jel ti znaš koliko ja očekujem tvoj poziv?

PETAR: Ej ma sve ok Šiva, reci mi –

ŠIVA (*preko telefona*): Pero, prijatelju, kako si? Kako živiš?

PETAR: Šiva, jel to istina?

ŠIVA (*preko telefona*): Šta jel istina?

PETAR: Jel istina da oni samo printaju pare kako im se hoće? Jesmo mi samo pijuni u nečijem Monopolyju - ni pijuni nismo Šiva, ni to, mi smo oni nevidljivi, oni koji žive na ulicama koje kupiš.

ŠIVA (*preko telefona*): Pero, jel ovo neko trollanje?

PETAR: Šiva, molim te odgovori mi. Jel oni samo printaju pare? Bitno je.

ŠIVA (*preko telefona*): Pa... ovaj... i da i ne. Kao prvo, čisto sumnjam da živimo u nečijem Monopolyju.

PETAR: Ma to ja metaforički.

ŠIVA (*preko telefona, i preko Petra*): A novac... sorry, jesi nešto rekao?

PETAR: Reko ja to metaforički.

ŠIVA (*preko telefona*): E da metaforički ti je i novac. Nije on sam po sebi vrijedan, on je samo sredstvo za razmjenu. Kužiš? Nema svoju inherentnu vrijednost.

JELENA: Pero, šta kaže, pričaj mi!

PETAR: Šuti, vidiš da slušam.

ŠIVA (*preko telefona*): Da šutim?

JELENA: Jel reko kamo idu kune?

PERO: Nije. Ti trebaš ić učit!

JELENA: Dooobrooo...

ŠIVA (*preko telefona*): Pero ja sam svoje naučio. *Medice, cura te ipsum*; znaš kako se kaže.

PETAR: Aha, ma ne, Jeleni sam govorio, ona sutra ima ispit, situacija je na nož.

ŠIVA (*preko telefona*): Boook Jelena!

PETAR: Šiva, nisi na zvučniku.

ŠIVA (*preko telefona*): Pa stavi me na zvučnik, daj da čujem Jelu malo, a i da ona mene čuje.

PETAR: Ona sad upravo ima otvorene bilješke i mobitel skriven među papirima, kao uči a na mobitelu je.

JELENA: Gledala sam koliko je sati!

PETAR: Šiva, kuda idu naše kune?

ŠIVA (*preko telefona*): Na internetu kažu da će ić za izolaciju.

PETAR: Za izolaciju?

ŠIVA (*preko telefona*): Rastalit će metal i kune će ić za izolaciju, i valjda za neke druge kovanice...

PETAR: Daj Šiva, ti si mi kao neki ekonomist... šta banke će se prekvalificirat u firme za izolaciju i žbukanje?

ŠIVA (*preko telefona*): Ako ti smrdi to da banke možda gube pare, jer je to nešto o čemu bi ti razmišljao - iako ne znam zašto bi o tome razmišljao - ne boj se, neće banke ništa izgubit. Kuna ti je uglavnom uvijek bila vezana uz Euro. Naša banka je godinama kontrolirala opticaj kune da otprilike 7.5 kuna bude jedan Euro. Uvođenje Eura nije neko iznenađenje za banke, pa to se znalo.

JELENA: Pero! Pero!

PETAR: Isuse bože Šiva, Jelena vrišti, čekaj.

JELENA: Dogodilo se čudo! Čudoooo!

PETAR: Šta je bilo?

JELENA: Ispit je odgođen!

PETAR: Šališ se?

JELENA: Ne - sad je došao mail. Profesoru je pozlilo, neće se održat. Sve se prebacuje na rujan.

PETAR: Toooo Jelena! Šiva - Šiva slušaj, Jelena će živjet još 3 mjeseca!

ŠIVA (*preko telefona*): Čuo sam, bravo Jelo bravo! - jebemti - stavi me na zvučnik.

PETAR: Ma kakav zvučnik - Šiva! Dođi ti do nas, pa ćemo malo popit, malo proslavit!

JELENA: Ajmo Šivanoviću, juuuuu!

ŠIVA: (*preko telefona*) Stižem, stižem, ulazim u auto!

PETAR: Eto, Šiva dolazi, troje je već slavije. Hoćeš još nekog zvat?

JELENA: Jel imamo cuge?

PETAR: Nemam pojma, ali jel imaš možda još nekoga da proslavi odgodu?

JELENA: Ma ti i Šiva ste mi više nego dosta.

PETAR: Jesi sigurna?

JELENA: Jesam.

PETAR: Tko je kome zapalio štalu?

JELENA: Šta? Aha. Mirek je Štefu zapalio štalu.

PETAR: Zezaš me?

JELENA: Šta-ti-pričaš-Petre?

PETAR: Aha, ti si njoj zapalila štalu. Kužim, Mirek.

JELENA: Nisam ja njoj ništa zapalila.

PETAR: Ipak znaš o čemu pričam. Dobro, kako hoćeš. Ja idem bacit jednu prije nego Šiva dođe.

JELENA: Sad?

PETAR: Pa da.

JELENA: Ne kužim. Sad bi išao to radit? Nikad mi se to nije -

PETAR: Nikad ti se to nije sviđalo. Da, i?

JELENA: Kao slavimo to što ja stignem naučiti za ispit... mislim - ne kužim - bio si toliko uzbuđen oko toga. Još si i, impulzivno, pozvao Šivu. Kojeg nisi vidio, koliko?

PETAR: Pa šta.

JELENA: A sad vidim da si skroz u nekoj drugoj dimenziji, na pola si u već u sobi.

PETAR: Pa da, dok Šiva ne dođe. Nabrzinu. Pa neću valjda bit u sobi dok će Šiva bit tu.

JELENA: A tako, je li!

PETAR: Ma daj, znaš da nisam tako mislio, pa tebe vidim svaki dan.

JELENA: Ponašaj se ko neki klinac.

PETAR: Da, da - klinac - da, odi nam po cugu samo. Znaš da Šiva voli popit.

Petar izađe.

Iz Petrove se sobe čuju retro 8-bitni zvukovi.

Jelena uzme jaknu i kišobran, i izađe.

Ostajemo neko vrijeme s praznom pozornicom i zvukovima iz Petrove sobe.

Zvono na vratima.

Zvono drugi put.

PETAR (off): Jelooo! Vrata!

Zvono.

Ulazi Petar, s Joystickom u ruci.

Petar otvara vrata.

Na vratima je ŠIVA. Diže ruke u zrak, u jednoj nosi bocu vina.

ŠIVA: Čestitam slavljani –

PERO: Bok Šiva.

ŠIVA: O, Pero...

PERO: Uđi.

ŠIVA: Pa frende, kako si?

PETAR: Super, idem samo u sobu, pojest će me duh.

ŠIVA: Duh? A gdje je Jelena?

PETAR: Otišla po cugu.

ŠIVA: Donio sam ja... ma kamo ćeš ti Pero?

PETAR: Samo da nešto završim.

ŠIVA: Čekaj, pa nismo se vidjeli...

Petar izađe. Šiva zbunjeno gleda po stanu.

ŠIVA: Pero?

Čuju se 8 - bitni zvukovi.

Šiva sjedne.

Šiva i zvukovi.

Ulazi Jelena, s vrećicom iz trgovine, sa slomljenim kišobranom, promrzla.

JELENA: Evo me Pero! Vani je totalno sranje, ja ne znam kako si ti mogao na biciklu...

ŠIVA: Čestitam slavljenici!

JELENA: Ej Šiva.

ŠIVA: Baš dobro izgledaš.

JELENA: Oho, još cuge, to Šiva majstore!

ŠIVA: Prvi put slavim odgađanje ispita.

JELENA: E pa, nadam se ne i zadnji put!

ŠIVA: A šta je s Perom? Zatvorio se u sobu.

JELENA: Njemu ništa nije sveto, izgleda ni odgađanje ispita. Mog. Ispita. Perooooo!

PETAR (*off*): Jelo – došao je Šiva!

ŠIVA: Jel on normalan?

PETAR (*off*): Donio je i on neke cuge!

JELENA: Ajde ako hoćeš pričat s nama - izađi! Šiva hoćeš da nam natočim?

ŠIVA: Ne hvala.

JELENA: Ali donio si cugu, sad imamo duplo. Da vidim... jebote! Koliko je koštalo ovo vino Šiva?

ŠIVA: Nemam pojma. Dobio sam ga... nekoliko boca zapravo... pa ja mislim kao mito.

JELENA: Još bolje! Pa neću valjda sama pit, daj ajde Šiva sa mnom jedno mitovino.

ŠIVA: Jelena... ja bi... rado. Pogotovo... uglavnom. Ne pijem.

JELENA: Otkad?

ŠIVA: Više ne pijem. Jelena, šta on radi unutra?

JELENA: Drka. Šalim se. Igra igrice.

ŠIVA: Pa dobro, ali zašto ne prestane i izađe, mislim... on me zvao. Izbjegava me već godinu dana.

JELENA: Ne znam Šiva, ja mislim da on polako puca.

Izlazi Petar, s pištoljem u ruci.

ŠIVA: Alo, šta je ovo!

PETAR: Bum bum to mi je ostavio gazda mjenjačnice, rekao mi je "Pero, ti si jedina osoba kojoj mogu povjeriti ovaj pištolj." Još je rekao "ne smijem to donijeti doma, jer mi žena ne zna da nisam vratio oružje u MUP."

JELENA: Šta izvodiš Pero, ajde popij malo.

PETAR: Toči Jelo, toči, čestitam još jednom. Kako si Šiva?

ŠIVA: Dobro... mislim, sjajno, firma posluje, tjedno 8000€ -

PETAR: Koliko je to u kunama?

ŠIVA: Pero, zaboravi kune, kune su prošlost.

PETAR: Nemoguće. Čak i Jelena kaže da su kune bile ljepše.

JELENA: Imale su životinje na sebi.

ŠIVA: Imaju i Euri.

JELENA: Nemaju.

ŠIVA: Imaju. Na kovanici od 1€ ni više ni manje nego jedna mala kuna.

JELENA: Ozbiljno? Daj da vidim.

ŠIVA: Jebiga, ja već godinu dana ne nosim kovanice sa sobom.

JELENA: Pa možda nisu Euri toliko loši...

PETAR: Jelena!

JELENA: Valjda mogu promijeniti mišljenje.

PETAR: Stalna na tom svijetu samo mijena jest. Sjetio sam se.

ŠIVA: Sjetio si se Heraklitovog fragmenta?

PETAR: Petar Preradović. Sunce žarko sjeda i skoro će sjest. Jelo, toga sam sjetio!

JELENA: Puko si Pero. Vрати se k nama. Mi slavimo.

PETAR: Kažem ti da sam se sjetio onoga što sam zaboravio. Vozio sam bicikl pored svoje stare mjenjačnice, Sunce je zalazilo, i sjetio sam se Preradovićevih stihova: "Sunce žarko sjeda i skoro će sjest. Stalna na tom svijetu samo mijena jest." Ne. Ipak nije to. Sjetio sam se nečega drugoga, što je ono bilo... vozio sam bicikl... ne mogu se sjetiti.

ŠIVA: Pero... kako si? Kako živiš?

PETAR: Znao sam da ćeš me to pitat.

ŠIVA: Nije neobično da prijatelj pita prijatelja kako je, pogotovo nakon –

PETAR: Dobro je Šiva, sjajno je, a šta ima kod tebe, osim 60276 kuna tjedno?

ŠIVA: A ipak znaš koliko je to u kunama.

PETAR: Profesionalna deformacija. Vidim i tebe je deformiralo.

ŠIVA: Ja sam mislio da ćemo moći normalno razgovarati.

PETAR: Pa razgovaramo normalno.

ŠIVA: Makni taj pištolj barem.

PETAR: To? Ma to je igračka.

ŠIVA: Pero, jel crtaš šta? Ne izgledaš mi kao da crtaš.

PETAR: Baš se lijepo zabavljamo, Jelo ajde zovi i Marinu.

JELENA: Nije potrebno.

PETAR: Da mi bez Marine slavimo, nema šanse! Ja ću je zvati.

JELENA: Pero, daj sjedni.

ŠIVA: Izgleda da sam dirnuo u drek.

JELENA: Crtanje? Imaš sreće što nije odletio u sobu.

PETAR: Ne javlja se.

JELENA: Marina je "otišla sama pit."

PETAR: Evo poslao sam poruku.

JELENA: Što si napisao?

PETAR: Da slavimo odgađanje tvog ispita.

JELENA: Jooooj...

ŠIVA: Pa da... nek Marina dođe, baš... lijepo...

JELENA: Ajde da pustim neku muziku.

Jelena izađe. Vrisne izvan scene.

Šiva i Petar pogledaju u smjeru vriska.

ŠIVA: Pero, jel te mogu nešto pitat?

PETAR: Pitaj frende slobodno.

ŠIVA: Stvarno?

PETAR: Da. Zašto ne?

ŠIVA: Pa ne znam, čudan si.

PETAR: Ma samo sam uzbuđen, nismo se dugo vidjeli.

ŠIVA: Šta se s tobom događa?

PETAR: Ništa posebno. Ali s tobom se nešto događa. Šta te svrbi?

ŠIVA: Ma zašto si zvao Marinu? Znaš da bi ja mogao nešto s Jelenom...

PETAR: Šiva, Jelena je lezba.

ŠIVA: Bila je s tobom.

PETAR: To je bilo u srednjoj.

ŠIVA: Pero kako si uspio? Kako si to uspio? Reci mi.

Jelena ulazi.

JELENA: Evo zvučnika.

ŠIVA: O, baš je dobar zvučnik.

PETAR: Jelo, koja ti je slavljenička pjesma?

JELENA: Ne znam, moram odredit nakon što ga spojim...

ŠIVA: Ah da, ti bluetooth zvučnici...

JELENA: Ni ne pokazuje mi ga.

ŠIVA: Daj da vidim. Mogu ja svoj mobitel spojiti? Jelena što je bilo?

JELENA: Ma ništa Šiva, zvučnik. Ajde ti ga riješi.

ŠIVA: Na zapovijed!

JELENA: Pero, zašto si zvaao Marinu?

PETAR: Čekaj malo... i ti hoćeš nešto sa Šivom?

JELENA: O čemu ti?

PETAR: Ma ništa... zabunio sam se.

ŠIVA: Jelo, mislim da je strgan zvučnik!

Zvono na vratima.

JELENA: Neka ide u pičku materinu!

Petar otvara vrata. Ulazi Marina.

MARINA: Oho, već se derete.

PETAR: Ćao Marina.

MARINA: Kakav je ovo nonsens, Jelena ti u svom stanu radiš party, a naš dogovor si odjebala. Jesi normalna? Šta ti radiš s mojim zvučnikom?

ŠIVA: To je tvoj zvučnik? E pa tvoj zvučnik ne radi.

Marina pritisne tipku, upali se lampica. Čuje se zujanje iz zvučnika.

MARINA: Debilu.

ŠIVA: Ipak... ipak radi.

MARINA: Jelena, kakav je ovo cirkus?

JELENA: Nisi me ni poljubila kad si ušla.

MARINA: Neću te poljubiti dok mi ne kažeš istinu.

JELENA: Je li moguće? Je li to moguće?

MARINA: Znaš da imam ticala za tvoja muljanja.

ŠIVA: Jelo, pa ti si u vezi s policajkom.

MARINA: Ti si toliko žedan, to je zastrašujuće.

PETAR: Čekaj, zašto ne bi bio otkazan ispit... Marina... ne kužim. Profesoru nije pozlilo?

MARINA: Nazvala sam starog Rikija da provjerim. On mi je mrtav-hladan rekao da nema pojma o čemu govorim, da je upravo došao s kuglanja i puca od zdravlja i ispit se održava.

PERO: Jelo, jel to istina?

MARINA: Uostalom, da se profesor razbolio, ispit bi održali njegovi asistenti.

PETAR: Ma jel to istina Jelo?

JELENA: Je, Pero, istina. Ja samo... ne idem na ispit. Nisam učila. Nisam ga prijavila. Neću otići.

ŠIVA: A gle, tko prizna, pola joj se prašta.

MARINA: O bože.

PETAR: Jelo... a što je sa Štefom i Mirekom?

MARINA: Kakvi Štef i Mirek sad! Jelena, jel mi imaš još što za reći možda?

JELENA: Ma to je bilo jedno pitanje... sjećala sam ga se od prošlog roka. Otprilike.

PETAR: Znači nije bilo trik pitanje - nego lažno pitanje! Sve je bila laž.

JELENA: Ja sam samo htjela da ti budeš na miru još par dana. Dok se uhodaš u novi posao... A onda... ne znam... onda bi ti rekla...

PETAR: Znači, nije otkazan ispit. Znači, ti ne ideš na ispit. Znači, ostaješ bez faksa? Znači, sjebala si si život.

ŠIVA: Pretjeruješ. Kao da nisu tvoje riječi... Ako ne ideš na faks, sjebat ćeš si život - kao da si to čuo negdje pa papagajski ponavljaš.

PETAR: Kako nisu moje riječi kad ih ja govorim. Šta ćeš sad Jelena, onlyfans, kurvanje?

ŠIVA: Pero, daj odmori. Pa nije kraj svijeta, upisat će drugi faks, naći će neki posao, mislim, jelda Jelo, pa moraš nekako zarađivat.

JELENA: Ne znam, ne znam...

PETAR: Razlaz! Razlaz! Jelena mora učiti.

JELENA: Pero, pusti me na miru... užasan si otkad si napustio faks. Imam osjećaj da živim s dvije mame i tri tate.

ŠIVA: A dok si ti studirao, nije te bilo briga za faks, nego si samo crtao.

PETAR: O čemu vi, pa Jelena mora – pa mislim, njezin faks – nema ovo veze sa mnom.

JELENA: Kako nema? Sve uvijek ima veze s tobom Pero. Zašto nisi sretan? Ja sam sve pokušala...

PETAR: Sretan sam.

ŠIVA: Nisi sretan frende, u kurcu si.

PETAR: Sretan sam. Za svoje standarde sam sretan. Sretan sam koliko smijem biti sretan.

ŠIVA: Šta ti to znači? Ja znam točno zadnji put kada si bio sretan. Zadnji put si bio sretan dok si slikao.

PETAR: Sretniji sam od djevojčice iz Longhua, gdje djeca i ljudi rade za ništa, gdje su mreže na prozorima jer je jedini izlaz iz tvornice kroz prozor, u smrt. Možemo se i maknuti iz Kine, ako hoćete.

ŠIVA: Šta je ovo sad?

JELENA: Pero, ajde nemoj molim te.

PETAR: Ako se maknemo iz Kine, možemo u Kongo recimo. U rudnike kobalta. Tamo, u oblaku smrada sumporne kiseline, vidim dječaka koji hrđavom polugom vadi kamenčić koji se strašno svjetluca na suncu. Koža mu pocrvenjela i puna izbočina, kao mali vulkani. Ima komad tkanine preko nosa, jer je dijete i ne može si priuštiti masku za otrovne plinove. On nema izbora, njegovi roditelji su umrli u tom rudniku. I on će nastaviti tradiciju ali bit će pametniji, neće imati svoje djece.

JELENA: Pretjeruješ!

PETAR: Onda taj kobalt koji je dječak iz Konga našao dolazi do djevojčice iz Kine koja slaže mobitele i sve drugo što ti upravo pada na pamet. Ona se sjeća majke kako je jedva došepala do tog prozora u tvornici, stala na okno i bacila se. Ali kada gleda tu nadu djevojčica vidi samo mrežu ispred sebe, ona nažalost neće moći nastaviti obiteljsku tradiciju, još jednom će je samo izvaditi iz mreže koja hvata samoubojice, i vratiti na radno mjesto. Ubiti se možemo u svoje slobodno vrijeme, nije dobro za biznis. Ali nije ni važno, jer ako djevojčica preživi završit će na nekom otoku na kojem ljigavci iz pakla naključani tabletama za potenciju mogu pustiti svoju spermu po bilo kome i čemu žele. Nije uopće važno - jer pravda ne postoji, nju smo davno izmislili i zaboravili da je pravda izmišljotina.

ŠIVA: Kakve to veze ima s tobom? Ili s nama, ovdje?

PETAR: Ok, sorry. Gle, znam da niste došli ovdje da budete tužni, i da vam ja govorim kako je svijet u kurcu. Ali imam vam nešto važno za reći i ako ne kažem na glas moj život nema smisla.

Tišina.

PETAR: Ja osjećam svaku bol na svijetu. Ne okreći očima, jebi se! Ja sam u Kongu i u Kini, i u Grčkoj koja je izrodila sve u isto vrijeme dobre i zloupotrebene filozofije. Ne trebaš otići dalje od našeg grada da vidiš propast civilizacije. Indijci, koji su mapirali unutarnji svijet čovjeka, koji su dali ime i božanstvo svakoj misli i emociji, što je s njima? Arapi, koji su s Grcima napravili temelje temelja, što je s njima? Grčka je u rasulu, a ostali su danas bili sa mnom na informativnom razgovoru. Oni bježe iz svojih zemalja i dolaze ovamo da prehrane obitelji, zamisli, narodi koji su matematički i duhovno mogli sagledati dušu, kojima dugujemo sve. Oni sada, isto kao i ja, moraju imati mobitel da bi mogli dovoljno zaraditi da prežive dovoljno da dovoljno potroše. A svi mobiteli u sebi imaju bateriju, a glavni sastojak svih baterija je kobalt. Glavno mjesto gdje se svi mobiteli slažu ima mreže na prozorima. Na to se misli kada govorimo o iskonskom grijehu. Svi smo indirektno krivi. I ja to osjećam. Ako ti možeš živjeti s time, blago tebi. Ako ti možeš raditi na sebi i ne osjećati grižnju savjesti, blago tebi. Ja ne mislim da sam bolji od tebe. Ja ne mislim ništa. Kako da i mislim, pored toga svega? Da nastavim studirati? To nije za mene, to je za one koji mogu zažmiriti. Da nastavim slikati? Ista stvar. Ja ne mogu promijeniti svijet. Prekasno je za ugasiti požar, vatre je previše a svijet je potpuno suh. Jedino što mogu, jedino što odgovorna osoba može, je začahuriti se u svoju sobu i čekati... sve drugo je dodavanje polja na vatru.

ŠIVA: Moraš prestati misliti o tim stvarima.

PETAR: Što se dogodi kad svi prestanemo misliti o tome?

MARINA: Fuck.

ŠIVA: Čemu sad to, Pero?

PETAR: Htio si da ti kažem kako sam – eto rekao sam ti kako sam.

ŠIVA: Nisi rekao ni riječ o sebi.

PETAR: To je jedino o čemu mogu misliti. Kad se sve patnje ovog svijeta zbroje, teže su od samog svijeta. Zemlja ne stoji u svemiru, ona je preteška i za vakum, ne okrećemo se oko svoje osi nego padamo, ali ni to ne osjetimo.

ŠIVA: Ali Pero, ti imaš izlaz iz toga.

PETAR: A da?

ŠIVA: Ti se barem - možeš se izraziti... svijet je u kurcu, sve gori ali ti si barem...

PETAR: Što sam ja barem?

ŠIVA: Znaš što ti hoću reć – ako je svijet u kurcu, ti barem imaš svoj – hoću ti reći –

PETAR: Njušim uvredu.

ŠIVA: Pero, ti si barem talentiran.

PETAR: Oooooooooo, tu smo dakle!

JELENA: Šiva je u pravu.

PETAR: Šta je ovo, neka intervencija?

ŠIVA: Pa... ti si me zvao.

PETAR: Da, na Jelenin party.

MARINA: Nije ovo party, Petre. Možda je cry party. Ali party nije. Bila sam na partyjima. I znam kako izgledaju. Ne izgledaju ovako. Znaš... malo si me... zbunio s tim... djevojčicama i... iskonskim grijehom. Možda – možda smo svi stvarno zli svake sekunde a da ni ne znamo. Jelena, mogu tu zapalit?

JELENA: Odi na prozor.

MARINA: Uzet ću si i čašu – bocu. Da, bocu.

PETAR: Oprosti. Ne mogu si pomoć.

MARINA: Ma ne, ništa, sve pet. Idem samo malo, do prozora... gle kako čiste prozore imate...

JELENA: Eto šta si napravio.

PETAR: Znam, ja sam otrov, trebam se bolje kontrolirat.

ŠIVA: Ti trebaš stisnut zube i početi raditi na sebi.

PETAR: "Ti si talentiran, samo trebaš raditi na sebi." To sporedni likovi govore glavnom liku da publika dobije dojam da glavni lik ipak ima neku kvalitetu. Ali tko to više puši?

ŠIVA: Talent je dar od boga. Budi sretan s time, Pero.

PETAR: Šiva, upucat ću se.

ŠIVA: Gle, ja to stvarno mislim.

PETAR: To se ne govori u stvarnom životu, da je netko talentiran. To je uvreda.

ŠIVA: Da nekome kažeš da je talentiran, da je to uvreda? Ja recimo nisam uopće talentiran u umjetničkom smislu, apsolutno nikako - i mene to duboko vrijeđa na dnevnoj bazi. Pa da meni netko kaže da sam talentiran, ja bi skakao od sreće, u tom trenu bi mogao zaboraviti da je to laž.

JELENA: Ali Šiva, ti jesi talentiran.

ŠIVA: Ma daj, ja?

JELENA: Ne može se svatko prešaltat s filozofskog na ekonomiju samo tako. Onda i otvoriti firmu koja uspješno posluje. Ti imaš talent za zarađivanje para.

ŠIVA: Nisam o tome tako razmišljao... wow. Baš lijepo. Hvala ti – dođe mi da popijem!

JELENA: Vidiš Pero – tako se reagira kad ti netko kaže da si talentiran. A ti se vrijeđaš. Jer te sram. Sram te jer ne radiš ono što trebaš raditi. Ne možeš ni pričati o tome. Zato se vrijeđaš kad ti netko kaže da si talentiran.

PETAR: Kad mi to kažeš osjećam se ko starac od 101 godinu koji se sjeti svoje prve ljubavi. Lecne me u koljenima i noževi mi probiju kroz kičmu.

ŠIVA: Oho, eto te, napokon. Dobrodošao Pero.

PETAR: Da... da. E znate što. Ja idem bacit jednu. Da. Odmah se vraćam.

Petar izađe. Čuju se 8-bitni zvukovi.

Marina je na prozoru.

Za stolom ostaju Jelena i Šiva. Tišina.

ŠIVA: Jelena...

JELENA: Da?

ŠIVA: Ja... ovaj... šta je s Marinom?

JELENA: Ma bit će ona ok. Kad pregrije, samo bulji u jednu točku.

ŠIVA: Aha, ma ne, mislim - jeste vi još zajedno?

JELENA: Pa... da.

ŠIVA: Ali, mislim - stalno se svađate, jelda?

JELENA: Pa?

ŠIVA: Jelena, meni dođe da odem doma. I da mu se ne javim kada me idući put, za godinu dana ili koliko već, odluči nazvati kad je u krizi. Ne treba mi to.

JELENA: Kužim te skroz.

ŠIVA: Ne kužiš. Nisam te vidio jednako dugo koliko i Petra. I tko zna kad ćemo se opet vidjeti.

JELENA: Pa šta, možemo nas dvoje ostat frendovi.

ŠIVA: Ne - slušaj me - ja... evo ja ću ti sad reći, pa radi s time što hoćeš, shvati to kako god hoćeš.

Tišina.

ŠIVA: Ovako: ja sam, još od srednje, sve ove godine, ja –

MARINA: Ostala sam bez cuge. Vi ste nešto šaptali?

ŠIVA: Ma ne, ma jok.

MARINA: Jelena, tvoja beba sere otrovna govna. Uništio me na sekundu. Ali evo me opet, jača nego ikad.

ŠIVA: Beba?

MARINA: Pa da, Jelena se brine za bebicu.

ŠIVA: Pričaš o Petru?

MARINA: Posere se, a Jelena promijeni pelenu.

ŠIVA: Cuga nije za svakoga.

JELENA: Ljudi prestanite, ne stignem ni mislit!

MARINA: Mene zanima... uvijek me zanimalo - zašto? Zašto si to radiš, Jelena? Jesi ti normalna? Kad ćeš se više uselit kod mene? Zašto si tu s njim? Zašto si tu s njim? Jelena, zašto. Si tu. S njim?

JELENA: Nisam zaljubljena u njega, ako to misliš.

MARINA: Ja da to mislim?

JELENA: Da, ti.

MARINA: A ne, ne prevarila si se, ja to ne - Šiva druže, Jela mi očito ne želi reć. Vas troje ste kao neka ekipa iz srednje. Ti znaš zašto Jelena ima kućnog ljubimca – slash – bebu?

ŠIVA: Pero živi tu jer je Jelenin prijatelj. Prijatelj – znaš šta je to?

MARINA: Ne, ne, ne. Prijatelji idu na kave. Ne rade ovo.

ŠIVA: Znaš šta. Ajde vas dvije to riješite među sobom. Ja idem vidjet kako je on.

Šiva izade.

MARINA: Hoćeš mi napokon reći? Ja već dvije godine trpim to da ti živiš s likom s kojim si brijala. Mislim da se dobro nosim s tim. Mislim da zaslužujem znati pravi razlog za to.

JELENA: Ja sam ga samo htjela izvući iz govana. Vidjela sam ga na jednoj godišnjici mature... bio je uništen. Radio je u mjenjačnici, krpao kraj s krajem. Nije imao kamo. Rekla sam mu da može biti u mom stanu ako ponekad plati pola režija.

MARINA: Ali tko to radi? Tko skuplja samo ljude s ulice? Hoćeš reći da si baš tako dobra osoba?

JELENA: Ne, baš to ne.

MARINA: Zašto onda?

JELENA: Zato što sam ja kriva za sve.

U Petrovoj sobi. Petar i Šiva. 8-bitni zvukovi.

ŠIVA: Pac-mana igrač?

PETAR: Prvi sam na svijetu.

ŠIVA: Devedeset trilijuna bodova.

PETAR: Tip ispod mene nema ni trilijun.

ŠIVA: Uf.

PETAR: Šta?

ŠIVA: Ti si ponosan na to.

PETAR: Da sam prvi na svijetu? Apsolutno.

ŠIVA: Daj, zašto igraš Pac-mana?

PETAR: Zašto ne?

ŠIVA: I to starog. Zašto igraš to staro sranje, kako ti nije dosadno? Gle vidi se svaki piksel.

Tišina. 8-bitni zvukovi.

ŠIVA: Ako ti se nešta igra, mogao si reći, dao bi ti ja svoju staru plejku, prošli mjesec sam kupio peticu, ali nisam je ni upalio, puno posla imam...

Tišina. 8-bitni zvukovi.

ŠIVA: Uglavnom mogao sam ti dat i peticu. Grafika je navodno ludnica ali nemam pojma, kažem ti nisam je ni upalio.

Tišina. 8-bitni zvukovi.

ŠIVA: Daj odgovori mi, zašto to sad igraš? Pa to smo igrali kad smo bili klinci.

PETAR: Igrali smo i dulje, ali ti si prestao.

ŠIVA: Svako dijete nekada odraste.

PETAR: Ajde šuti i uzmi joystick.

ŠIVA: Neću. Ne igram Pac-mana više. Ne igram ništa više. Samo posao stari.

PETAR: Onda pusti mene da igram.

ŠIVA: Vidi, tamo u kutu. Što je to skriveno iza ormara, a ipak malo viri?
Skorena paleta, prašnjavo platno, kistovi, ugljen, boje, tempere...

PETAR: Šiva, ja često razmišljam o najboljem DJ-u na svijetu, koji je rođen u srednjem vijeku. On ima svoj razlog, on zna što je - DJ je. Ali se nikada neće ispuniti, jer u njegovo vrijeme ne postoji struja.

ŠIVA: Koga briga? Srednji vijek je bio prije pola vremena.

PETAR: A jel znaš da je Hitler htio biti slikar? Odbili su ga na akademiji, rekli su mu da radije ode studirati arhitekturu, građevine su mu bile dobre ali nije imao smisla za ljude.

Tišina. 8-bitni zvukovi.

PETAR: Nastavio je on slikati, ali nije baš imao uspjeha.

ŠIVA: Sad smo na Hitleru?

PETAR: Samo ti hoću reći da je Adolfu lakše bilo pokrenuti 2. Svjetski rat nego postati profesionalnim umjetnikom.

ŠIVA: Pa dobro, mislim da si ti ipak malo bolji od njega... čovjek sigurno a vjerojatno i slikar.

PETAR: Hvala.

ŠIVA: Što misliš, jesu se tempere osušile?

PETAR: Boli me kurac.

ŠIVA: Pero.

PETAR: Sjetio sam se.

ŠIVA: Nek si se ti sjetio.

PETAR: Sjetio sam se onoga što sam zaboravio kad sam sišao s bicikla. Baš čudno da sam o tome razmišljao, a danas si ti tu, nakon koliko?

ŠIVA: Sto godina.

PETAR: Sto godina. Johnny Cash.

ŠIVA: Znači, nije Heraklit?

PETAR: Eee, ti si prvi odustao od Filozofije.

ŠIVA: I time se ponosiš! Ajde ti si barem ostao Filozofskom još pola godine, baš si mi pokazao. A sad svoje dvopredmetne neuspjehe spajaš u Preradovićevom plagijatu Heraklita. Jel ono za stolom trebalo biti, kao, podbadanje mene?

PETAR: Dulje sam izdržao od tebe.

ŠIVA: Postao si težak lik, Pero. Ili si oduvijek bio... ali ja sam ipak malo teži. Nećeš me otjerat.

PETAR: Kad upišeš u google „my sweetest friend,“ prvo što ispadne je Hurt od Johnnija Casha.

ŠIVA: Ti si se odlučio učmati. Sam si to rekao.

PETAR: Ti si prestao igrati Pac-mana sa mnom.

ŠIVA: Morao sam se posvetiti poslu.

PETAR: Aha.

ŠIVA: Ti si krenuo prema dolje stari, nisam mogao biti više blizu tebe. Eto, to je istina. Morao sam se početi brinuti za sebe. Ja sam se pokušavao iskopati, a ti si se zakopavao. Kad se zakopavaš, usput bacaš zemlju i na one oko sebe.

PETAR: I kad se otkopavaš bacaš zemlju na one oko sebe. Još više.

ŠIVA: Ne možeš mene kriviti za to, ne može ti uvijek biti kriv netko drugi. Slušaj prijatelju. Nije mudrost biti svjestan svega oko sebe. Mudrost je biti svjestan svega oko sebe i unatoč tome raditi ono što trebaš raditi. Ja znam da si ti puno emotivniji od mene i ti posjeduješ nekakvu ogromnu empatiju. Ali, Krist je već umro za sve naše grijehе. I kako mu je to prošlo?

PETAR: Ne baš najbolje.

ŠIVA: Jedan čovjek ne može riješiti sve probleme svijeta Pero, to je... to je fantazija.

Tišina.

ŠIVA: Ti ih čak ni ne pokušavaš riješiti, tebe samo paraliziraju, to više nije fantazija nego noćna mora.

Tišina.

ŠIVA: Tu crnu memljivu smrdljivu masu nitko ne može riješiti. Zlo nije nešto od čega se možemo osloboditi. To postoji i dio nas je.

Tišina.

PETAR: Da.

ŠIVA: Da.

Tišina.

ŠIVA: To sve o čemu pričaš, Kinezi, Indijci, Grci... pa znam da ništa ne dolazi bez cijene, koju uglavnom plati netko drugi.

Tišina.

ŠIVA: I mene boli to što sam čovjek. Pa nisam ja od kamena!

PETAR: My sweetest friend.

ŠIVA: Ali... što da radim s time? Mogu se začahuriti u sobicu, igrati Pac-mana i popiti svu cugu na svijetu – ili – mogu zaraditi sve pare na svijetu i imati svoj otok. E pa ja biram ovo drugo. Brate znaš i sam, ja sam bio cuger za poželjati...

Tišina.

ŠIVA: Ali čuo sam glas.

PETAR: Glas?

ŠIVA: Napio sam se. Završio sam u jarku – klasik – ali čuo sam glas. Glas mi je govorio da sam jadnik. Jadnik koji u potrzanom stanju lakše sanja o vlastitom otoku. Ja sam bio profesionalni alkoholičar frende, to je bila moja vokacija. U to sam ulagao vrijeme, dok sam sanjao pare. Doći će pare. Doći će sutra. Netko će skužiti da sam ja tip koji treba imat pare i onda će mi dat pare. Pare će past s neba. Hoće kurac. To nije došlo iz nekakvog... orgazmičkog sklada, niti je to, pa... prosvjetljenje bilo ugodno. Radilo se o apsolutnom uništenju. Mogao sam vidjeti svoju skinutu kožu sa strane, i sebe istinski golog i skvrčenog. A onda sam se posrao i izbljuvao u isto vrijeme. Glas je otišao, a meni je samo ostala misao: Ja imam obvezu prema sebi i nikome drugome. Reci da je to sebično, baš me briga. Djeca u Kini i Kongu? Indijci, Arapi? To sam sve ja. Ja živim s njima u sebi i trpim. Mogu pomoći samo sebi.

PETAR: Drago mi je zbog tebe, ali za mene je prekasno. Ništa ne želim, osim ove igrice. Tu sam najbolji. Tu sam heroj. Spašavam svijet od duhova. Možda se skrivam. Ali kad sam tu, ja se osjećam sigurno. Jadan sam i sram me. Ali mogu biti na miru. Jer znam da ne mogu niže pasti.

Tišina.

PETAR: Sad me, molim te, pusti da budem na miru.

ŠIVA: Nećeš bit na miru dok ne odgovoriš na pitanje: Što si? Ja znam što sam ja. Ja znam što hoću. Hoću novac, kužiš? Jer onda mogu imat najbolje stvari, mogu putovati kada i kamo hoću, i mogu svaku večer jesti u restoranu. Pa o tome smo samo sanjali! Iduće što planiram je grijani ormar i grijana daska za školjku. Kad se skrasim s nekim, nabavit ću i japansku školjku, to te odma opere i sve. Imat ću svoj privatni avion. To zagađuje okoliš? Ne zanima me, dok sam ja živ brate daj šta imaš trostruko, kad umrem apokalipsa. To sam ja i s time mogu živjeti. Pitam tebe. Tko si ti? Zašto si ovdje? I što želiš? Jesi igrač Pac-mana ili si umjetnik?

PETAR: Ne znam.

ŠIVA: Ja znam.

PETAR: Svaki put kad krenem crtati ja vidim krv.

Tišina.

ŠIVA: Gle, sve je na kraju dobro ispalo... Mislio da ste to riješili.

PETAR: Ja sam je vidio Šiva. Ušao sam u WC i vidio sam je. To je ona napravila zbog mene. Bio sam užasan. Starci su joj otišli za vikend.

U dnevnoj sobi. Jelena i Marina.

MARINA: Zbog nečega što se dogodilo prije 10 godina!

JELENA: Bilo je užasno. Ja sam bila užasna.

MARINA: Dobro, ali to je bilo tada. Ti i ja se događamo danas. Ja sam ti već naručila stol. Veliki lijepi, od punog drva. Htjela sam ga staviti preko puta sebe u uredu. A ti ćeš zbog sranja koje se dogodilo prije 10 godina izletjet s faksa. Evo, ne znam, kao da bježiš od mene, kao da ne želiš dijeliti život, dijeliti ured sa mnom.

JELENA: Pa dobro... upisat ću diplomski negdje drugdje. U Osijeku.

MARINA: U OSIJEKU!?

JELENA: Ne znam Marina, ne znam...

MARINA: Kakav sad Osijek Jelena? Dogovorile smo se da ćeš se nakon faksa preseliti kod mene... rekla si: "evo kad završim faks, mičem se od bebe."

JELENA: Nikad ga nisam nazvala bebom.

MARINA: Biraj. Skupljaš stvari i seliš se odmah kod mene, ili nas dvije više nismo zajedno.

JELENA: To nije izbor.

MARINA: Evo, radit ćeš kod mene u uredu, bit ćeš mi tajnica. Pa ćemo te polako ugurati na viša mjesta.

JELENA: Joooj...

MARINA: Ajde prestani, nisi i nećeš bit jedina koja tako živi. Uostalom, znam da bi bila dobra odvjetnica, pogotovo za obranu. Ja za tužbe, ti za obranu, zamisli koji tim! Samo je stvar u tom papiru... ma i to ćemo nekako srediti. Ali u Osijek ne ideš!

JELENA: Ne znam.

MARINA: Ne znaš?

JELENA: Jel mogu odlučit... onak ne sad.

MARINA: Biraj odmah. Ideš sa mnom ili idem sama.

JELENA: Daj mi vremena da razmislim...

MARINA: Ti razmišljaš. Idem ja onda. Šta kažeš na to?

Tišina.

MARINA: Jelena, odgovori mi barem nešto. Reci mi da odjebem, ne znam, da me mrziš, bilo što.

Tišina.

MARINA: Gle, ti se osjećaš krivom, kužim. Zato što on ne slika otkad si se ti pokušala ubiti, i to po uzoru na spot s MTV-a. Nisi više klinka, eeej. I jao meni on zbog toga više ne slika. Jaaadan. I jadni mi, što ćemo mi sada, nas drugih osam milijardi pojedinaca, bez Petrove velike umjetnosti?

U Petrovoj sobi. Petar i Šiva.

PETAR: Ja sam dovršavao crtež, a ne znam što je ona radila. Zato je to Jelena napravila Šiva, zato što... ja nikad nisam znao što je ona radila. Nije me bilo briga. Bio sam sav u crtežima.

ŠIVA: Nisi ti kriv Pero, pa tko se ne želi ubiti u srednjoj.

PETAR: Svađali smo se stalno. Ona je htjela pričati sa mnom... Ja to ništa nisam kužio, ja sam samo jebao i crtao, jedino to mi je trebalo. Nisam uopće mislio o njoj.

ŠIVA: Frende u srednjoj smo svi idioti, daj! Ono! Oprosti si. Ionako ti je do dvadeset i pete mozak kaša. Znanstveno dokazano.

PETAR: Ona leži u kadi, punoj krvi koja se miješa s vodom. Izvadio sam mobitel. Rekla je "Ne, nemoj još zvat nikoga." Tako sam shvatio da je još pri svijesti. Morala je nešto reći Šiva, da nije ništa rekla, ja bi samo ostao tamo zamrznut, možda bi ona... do kraja... čovječe "nemoj još zvat nikoga."

ŠIVA: E pa – sva sreća što je nisi poslušao. Jelena je živa i zdrava, eno je u sobi do nas. Sve je ok. Jedino što se zapravo dogodilo je to da si ti prestao slikati.

U dnevnoj sobi. Jelena i Marina.

MARINA: Pa da, možda si mu upropastila život. Da rekla sam to, šta me gledaš? Hoćeš reći nešto? Nećeš? Razumijem i zašto. Zato što je, ipak, skroz moguće da si ga osakatila. Umjetnost je način komunikacije, ne znam jesi to znala Jelena. Moguće da si mu ti odrezala ruke, a nikad nije znao pričati jezikom.

Tišina.

MARINA: Ili je Petar bio jednostavno previše slab da izdrži tvoju emo fazu. A ti si s time dobila ono što svi objeručke prihvaćamo: besplatnu kartu za autodestrukciju, na svoje ime.

U Petrovoj sobi. Petar i Šiva.

ŠIVA: Ja mislim da ti je Jelenin pokušaj samoubojstva poslužio kao prvi Pac-man. Ovaj Pac-man kojeg igraš je samo zadnji od Pac-mana. Isto je s djecom koja kopaju kobalt i slažu mobitele, i sa svom boli svijeta. Sve su to Pac-mani, stranputice, ćorsokaci. Sve je to ono što je za mene bila cuga. Stari moj, navukao si tisuću slojeva na sebe, samo da ne bi slikao. Ali ja te ne žalim, samo da ti bude jasno. Ti znaš što trebaš biti. Isto kako ne žalim onog tvog najboljeg DJ-a na svijetu koji živi u stoljeću u kojem nema struje, tako ni tebe ne žalim. On zna što treba biti, snaći će se nekako. Ja žalim one koji ne znaju što trebaju i koji ne znaju što žele biti.

U dnevnoj sobi. Marina i Jelena.

MARINA: Jel ti stvarno želiš do kraja života biti samohrana majka koja bebi mijenja pelene? Ili želiš biti uspješna odvjetnica?

JELENA: Ja ne znam što ja želim biti Marina. Ali sigurno ne želim biti tvoja tajnica.

MARINA: Daj mi moj zvučnik.

Marina uzima zvučnik, i odlazi prema vratima.

Marina stane.

Marina se vraća do Jelene.

MARINA: Slušaj Jelena. Htjela sam ti samo reći da razumijem zašto si stavila svoj život na pauzu. Zato što osjećaš krivnju. Hoću ti još reći da mislim je tvoj odnos prema krivnji vrlo nezdrav.

Marina izlazi.

Jelena uzima bocu, i izlazi.

Prazna dnevna soba.

Ulazi Šiva: prolazi iz Petrove sobe prema ulaznim vratima stana.

Zastane ispred Jeleninih vrata.

Tišina.

ŠIVA: J – khm! - Jelena?

Tišina.

ŠIVA: Dobro, ne moraš otvoriti vrata. Ne znam jesi uopće unutra i je li Marina s tobom – ali baš me briga!

Tišina.

ŠIVA: Volim te. Jelena ja tebe volim. Godinama. Od prvog dana. Ne znam šta mi je. Tu imam nekakvu rupu... Ma.

Šiva napravi korak naprijed, da će otići – zatim brzo povuče pokret.

Izvadi papirić iz džepa. Čita.

ŠIVA: N – ne volim ja...

Ne volim ja sve to tvoje.

Ne volim tvoje predivne oči.
Ni tvoje ruke od svjetla.
Ni tvoj glas – vjetar kroz krošnje od meda.
Ni tvoju auru, satkanu od pjesama.
A ne volim ni tvoja bedra od kojih mi se jebeno manta.
Ne. Ja –
ja volim tebe.

Tišina.

JELENA (off): Volim i ja tebe, Pero.

Šiva se zamrzne, zatim se nasmije sebi u bradu. I izađe kroz ulazna vrata, zalupi vratima.

JELENA: (off): Pero?

Ulazi Petar. Sjeda za stol. Uzima pištolj. Kucka cijev o sljepoočnicu.

Umiri pištolj na sljepoočnici.

Ulazi Jelena.

JELENA: Spusti pištolj!

Petar pogleda Jelenu i okrene pištolj prema njoj.

Petar pištoljem po zraku crta: nacрта krug oko Jelenine glave, i latice oko kruga.

PETAR: Tratinčica.

Petar spušta pištolj i upuca se u bedro.

JELENA: Pero!

Petar klekne na pod i skuplja krv na jedno mjesto.

Dlanovima počinje crtati po podu.

JELENA: Pero, ti... ti... jel ti to - o bože koliko krvi, zovem hitnu.

PETAR: Ne! Čekaj. Nemoj još zvat nikoga.

JELENA: Jesi ti normalan?

PETAR: Donesi mi - donesi mi kistove. I tempere i boje. I paletu, molim te.

Jelena izlazi.

Jelena se vraća sa stvarima za slikanje.

Petar baca boju na krv. Završava brzim mrljanjem crtež ispod sebe: žuti krug. Sada već izgleda bolje. Dodaje bijele latice. Uzima kist, moči ga sa strane u krv i pomno krene popravljati linije.

JELENA: Ne znaš koliki kamen mi je pao sa srca. Znaš Pero, ja sam zamišljala kako bi to bilo kada više ne bi osjećala krivnju. Kada bi bila baš ovakva, slobodna. Što bi radila? Što bi Jelena htjela raditi? Evo ti i zelena tempera, začini to malo.

PETAR: E to Jelo, to...

JELENA: Sad mogu raditi što hoću! Osjećam se kao da sam dobila milijun eura.

PETAR: Eura?

JELENA: Daj pusti to.

PETAR: Šalim se, moja valuta su tratinčice.

JELENA: Pero, šta da radim?

PETAR: Nemoj mene pitati, ti odaberi!

JELENA: O da, sad mogu sama odabrati. Jooj, što će biti Jelena, što ćeš raditi?

Jelena se upuca u nogu.

JELENA: Auuuu!

PETAR: Napokon možeš raditi što hoćeš i prvo što napraviš – upucaš se u nogu. A jesi blesava!

JELENA: Htjela sam vidjeti kako je to biti ti.

PETAR: I?

JELENA: Pa ok je. Skroz je ok! Kako je lijepa ta tratinčica, daj jednu nacrtaj i tamo, evo uzmi malo moje.

PETAR: Nasloni samo nogu tu... E hvala ti, moram svoju krv malo poštedjet, to je ipak najskuplja boja.

JELENA: Evo – au...

PETAR: Jako te boli?

JELENA: Ma dobro je, nije kao prvi a bome nije ni kao drugi dan mence. To je samo prostrjelna rana.

PETAR: E, odlično, pomoz mi onda.

JELENA: Ja?

PETAR: Tko drugi?

JELENA: A što da nacrtam?

PETAR: Što god hoćeš.

JELENA: A gdje?

PETAR: Gdje god hoćeš.

JELENA: Nacrtat ću jednu malu tratinčicu, tu na prekidaču za struju.

PETAR: Ma nacrtaj veliku, nemoj se suzdržavat!

JELENA: Prvo ću malu, pa ću onda nekoliko velikih.

PETAR: Odlično.

JELENA: A nakon toga... ne znam. Mogu biti što god hoću. Možda se vratim na pravo.

PETAR: A zašto ne bi bila recimo ptica?

JELENA: Nacrtat ću i pticu.

PETAR: E to, ptica.

JELENA: Možda jato ptica. A onda ću razmisliti što ću biti.

PETAR: Sjetio sam se. Jelena, sjećam se.

JELENA: Onoga što si zaboravio?

PETAR: Glej prijatel, jedine čeg se ja siećam je to da su kojni fest vudirali z kopitima dok me Jalža rađala. A i toga se ne siećam, neg mi je moj stari tatek rekel da gda sem zišel – da sem imel tak douge črne lasi, da je zgledalo kaj da mi je mati zlegla ždrebeka.

JELENA: Kak si v štale rođen, morti i jesi neki kojno.

PETAR: Morti jesem.

JELENA: Štef, jesi razmišljal kaj buš ve? Još je'no kolinje i završavaš škole. Peš vu grad na fakultetlina?

PETAR: Ne znam Mirek, ne znam niš. Al mislim da nem išel.

JELENA: A zakaj si onda tol'ko vučil? Stalno z knjigom, a nema te na našem polju.

PETAR: Bil sem bedast. Jalža i Paval me hoćeju školovati, al kaj bum ja vu gradu?

JELENA: Da ti praf velim – ne znam. Zakaj bi igdo išel tam?

PETAR: Kol'ko čujem, tam se vojziju vu smrdljivim autima, a mi tu lepo kojne jašimo. Ak se kojn posere, to opet manje smrdi.

JELENA: I imaju neke papiere tere pribiraju i onda su kakti bogati, a bolje bi im bile da z papieremi rit brišeju.

PETAR: Je, gda imaju sračku. Stalne nekam letiju. Pu kameiniju letiju, i pu žeravice, dek ih tlače z bičom, to sam čul, tak poviedaju o nji. I još jena stvar, tam naviek muoraš bit nešči. Ovde te nišči niš ne pita, se dek ploda ima.

JELENA: A pogleč nas, vu polju z tratinčicami. Pa ko bi udovud kam išel i vu grada se zapoutil, dej mi pokaži tog vraga!

PETAR: Ne vidim ga.

JELENA: Kak bi ga i videl. Ovde moreme leći med cvietičem i ovde se same tičeki glediju. Viš. Viš. Još jena.

PETAR: Istina, ali to je tvoje polje Mirek.

JELENA: Štef, lesa ti je naviek otrpta.

PETAR: Tak je za ve.

JELENA: Ma dej, pa kaj se bu zmenilo?

PETAR: Ne znam Mirek. Morti nas dva?

JELENA: Kaj ak se desi da ja odloučim nekaj biti vu gradu? A ti ostaneš tu?

PETAR: Ti? Ne bu se to dogudile, ni na nebu ni na zemlje.

JELENA: Istina.

PETAR: Imaš praf. Duo zna kaj bu. Ve još nikaj ne muora biti.

JELENA: Tak je. Ve još moreme biti kaj god hoćeme.

PETAR: A dek ne odloučime kaj bume bili, bume ležali med ovem cvietičem, i gledeli tičeke.

JELENA: Mo-re.

PETAR: Same reči svemu tateku da odrieže onu granu.

JELENA: Kaj?

PETAR: Grane se bouju zabile v štalu de sem se rodil.

JELENA: Pa kaj onda, to je drieve.

PETAR: Znam, al Pavel stalno nekaj melje, da mu grane prelaziju mejaš.

JELENA: Muoj tatek veli da grana ne narasla još bar trist liet, unda bu morti male bliže tvoje štale.

PETAR: Dobre, pusti granu, pusti štalu. Bou kak bou.

JELENA: Viš. Jena. Plave peruti ima! Još jena.

PETAR: Viš ove dvie! One skupa ideju. Na još jena!

JELENA: Viš još jena!

PETAR: I tam!

JELENA: I tam!

Diplomski rad

Patrik Gregurec

Filmsko pismo, 1. MA

Mentor: Mate Matišić

AUTODESTRUKTIVNI BOG

serija u 3 epizode

AUTODESTRUKTIVNI BOG

Epizoda 1: "OKOVANI BOG"

EXT. ŠUMA - NOĆ. ČEKANJE.

ČEKANJE je mjesto u kojem je uvijek noć. Jedino što pruža svjetlo su zvijezde i veliki mjesec.

LANA (50) kleči i završava otkopavanje manje rupe u zemlji. Stavlja korijen grma ruže u zemlju. Lana se prebaci na netaknuti komad zemlje pored zasađenog grma i počne kopati manju rupu.

Grm koji je Lana maloprije posadila na prirodan način, ali brzo, izraste i propupa. Nekoliko velikih bijelih cvjetova ruže, bjelina im je osvijetljena kao da su na danjem svjetlu. Lana se ne okrene, nego nastavlja kopati.

EXT. ULICA - DAN.

Ulica. Ljetno podne. DARKO (27) ima veliki "WOLT" ruksak na leđima, vozi bicikl. Ima slušalice u ušima. Vozi cestom uz aute. Kroz slušalice:

MUŠKI GLAS 1 (OFF)

Kao čovjek koji zbací sa sebe svoju staru odjeću i stavi na sebe novu, tako i utjelovljeno sebstvo odbacuje staro tijelo i prelazi na druga tijela koja su mu nova.

Darko prelazi na nogostup.

MUŠKI GLAS 1 (OFF)

Hladnoća, toplina, uroda i bol. One dolaze i odlaze vječno. Izdrži ih!

Darko koči.

INT. KUHINJA U FAST FOODU - DAN.

Darko ulazi u malu kuhinju, KUHAR (50) podigne pogled.

MUŠKI GLAS 1 (OFF)
Kao što svijest, odnosno
utjelovljeno sebstvo, prolazi kroz
djetinjstvo...

Darko vidi da Kuhar viče na njega i izvadi slušalice iz ušiju.

Marš van! KUHAR

Darko podigne mobitel, upaljena je Wolt aplikacija, vidimo tekst: "KASNI."

DARKO
Kasnite, gubim pare.

Kuhar blago odgura Darka iz kuhinje.

KUHAR
Bit će gotovo kad bude gotovo. Ajde
ti van i čekaj.

Kuhar zatvori vrata. Darko ostane ispred zatvorenih vrata kratko vrijeme, a zatim stavi slušalice u uši.

EXT. ULICA - DAN.

Darko, s Wolt ruksakom na leđima, brzo vozi bicikl kroz ulicu punu prolaznika. Ima slušalice u ušima.

MUŠKI GLAS 1 (OFF)
... mladost...

Darko vješto zaobiđe jedan mladi par.

INT. STUBIŠTE - DAN.

STARICA (83) otvara vrata.

MUŠKI GLAS 1 (OFF)
... i starost.

Darko skida slušalice i vadi hranu iz Wolt torbe.

DARKO
Oprostite što kasnim...

STARICA
Ma nema veze dijete... imam ja
vremena.

DARKO
Ne, ne. Nitko ne bi trebao čekati
više nego što je potrebno. Ma znate
što. Ja sam vam generalno protiv
čekanja.

Starica se samo smiješka, nije ga baš razumjela. Darko pruži
starici vrećicu s hranom.

DARKO
Izvolite.

Starica uzme vrećicu.

STARICA
Hvala ti sine.

Darko zadrži pogled na starici, zatim pogleda u pod i
podigne glavu sa smiješkom na licu.

DARKO
Dobar tek!

Darko zatvori Wolt ruksak.

INT. TRGOVINA - DAN.

Darko ima slušalice u ušima, i rastegnuo se ispred jedne
police, napreže se, da uzme Bajadere s vrha police. Bajadere
su nespretno naslagane. Kroz slušalice:

MUŠKI GLAS 1 (OFF)
Isto kao što prelazi s djetinjstva,
preko mladosti do starosti,
svijest, odnosno duša, može prijeći
i u drugo tijelo. Mudar čovjek oko
ovoga nije zbunjen.

Darko vješto izvuče jedne velike Bajadere i zadovoljno
odahne. Odmah zatim s vrha police pored Darka padne
dvadesetak Bajadera. Darko ih počne skupljati i vraćati na
policu. Nakon što vrati prvu Bajaderu na vrh police
prelazimo na -

- Darko uzima zapakiranog svježeg lososa. Uzima skupocjeno
vino. Uzima mesni doručak. Za to vrijeme, kroz slušalice:

MUŠKI GLAS 2 (OFF)

I onda je Krišna nastavio: mudar je
onaj za koga su bol i užitak isto,
taj je spreman za besmrtnost!

Darko je u redu za blagajnu, ispred njega je 7 ljudi.
Namргоđen je od čekanja. Kroz slušalice:

MUŠKI GLAS 1 (OFF)

Pa ne znam baš, ja ću uvijek uzet
užitak prije boli... mislim, radije
bi išao u toplice nego u politiku.

OFF - Muški glas 2 se nasmije.

MUŠKI GLAS 2 (OFF)

To je zato što ti nisi
prosvijetljen.

Darko se nasmije. Ljudi u redu ga čudno pogledaju.

EXT. ISPRED VILE - DAN.

Ispred vrata vile. Darko nema slušalice na ušima. On pozvoni
i vadi iz Wolt ruksaka vrećicu u kojoj su Bajadere, losos i
skupocjeno vino. Otvore se vrata.

Darko ustane i okrene se prema vratima - na vratima vidi
ČITU VERSAĆE, odraslu čimpanzu. Darko je zbunjeno gleda.
Čita se nasmije i pruži otvoreni dlan prema Darku. Darko i
dalje zbunjeno gleda Čitu. Čita mu potvrdno kima glavom i
smiješi se s ispruženom rukom. Iz vile čujemo glas starije
muške osobe:

VLASNIK (OFF, IZ KUĆE)

Čita! Jesi uzeo lososa?

Čita se okrene u stranu i ispusti nekoliko neartikuliranih
zvukova.

VLASNIK (OFF, IZ KUĆE)

Čita Vesraće, prestani se
zajebavat, moraš mi pomoć u
kuhinji!

Čita se nestrpljivo okrene prema Darku. Darko preda vrećicu
Čiti. Čita uzme vrećicu, skupi ruke kao u molitvu i nakloni
se Darku. Darko se razveseli i počne pljeskati. Čita se
smiješi Darku.

VLASNIK (OFF, IZ KUĆE)
Jesi lijepo pozdravio?

Čita krene hodati u OFF prema Vlasniku.

VLASNIK (OFF, IZ KUĆE)
Izvoli se vratit i lijepo pozdravit
čovjeka!

Čita se nevoljko vraća s pogledom u pod. Okrene se prema Darku, zatim se naglo udari dva puta o prsa i podigne ruku u nacistički pozdrav. Čujemo Vlasnika kako se u OFF-u ponosno smije:

VLASNIK (OFF, IZ KUĆE)
Bravo Čita majku ti jebem!

Čita odmah tužno spusti glavu i zalupi vratima.

U pekari. Darko ima slušalice u ušima. Stoji ispred vitrine s pecivima i gleda cijene.

MUŠKI GLAS 1 (OFF)
Nastavljamo s kratkim čitanjem iz
Bhagavad Gite.

MUŠKI GLAS 2 (OFF)
Ja ću, ovo mi je najdraži dio.

Darko broji sitniš u ruci, manje od 10 kuna.

MUŠKI GLAS 1 (OFF)
Tko sam ja da te spriječim...

Darko opet gleda u izbor peciva, i cijene.

MUŠKI GLAS 2 (OFF)
Arjuna se tu nešto nećka, a Krišna
nastavlja: Kao čovjek koji zbací sa
sebe svoju staru odjeću i stavi na
sebe novu, tako i utjelovljeno
sebstvo odbacuje staro tijelo i
prelazi na druga tijela koja su mu
nova.

Darko skine slušalice i pokaže na pecivo koje košta 2 kune i 50 lipa.

DARKO
Može... tri ta.

RADNICA sprema peciva u škarnicu, a Darko prebire po sitnišu u ruci.

EXT. LIVADA - DAN.

Ljetno predvečerje. Darko sjedi na praznoj Wolt torbi i jede mesni doručak s pecivom. Pored njega je HAČA (27) koji sjedi naslonjen na haubu automobila parkirano pored Darka. Na vrhu automobila je "TAXI" oznaka. Hača puši cigaretu i smije se.

HAČA

Stari moj, ja bi se usro od smijeha. Naci majmun. Misliš da je ustaša?

DARKO

Reko sam ti, nije majmun ustaša nego njegov vlasnik. Majmun je izgledao... primorano.

Darko nastavi jesti mesni doručak. Hača udahne dim.

HAČA

Previše ti radiš, kužiš me?

Hača ispuše dim.

DARKO

A šta ću.

Kratka šutnja. Darko gleda u mobitel i jede. Tu i tamo se čuje zvuk nove narudžbe.

HAČA

Meni je jutros u taksi ušla jedna cura... a sad, jel bila pička... nemam pojma stari, kako da to kažem... bila je zgodna al sjebana. Brijem da je išla s nekog partya, razbijena ko đubre...

Darko jede i gleda u mobitel. Na mobitelu je otvorena Wolt aplikacija. Tu i tamo zazvoni zvuk nove narudžbe.

HAČA

Kad sam je dovezao na lokaciju, ona je ostala u taksiju i ja gledam, šta ti je, ajde van ide mi druga voznja, kužiš, a ona meni kaže: vozi. Reko šta ću, onda ću vozit, možda se nešta desi, kužiš...

Hača ugasi cigaretu u đon i stavi je u džep.

HAČA
... jel me slušaš?

Darko pomaca mesni doručak zadnjim komadom peciva i pojede.
Punim ustima:

DARKO
Da, da, i?

Hača pali novu cigaretu.

HAČA
I ništa...

Hača ispuše dim.

HAČA
Ona je šutila cijelo vrijeme, a ja sam vozio gdje god sam htio. Cijelo jutro. Na kraju je sve platila i to je bilo to.

DARKO
Kako to?

HAČA
A jebiga nisam joj se htio uvaljivat, izgledala je zlo... a i večeras imam nešta u planu. Jel ti šta hvataš?

DARKO
Još malo...

HAČA
Šta još malo?

Darko se fokusirano okrene prema Hači.

DARKO
Još danas Hača, još danas i skupio sam pare za drugi mjesec. Sad kad imam dovoljno para za dvije stanarine, lako ću za dva mjeseca zaradit za treću.

HAČA
Ti si lud.

DARKO
Onda ću i Emu uzet sa sobom.

HAČA

Stari moj, ti previše planiraš.
Sutra te može skupit neki pijanac u
autu il gore, Tik Toker il šta god
je novo u autu. Život je kratak,
treba to malo para što zaradimo
uložit u... kužiš...

Hača udahne dim, ispuše i nastavi uz samouvjereni smiješak.

HAČA

... mala osobna zadovoljstva. Od
toga ti se život sastoji.

DARKO

Ema će istrunut u toj kući, a i ja
ću istrunut u toj kući. Kakva
jebena mala osobna zadovoljstva. Ti
imaš svoj stan, boli te kurac.

HAČA

Je, stara mi je ostavila stan, i
dugove, koje ću otplatit - nikad.

Hača zamišljeno udahne i ispuhne dim.

HAČA

Možda napravim klinca pa prebacim
dug na njega kad crknem.
Tradicionalno.

Darko se pukne smijati.

DARKO

"Kao čovjek koji zbací sa sebe
svoju staru odjeću i stavi na sebe
novu, tako i utjelovljeno sebstvo
odbacuje staro tijelo i prelazi na
druga tijela koja su mu nova."

HAČA

Šta?

DARKO

Banke su ko čovjekova duša. Mrtvi i
živi dolaze i odlaze, a jedina
konstanta je tvoja prijateljska
banka iz susjedstva i tvoja suma
grijeha izražena u brojkama,
predznak minus.

Hača se nagne nad Darka.

HAČA

Stari puko si.

Hača kvrcne Darkove slušalice.

HAČA

Slušaš te pizdarije cijeli dan...
Mislim, normalno je da čovjek
pukne. Kužim te.

Zapišti zvuk za novu narudžbu.

DARKO

Jebi se Hača.

HAČA

I budem. Večeras oko deset.

DARKO

Lijepo.

HAČA

A pitam te, ti jel imaš šta u
planu?

Darko ustaje i namješta mobitel na bicikl.

DARKO

Posao.

HAČA

Stari moj prestani ovo zvat poslom.
Ja to mogu zvat poslom, ali ti ne.
Kako si ono rekao, "Hača, ja se
želim voziti u lunaparku života.
Iskusiti sve, i bol i ugodu."

DARKO

Pa da! Bio sam pijan al da!

Hača udahne dim i ispuše.

HAČA

Čini mi se da si zapeo na boli...

DARKO

Sve drugo dolazi kad se odselim.

HAČA

Postavljaš si te glupe uvjete...
ma. Samo ti hoću reć da ja volim
ovo raditi, a tebe boli.

Tišina. Hača udahne dim i ispuše.

HAČA

Zašto se ne vratiš na faks?

DARKO

Kako ću? Moram njih dvoje
uzdržavat.

HAČA

Ne moraš ti ništa.

DARKO

To mi je sestra jebote!

HAČA

Dobro, ali pokušavam ti reć da
zapravo, kad malo bolje razmisliš,
ti kao ti - ne moraš apsolutno
ništa nikada.

DARKO

Kad ću imat svoj stan onda mogu
imat svoj život.

HAČA

Imat svoj stan, to ti je
precijenjeno stari moj.

Darko se nasmije.

DARKO

Idiote.

HAČA

Idemo pit večeras? Slobodan sam do
deset. Do tad ti sredim neku malu
nemaš frke.

Darko pogleda na mobitel: "20%!"

DARKO

Ne znam, mogao bi vozit cijelu
noć... danas dobivam 20% više.

HAČA

Pola lipe više hoćeš reć, a i nisam
te pitao za posao, pitao sam te za
pičke.

DARKO

Znam seljačino, a gdje da je
odvedem, u zapišani bračni krevet
ili da spojim svoj i sestrin
krevet?

HAČA

Šta se frnjiš, rekao sam ti da ti mogu dat stan kad hoćeš...

DARKO

Šta da joj kažem, ma imam 27 godina, a ovo je stan od frenda, pojebat ćemo se pa pičimo doma?

HAČA

Pa... da stari.

Darko sjeda na bicikl. Hača ugasi cigaretu u don.

HAČA

Ja se samo brinem brate, postaješ mi nervozan.

DARKO

Hvala ti ali idem, moram skupit Emu iz crkve.

Hača vadi novu cigaretu.

HAČA

Bog te blagoslovio.

Darko stavlja slušalice. Hača pali cigaretu.

EXT. ULICA - SUMRAK.

Darko na biciklu s Wolt ruksakom. Ima slušalice u ušima. Prolazi Ilicom punom ljudi.

MUŠKI GLAS 1 (OFF)

Gita je, dakle, dio Mahabharate u obliku dijaloga između Arjune i Krišne prije klimaktične bitke, ali!

JINGL, MUŠKI GLAS 1 I 2 (OFF)

Ali! Ali!

MUŠKI GLAS 2 (OFF)

Ali - tekst ima puno šire značenje od pukog ratnog savjetovanja. Prema Floodu, Bhagavad Gita je strukturirana tako da se može primijeniti na sve situacije, taj se tekst hrva...

MUŠKI GLAS 1 (OFF)
Hrva!

MUŠKI GLAS 2 (OFF)
Hrva se s pitanjima "tko smo mi,
kako bi trebali živjeti svoje
živote, i kako bi se trebali
odnositi prema svijetu."

Polako se spušta mrak.

EXT. ISPRED KATEDRALE - DAN.

Darko ispred otvorenih vrata katedrale. U katedrali, u nedostatku mjesta za sjesti, puno ljudi stoji. Darko gleda SVEĆENIKA kako za odrom drži misu. Iza njega je dječji zbor.

Darko sluša, zvuk dolazi u isto vrijeme iz crkve, i kroz zvučnike iznad crkvenih vrata:

SVEĆENIK
Kako je govorio Hošea: "Ustanite,
vratimo se Gospodu! Jer nas je on
razderao, pa će nas on i
iscijeliti; ranio nas je, i zavrt
će nas." i kako je govorio
Zaharija: "Ovako reče Gospod:
vratite se k meni! I ja ću se
vratiti vama."

DJEČJI ZBOR
Hosana! Hosana u visini!

Darko gleda dječji zbor - pogled mu se zadrži na EMI (10.)

SVEĆENIK (OFF)
Idite u miru.

Ema podigne pogled, vidi Darka, i pruži mu smiješak u daljinu.

EXT. ULICA - DAN.

Darko i Ema hodaju ulicom, Darko gura bicikl.

DARKO
Kako je u školi?

EMA
Matematika mi je super.

A ostalo? DARKO
EMA
Tak - tak. DARKO
Tak- tak?

Ema slegne ramenima i "prdne" ustima. Darko se nasmije. Zazvoni mu zvuk aplikacije na mobitelu. Darko pogleda - "20%!" Darko pritisne ekran. Zvuk prihvaćanja narudžbe.

DARKO
Ema, sjedaj na guvernal.

Darko sjeda na bicikl.

DARKO
Odvest ću te doma.

EMA
Hoćeš ostat na večeri? Napraviti ću
jaja.

DARKO
Ne mogu...

EMA
Ksd ćeš ti bit doma? Ti samo dođeš
spavat i odeš...

DARKO
Emice-memice ajde sjedni, da ti
pomognem, vrijeme mi curi...

Darko primi Emu za ruku, Ema mu se otrgne.

EMA
Baš me briga!

Ema se rasplače.

EMA
Ja sam... već velika...

DARKO
Jesi Ema, jesi, velika cura...

EMA
... ali... Kad ćemo se opet igrati,
braco...

Darko gleda Emu, zatim je zagrlji jednom rukom, drugom drži bicikl.

EXT. ULICA - DAN.

Darko vozi bicikl, Ema na guvernalu. Ema je naslonjena leđima na Darkova prsa, još uvijek plače.

Stanu na crveno. BAKICA koja stoji pored njih gleda kako Ema sjedi na guvernalu i negoduje. Primijeti da Ema plače, iznenadi se i brzo okrene pogled, pravi se da ih ne vidi.

Zeleno, Darko nastavi voziti bicikl. Ema obriše suzu i osjeti vjetar u kosi. Pruži blaženi smiješak.

Vidimo Darkovo lice - Darko je pred plač.

EXT. ISPRED KUĆE - DAN.

Darko zakoči ispred kuće s dvorištem. Ema skoči s guvernala i dočeka se na noge. Darko vadi bunt novca iz džepa, tri novčanice po 100 kuna i više novčanica po dvadeset i deset kuna, i daje ga Emi.

DARKO

Koliko je tu?

EMA

Sto, dvjesto, tristo... petsto.

DARKO

Bravo.

EMA

Nisam beba, znam brojat.

DARKO

To je naš dio za ovaj mjesec. Stavi starom na stol.

EMA

E, a braco...

DARKO

Reci Ema.

EMA

Pitala sam Danicu... ona ne mora svom tati i svojoj mami ništa davati svaki mjesec. Još ona dobije novce!

DARKO

Znam, Ema, ali ovaj mjesec je
zadnji mjesec, danas je zadnji dan,
razumiješ?

EMA

Da... jedva čekam! A hoćeš... brzo
doma?

DARKO

Hoću, doći ću prije nego što tata
dođe, obećavam.

EMA

Dobro...

Darko poljubi Emu u čelo i ode.

INT. HODNIK - NOĆ.

Darko brzim hodom hoda kroz hodnik. Bijelo LED svjetlo i
prazni sivi zidovi. Darko ubrzava korak, trči, staje ispred
jednih vrata.

Pokuca. Nema odgovora. Pokuca još jednom. Nema odgovora.
Darko pobijeđeno gleda u pod i negoduje. Darko izvadi
mobitel, pogleda na sat: "21:30." Pogleda na vrata - piše
"LUKA CATERING. RADNO VRIJEME: 18:00 - 22:00." Darko
pritisne kvaku i iznenadi se kad se otvore vrata. Iz
prostorije izađe puno dima.

INT. LUKA CATERING D.O.O - NOĆ.

Darko se nalazi u maloj zadimljenoj sobi bez prozora. Ispred
njega su samo dva velika stola iza kojih sjede LUKA (30),
koji na majici ima pločicu s imenom na kojoj piše "LUKA" i
GEGO (30).

Obojica imaju pune pepeljare ispred sebe i puše cigarete.
Gego je na mobitelu, a Luka čita novine, iznad njega visi
žarulja sa stopa bez luster. Luka podigne glavu.

LUKA

Dobra večer.

DARKO

Mislio sam da ste otišli doma.

Gego podigne pogled s mobitela, pogleda Darka i u njegovom
smjeru baci jedan podsmijeh, zatim se vrati na mobitel.

LUKA

Tu smo do 22, piše na vratima.

DARKO

Zašto onda ne odgovarate kad kucam?

Luka zbunjeno pogleda Darka.

LUKA

Kucali ste?

DARKO

Jesam.

Gego se podsmjehne. Luka ostane mrtav hladan.

LUKA

Aha.

Darko otrese glavom i vadi iz Wolt ruksaka nekoliko zaklamanih papira.

DARKO

Evo ugovor.

Luka uzme ugovor, preda ga Gegi, Gego ga spremi u ladicu u stolu i nastavi tipkati po mobitelu.

DARKO

Bilo bi dobro kad bi sutra sjele
pare.

Luka pogleda Gegu, Gego otvori ladicu, izvadi Darkov ugovor i na trenutak ga fokusirano prouči. Gego pogleda Luku, ispruži ruku i brzo nagne dlan nekoliko puta lijevo-desno, ukazujući na to da nije siguran. Luka se samouvjerenom okrene prema Darku.

LUKA

Naravno, sutra.

Gego spremi ugovor u ladicu i zatvori je.

INT. STAN - NOĆ.

Darko hoda kroz stan, SARA (25) ga gleda. Sara je obučena za izlazak i pripita. Maleni stan od najviše 20 kvadrata. Darko veselo gleda svaki dio stana. Ponekad mu pogled pobjegne na Saru. Prođe pored Sare.

SARA

Ovaj lik koji je sad tu ima za skupit par stvari, ovaj odvratni kauč recimo, i to... pa ćeš moć u kuhinju stavit drugi krevet. Sutra u 10 ujutro dolazi čistačica, pa bi do 12 trebalo sve bit spremno za uselit, još ti javim sve.

DARKO

Super, super!

SARA

A najbolje od svega, imaš mene preko puta za što god trebaš. Ili tvoja sestrice... što god da treba... kako si rekao da se zove?

DARKO

Ema.

SARA

Ema. E pa dobro. Baš vam se veselim!

DARKO

Sara, hvala ti što si mi uletjela, znam, sutra ću se uselit i sve, ali morao sam ga još jednom vidjeti...

SARA

Ne brini, znam ja koliko vrijedi imati svoj stan. Moj stari je vlasnik ove cijele zgrade, a nije mi dao da živim u svom stanu do moje...

Sara štucne.

SARA

... dvadesete.

Sara se smije sama sebi.

DARKO

Kužiš me. Al svejedno, trebao sam prije doć, znam da je kasno...

Sara mu lagano gurne rame.

SARA

Daj! Najmanji problem! Ja sam dolje u klubu, pa sam skočila samo da ti

SARA

pokažem stan. To je sjajna stvar
kod ove zgrade, klub ti je tu, ni
pet minuta.

Tišina. Gledaju se. Sara se nasmije i pogleda prema WC-u
kroz otvorena vrata WC-a, vidimo školjku i malu tuš kabinu.

SARA

Ako hoćeš, možda možeš bacit brzi
tuš pa se nađemo u klubu?

DARKO

Sorry, ne mogu, obećao sam
sestri...

Darko pogleda na mobitel: "21: 45."

DARKO

A u kurac, kasnim!

Darko krene brzim korakom prema vratima.

SARA

Ok, kako hoćeš. Vidimo se.

Darko se okrene prema Sari.

DARKO

Vidimo se.

Darko stavi slušalice u uši.

EXT. ULICA - NOĆ.

Darko brzo vozi bicikl, s Wolt ruksakom, sa slušalicama u
ušima. Počinje padati kiša.

MUŠKI GLAS 1 (OFF)

Krišna naglašava: "Nikad rođena,
niti će ikada umrijeti.
Utjelovljena svijest, odnosno duša,
je nerođena, vječna, konstantna i
prastara. Ne umire kada umre
tijelo."

MUŠKI GLAS 2 (OFF)

S time završavamo Mitcast, prvi
hrvatski podcast o mitovima. Vidimo
se, i Bog s vama!

MUŠKI GLAS 1 (OFF)
Bog po vašoj želji s vama!

Kiša je sve deblja, Darko zakoči i uzima MOBITEL s postolja na guvernalu, da će ga spremi u džep - kroz slušalice se odjednom začuje !glasan! zvuk Wolt aplikacije.

Darko se nagne tijelom nad mobitel, štiti ga od kiše, i pogleda na mobitel - na aplikaciji bliješti "40%!"

Darko pogleda u LOKVU pored sebe. U lokvu udara kiša kao kamenje. Vidimo Darkovo lice - osmijeh. Pritisne "PRIHVATI."

Odmah zatim, Darko Darku dođe poruka od Eme: "BRACO, KAD ĆEŠ DOĆ?" Darko pogleda na sat na mobitelu: "22:30."

Darko nekoliko trenutaka gleda u pod, a zatim se vati mobitelu i odgovara na Eminu poruku, piše: "USKORO." Pošalje.

INT. RESTORAN - NOĆ.

Darko u restoranu, blizu ulaznih vrata, briše mobitel papirnatim rupčićima. Na mobitelu poruka od Eme: "GDJE SI? TATA JE DOMA." Darko podigne pogled i vidi da dolazi korpulentni GAZDA (50) restorana, u jednoj ruci vrećica s hranom, u drugoj ručnik.

Gazda daje ručnik Darku.

GAZDA
Ajde galebe nemoj mi trošit papir.

Darko vrati mokri papir Gazdi. Gazda zbunjeno uzme papir.

DARKO
Onda vraćam. Hvala.

Darko briše mobitel ručnikom. Gazda drži mokri papir u ruci i gleda ga. Stisne papir u šaci, iscijedi se voda. Gazda, u istoj zbunjenosti podigne vrećicu s hranom.

GAZDA
Nikad nisan vidi ja da neko uzme
samo ribu, bez blitve, bez
krumpira, bez maslinovog, bez
limuna, bez ičega!

Darko stavi ručnik na pult. Gazda preda hranu u vrećici Darku.

GAZDA

Ali galebe moj, znaš kako je.
Spremit ću mu i kosti na gradele
ako triba.

DARKO

Hvala.

Darko brzo sprema vrećicu s hranom u Wolt ruksak i krene prema vratima.

GAZDA

Čekaj.

Darko vidi ŠTAKORA na podu iza Gazde.

DARKO

Nešto ne valja s ribom?

GAZDA

Ne, ne pričaj to, sviža, jutros
ulovljena...

Gazda uzme ručnik s pulta i baci ga na štakora, štakor pobjegne.

GAZDA

Nego... muči me to! Galebe ovako
ćemo, ako te put opet dovede u moj
restoran, samo se siti da mi kažeš
jel bija monstrum ili kreten, taj
šta ne jede ribu s blitvon. Ti ćeš
ga vidit.

Darko kimne glavom.

INT. STUBIŠTE - NOĆ.

Darko ulazi u stubište zgrade, iza njega ostaju otvorena ulazna vrata.

Penje se po stubištu brzim koracima.

Dolazi na 3. kat. Stane ispred vrata, na pločici na vratima piše "HORVAT."

Pozvoni. Nema odgovora. Pozvoni još jednom. Nema odgovora. Darko gleda kvaku. Pritisne kvaku - zaključano je. Darko pokuca po vratima.

DARKO
Dostava!

Darko se odmakne korak od vrata. Uzme trenutak, a zatim se opet približi vratima i pozvoni.

DARKO
Dostava!

Nema odgovora. Darko čuje otključavanje vrata. Iz susjednog stana izlazi FRANKA (60,) trlja oči.

FRANKA
Buš prestal, il bum zvala
milicajce?

Darko pogleda Franku, zatim vrata, pa opet Franku.

DARKO
Oprostite...

Franka zatvori vrata.

EXT. ISPRED ZGRADE / HAUSTOR / ILICA - NOĆ.

Darko, s Wolt ruksakom i ribom iz restorana u vrećici izlazi kroz otvorena vrata zgrade, prolazi kroz haustor i nađe se na Ilici. Gotovo prazna ulica.

Pri izlasku iz haustora, Darko se nađe ispred bijelog psa. Vidi da pored psa na bijelom prljavom ručniku sjedi STARAC (70), osušen, sijedo-žute kose, bijela majica i kratke hlače su mu prljave i jedva da se bjelina vidi od prljavštine, pod uličnom rasvjetom.

Starac udara različitim predmetima, metalnom žlicom, komadom drvenog štapa, keramičkom mačkom - o pod. I sluša zvuk koji proizlazi i tih sudara. Starac namiriše ribu i podigne pogled prema Darku.

Darko gleda starca, zatim čučne pored njega, pruži mu vrećicu s ribom i nasmije se.

DARKO
Nema blitve... ali friško je
pečena, još je vruća.

Starac uzme vrećicu, izvadi iz vrećice kutiju, otvori kutiju i uzme ribu iz kutije. Gleda u ribu. Darko ga zbunjeno gleda. Starac mahne ribom, dođe pas i uzme je u usta. Darko zbunjeno gleda kako pas legne sa strane i jede ribu.

Starac se veselo smije i gleda psa kako jede. Darko zbunjeno gleda Starca. Starac se okrene prema Darku, ne miče smiješak s lica i potvrdno kima glavom prema Darku.

Pas jede ribu. Darko zbunjeno gleda Starca. Starac se smiješi i veselo kima glavom prema Darku.

EXT. DVORIŠTE - NOĆ.

Darko dolazi do dvorišta. U dvorištu je parkiran mali kombi s velikom naljepnicom "Čišćenje kanalizacije, vodovoda i šahti."

Darko ulazi u dvorište i vidi ispred kuće Emu kako čisti velike cipele od izmeta. Briše ih spužvom koju cijedi u labor. Ema ima lizaljku u ustima.

Darko pušta bicikl i potrči prema Emi. Ema ga primijeti.

EMA

Braco!

Darko joj uzima prljavu čizmu iz ruke.

DARKO

Šta to radiš?

EMA

Tata mi je rekao da ih vani očistim.

Iz kuće se čuju glasni ženski uzvici, stenjanje, zvukovi seksa. Darko pogleda u smjeru kuće.

EMA

Došla je teta violeta.

Ema izvadi lizaljku iz usta i ironično:

EMA

Dala mi je lizaljku.

Darko ljutito ulazi u kuću.

INT. KUHINJA - NOĆ.

Darko prolazi kroz kuhinju s cipelom u ruci. U kuhinji je mrak.

Darko pokuša upaliti svjetlo na prekidač, no ništa se ne dogodi. Darko upali flashlight na mobitelu. Prolazi pored obiteljske fotografije na zidu - MAJKA, MARIN, Darko i Ema.

INT. SPAVAĆA SOBA - NOĆ.

Darko ulazi u spavaću sobu. Spavaća soba je osvijetljena uličnom rasvjetom. U krevetu se nalazi MARIN (55) u seksualnom odnosu s RADOM (45). Darko je bijesan.

DARKO

Stari! Stari!

Rada se okrene prema Darku i nasmiješi mu se. Zatim natrag prema Marinu.

RADA

Ako ste dvojica, to košta duplo...

DARKO

Marš van!

MARIN

Ajde Darko izađi.

Darko baci prljavu cipelu u zid pored Radine glave. Poprska ju mokra prljavština s cipela po licu.

RADA

Jesu ovo govna? Fuj!

Rada uzima odjeću, uzme novac s poda - petsto kuna u stotkama, dvadeseticama i deseticama - i ode.

DARKO

Ema je u kući!

Marin, gol, sjeda na krevet i oblači čarape.

MARIN

Ajde Darko gledaj svoja posla.

Darko udara po prekidaču za svjetlo, svjetlo se ne pali.

DARKO

Pare - koje me tražiš - trošiš - na kurve!

Marin uzima bocu jeftinog konjaka s poda i nagne gutljaj.

MARIN

Darko ajde nemoj da ja počnem...

DARKO

Šta da ti počneš?

MARIN

A koliko je tvoj faks koštao? I cijeli tvoj jebeni život. A, klošaru?

Darko ga gleda.

MARIN

Ozbiljno te pitam.

DARKO

Jesi i nju pijan vozio ili si se napio tek kad ste došli tu?

MARIN

O čemu ti pričaš...

Darko se približava Marinu.

DARKO

Pitam te, jesi i nju vozio pijan? Ili si ovaj put pazio.

Marin ustaje s kreveta. Ozbiljno, poluotvorenim pijanim očima gleda Darka. Nagne se prema Darku i tiho:

MARIN

Pazio sam.

Darko, razrogačenih očiju, uhvati Marina za vrat.

EXT. DVORIŠTE - NOĆ.

Rada završava oblačenje. Pored nje je Ema koja gleda u pod, pere drugu čizmu i liže lizalicu.

Rada navuče štikle i pogleda Emu. Suosjećajno je pomazi po glavi.

Ema završi s čišćenjem čizme, podigne pogled i vidi da Rada prebire po novcu.

Rada zastane na stotki. Predomisli se, uzme novčanicu od 20 kuna i pruži je Emi. Ema šutke uzme. Rada ode.

INT. SPAVAĆA SOBA - NOĆ.

Na krevetu. Darko drži Marina za vrat, Marin se guši.

DARKO

Ubit ću te! Ubit ću te!

Marin ga udari šakom i uspije ga odgurnuti od sebe. Čujemo ZVUK udarca čizme na pod.

Darko se okrene prema vratima - Ema, ispod Eminog otvorenog dlana, na podu, je čista Marinova čizma.

INT. DARKOVA I EMINA SOBA - NOĆ.

Darko i Ema skupljaju stvari.

DARKO

Ajde skupi šta trebaš.

EMA

Kud idemo?

Darko je uzme za ruku.

INT. KUHINJA - NOĆ.

Darko i Ema prolaze kroz kuhinju. Darko uzme obiteljsku fotografiju sa zida.

Prolaze pored otvorenih vrata spavaće sobe. Vidimo da Marin sjedi gol na kauču s konjakom u ruci i plače.

EXT. CESTA - NOĆ.

Darko jednom rukom drži Emu za ruku, a drugom gura bicikl, ima Wolt ruksak na leđima. Ema tužno gleda u pod.

EMA

Još se nije javio?

Darko kima glavom.

DARKO

Samo hodaj Ema.

EMA

Gdje ćemo mi spavat braco...

Darko stane i pokaže Emi na bicikl.

DARKO

Aj pridrži da opet provjerim.

Ema mu pridrži bicikl. Darko vadi mobitel, ulazi u kontakte, preko cijelog ekrana piše: "HAČA."

INT. HAČIN STAN - NOĆ.

Na Hačinom mobitelu, screen: poziv, ime "DARAC SREDNJA."
Prst *scrolla* u stranu, čime odbije poziv.

Na ekranu je sada otvorena aplikacija, na vrhu piše "BINDER." Vidimo DARIJINU fotografiju i ispod kratak opis, dob: "21."

Hača sjedi na kauču i gleda fotografiju Darije na mobitelu, zatim pogleda pored sebe - pored njega sjedi DARIJA (16.) Darija je našminkana, u večernjoj haljini. Darija tipka po mobitelu. Tu i tamo čujemo nasumične zvukove i glasove s videa koje s vremena na vrijeme otvori na mobitelu i traju najviše 3 sekunde.

Hača zbunjeno opet pogleda na fotografiju, zatim prema Dariji, koja i dalje gleda na mobitel.

HAČA
Hoćeš nešto popit?

Darija ga pogleda, nasmije se i kimne glavom.

EXT. CESTA - NOĆ.

Darko prisloni mobitel na uho. Ema mijenja brzine na biciklu - Darko joj makne ruku s brzina.

EMA
Au!

Darko stavi mobitel u džep.

DARKO
Ne javlja se. I nemoj mijenjati
brzine.

EMA
Zašto?

DARKO
Ako se ne okreću pedale, može pasti
lanac.

Ema pogleda lanac.

EMA

Nije pao.

DARKO

Da, nije pao - ali može past.

Darko i Ema ponovno krenu hodati cestom, Darko gura bicikl.

EMA

Ali nije pao!

DARKO

Ema, kažem ti - može...

Darko i Ema se izgube u daljini, sami na mračnoj cesti.

INT. HAČINA SOBA - NOĆ.

Darija sjedi na kauču i tipka po mobitelu. Dolazi Hača s dvije čaše i bocom crnog vina. Darija pritisne screen mobitela:

GLAS IZ MOBITELA

Blueeeeeeee...

Darija podigne šaku u zrak.

DARIJA I GLAS IZ MOBITELA

Banjos!

Hača je zbunjeno gleda.

HAČA

Šta je Blue Banjos?

DARIJA

Ne znaš šta je Blue Banjos? Pa to svi igraju.

GLAS IZ MOBITELA

You win!

Darija se okrene prema Hači i nasmije se.

DARIJA

Eto, sad sam spremna.

Hača natoči sebi čašu vina, popije pola čaše u nekoliko velikih gutljaja.

HAČA

Dobro, aj, ko ga jebe.

Hača sjedne na kauč pored Darije u uhvati je za bedro. Krene prema poljupcu. Darija se izmakne.

DARIJA

A meni vina?

Darija krene prema boci. Hača uzme bocu i stavi se na drugi kraj stola.

HAČA

Možda bolje ne.

DARIJA

Zašto?

Hača je zbunjeno gleda.

HAČA

Pa...

Darija okrene očima.

DARIJA

Dobro lik, kaj god.

Darija krene prema poljupcu - čuje se ZVONO PORTAFONA - Darija stane.

DARIJA

Tko je to?

HAČA

Šta ja znam.

Darija slegne ramenima i napući usne. Hača krene prema poljupcu - čuje se zvono portafona, pištanje u ritmu "LI-JEEE-PA NA-ŠA..." - Hača stane. Darija iznervirano širi ruke.

DARIJA

Šta je sad!

HAČA

Znam tko je. Moram se javit,
jebiga.

Hača ustaje.

EXT. ISPRED HAČINE ZGRADE - NOĆ.

Ispred portafona stoje Darko s biciklom i Wolt ruksakom na leđima, i Ema. Darko govori na portafon.

HAČA (OFF)

Reko sam ti da sam nakon 11 zauzet.

DARKO

Ema i ja smo ti ispred zgrade.
Nemamo gdje prespavat.

HAČA (OFF)

Gle imam tu sad jednu malu...

DARKO

Nemoj me jebat!

EMA

Hača imaš punjač za mobitel?

HAČA (OFF)

Ema, zašto si ti tu, šta se događa?

DARKO

Objasnit ću ti, samo me pusti
unutra.

EMA

Treba mi punjač, večeras moram
igrat Blue Banjos s frendicama.
Blueeee...

Ema podigne šaku u zrak.

INT. HAČIN STAN - NOĆ.

Hača stoji ispred portafona.

EMA (OFF)

... Banjos!

Hača se okrene prema Dariji. Pogleda u pod i napravi
gadljivi izraz lica.

HAČA

Ajde kupi se.

Darija, s kauča.

DARIJA
Šta? Koji kurac?

DARKO (OFF)
Stari? Hoćeš nas pustit unutra il
da ti se poserem na ulaz?

HAČA
Samo minutu.

DARKO (OFF)
Ok, toliko će mi trebat da Emu
pošaljem tamo iza onog drveta...

Hača teškim hodom dolazi do kauča. U pozadini čujemo Darka s portafona.

DARKO (OFF)
...da ne me ne gleda kako ti serem
pred ulaz...

Hača je kod kauča. Daje kaputić Dariji.

HAČA
Pokrij se. Laku noć.

DARIJA
Znači... ništa?

HAČA
Ajde bježi doma... jebote možda te
već traže.

Darija okrene očima i tipka po mobitelu.

DARIJA
Dobro lik, samo da nazovem starog
da me skupi.

HAČA
A u kurac jebote Isus, ne.

Hača uzima novčanik i daje joj 50 kuna.

HAČA
Evo ti za taksi.

DARIJA
Živim u Dubravi.

Hača joj daje još 50 kuna.

HAČA
Evo ti, evo ti...

Darija uzme novac, okrene očima i teško izdahne. Hača ode do vrata i čeka je kod otvorenih vrata.

Darija izađe, a Hača pritisne gumb na portafonu.

INT. STUBIŠTE - NOĆ.

Još se kratko čuje zvuk otključavanja ulaznih vrata. Darko i Ema se krenu penjati stubištem, Darko nosi bicikl na ramenu. Susretnu se s Darijom, koja ih ne gleda, tipka po mobitelu.

INT. HAČIN STAN - NOĆ.

Hača otvara vrata. Ispred njega su Darko i Ema.

HAČA
Diste siročad.

Ema ga mrko pogleda. Darko nasloni bicikl na zid, spusti Wolt ruksak i odmah ode do ormarića blizu TV-a.

HAČA
Uđite, raskomotite se.

Ema i dalje gleda Haču.

HAČA
Šta?

EMA
Šupčino mama mi je mrtva.

Darko iz ormarića vadi teglicu s travom i počinje motati joint.

DARKO
Ajde pusti Haču, znaš njegovu retardiranu zajebanciju.

Ema sjedne pored Darka na kauč, nađe punjač za mobitel ukopčan u zid, i stavi svoj mobitel na punjenje. Hača prolazi pored Darka:

HAČA
Slobodno se posluži.

Darko pali joint.

DARKO
Hvala.

Hača miče čaše i vino sa stola.

HAČA
Šta je bilo, opet vas je izbacio?

Ema se naslađuje:

EMA
Ne, nego smo mi otišli.

Hača pogleda Darka, Darko bijesno udahne dim.
Hača vrati čaše i vino na stol. Pogleda Emu.

HAČA
Odi ti Ema pod tuš, pa u krevet. Ti
si u spavaćoj a nas dva jasnika
ćemo tu, evo Darko se javio da
spava na podu.

Darko slegne ramenima.

HAČA
Posteljину sam danas promijenio.

Hača tapša Emu po ramenu.

HAČA
I oprostí Ema... nekad sam gad, ma
znaš da nisam ništa loše mislio. Ti
nisi siročé, kužiš?

Ema kimne glavom i pruži mu osmijeh.

HAČA
Ti si polusiroče. Imaš tatu.

Ema ga prvo ljutito pogleda, a onda se Darko pukne smijati.
Ema se također pukne smijati. Svo troje se smiju.

INT. HAČINA SPAVAĆA SOBA - NOĆ.

Ema spava na velikom bračnom krevetu.

INT. HAČIN STAN - NOĆ.

Hača spava na kauču, hrče.

Na stolu je jedna prazna boca vina, nekoliko praznih limenki piva i boca rakije popijena skoro do kraja.

Darko leži pored svog bicikla, na podu, na improviziranom krevetu od deke i plahte. Drži obiteljsku fotografiju u ruci i gleda MAJKU.

EXT. DVORIŠTE - NOĆ. ČEKANJE.

Vidimo DLAN kako mazi KOZU. Dolazi još nekoliko koza.

Vidimo CHINCA (61,) s dekićom u ruci, kako mazi koze u ograđenom mjestu iza kuće.

EXT. ŠUMA - NOĆ. ČEKANJE.

Veliki grm bijelih ruža u obliku kruga. Pored - sjedi Lana, gleda u jednu bodlju tapka je prstom. Prst joj se zabije u bodlju. Lana ima bezizražajno lice. Lana izvuče prst, pogleda ga - nema krvi. Lana nastavi tapkati bodlju.

INT. HAČINA SPAVAĆA SOBA - DAN.

Emu probudi glasno hrkanje. Protrlja oči i uđe u dnevnu sobu.

INT. HAČIN STAN - DAN.

Ema ulazi u dnevnu sobu i gleda Haču kako se izvalio na kauču i hrče. Udari mu jaki šamar. Hača na trenutak prestane, a zatim nastavi hrkati.

Darko izlazi iz WC-a s četkićom za zube u ustima.

DARKO

Šta je to - a Ema, to si ti.

EMA

Hrče ko stari. Opalila sam mu šamar.

Darko se nasmije i ode u WC.

Ema čuje ispiranje usta i pljuvanje iz WC-a, i hrkanje pored sebe. Napravi gadljiv izraz lica. Ema pogleda prema WC-u, zatim ode do Darkovog bicikla i mijenja brzine.

Darko izlazi iz WC-a, vidno mamuran, popravlja frizuru. Ema ga primijeti i odmah makne ruke s bicikla.

DARKO
Kako izgledam?

EMA
Tri od deset.

DARKO
Jebeno.

Darko uzme mobitel sa stola.

DARKO
I reko sam ti da ne mijenjaš
brzine.

Darko pogleda na mobitel - poruka od Sare: selfie, Sara u stanu, pored osmijeha drži privjesak s ključevima.

EMA
A kad mi je sladak zvuk. Klik.
Klik!

Darko dođe do Eme i uzme joj lice u ruke.

DARKO
Ema. Ja sad idem po ključeve našeg
stana. Našeg.

Ema se nasmije.

EMA
Našeg.

DARKO
Reci Hači da će nam pomoć skupiti
stvari iz kuće.

Ema pikne Haču prstom. Hača ne reagira, hrkne.

EMA
Ako se taj ikad probudi.

Darko stavi bicikl na rame.

EXT. ISPRED ZGRADE, ULICA - DAN.

Darko izlazi na ulicu i spušta bicikl s ramena. Pogleda na ulicu, iza sebe, ispred, nema nikoga u desnoj traci. Darko još jednom pogleda na mobitel - fotografija na kojoj Sara drži ključeve.

Darko se okrene prema zgradi: na trećem katu mu s prozora maše Ema. Darko se nasmije, spremi mobitel u džep, odgura bicikl na cestu, sjedne na bicikl.

Nakon prvog okretaja pedala...

- ispadne mu lanac i zabije se između kotača i okvira bicikla -

... Darko inercijom padne prema suprotnoj traci - PREGAZI ga automobil iz suprotnog smjera.

Automobil nakon jednog metar, odmah, stane.

EXT. ŠUMA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko, gol, u sredini, oko njega grmovi ruža. Krug je malen - Darku je po većini tijela zabijeno trnje. Ima još nešto bjeline u tom krugu, ali većina ruža je sada crvena, natopljena krvlju.

DARKO

Aaaaaaaaaah! Aaaaaaaaaaaaa!

Dolazi Lana sa škarama za živicu i krene rezati ruže koje probadaju Darka. Lana odreže grm ruže i izvadi bodlje iz Darkove kože. Darko uskoro prestane vikati i samo je zbunjeno gleda.

LANA

Sve će biti u redu, dijete. Ovo je zadnja krv koju ćeš ikad proliti. Samo se probaj što manje micati.

Lana odreže još jedan grm ruže i izvadi trnje iz Darkove kože. Darkovo teško disanje.

EXT. ISPRED ZGRADE, ULICA - DAN.

Iz automobila koji je pregazio Darka izlazi MUŠKARAC (40), hvata se za glavu, sa suvozačkog mjesta izlazi ŽENA (40), gleda Muškarca u užasu. Kaos na ulici, prolaznici se okupljaju oko mjesta nesreće.

EXT. ŠUMA - NOĆ. ČEKANJE.

Lana i Darko hodaju kroz šumu. Jedino svjetlo dolazi od MJESECA. Darko ima ruku oko Laninog vrata, ona mu pomaže da hoda. Darko ima rupice posvuda na tijelu, iz kojih curi krv.

Na izlasku iz šume je jedan poljski puteljak. I na početku i na kraju puteljka vidimo samo mračni horizont. Preko puta puteljka je samo jedna kuća s dvorištem i ništa više.

Darko i Lana prijeđu puteljak.

EXT. ISPRED ZGRADE, ULICA - DAN.

Iz zgrade izlaze Ema i Hača, Ema u trku, drži još pospanog Haču za ruku i vuče ga prema cesti.

EXT. DVORIŠTE - NOĆ. ČEKANJE.

Chinco s dekom preko ramena, mazi koze. U dvorište ulaze Lana i Darko. Chinco odmah dođe do njih i ogrne Darka dekom. Chinco pomogne Lani s Darkom, dovedu ga pred ulazna vrata. Chinco otvara vrata.

EXT. ISPRED ZGRADE, ULICA - DAN.

Ema gleda s užasom: Darkovo beživotno smlavljeno tijelo.

INT. KUĆA, KUHINJA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko, pun zemlje i krvi, prekriven dekom, stoji pored Lane i nasmijanog Chinca. Darko gleda u kuću: za kuhinjskim stolom sjede SIMON (45,) MARTHA (30) i LAYLA (95.)

Simon sjedi uspravno i mirnim bezizražajnim pogledom pogleda Darka.

Martha sjedi s rukama na glavi, tupo gleda u pod i ne podigne glavu.

Layla, starica, se dobronamjerno nasmiješi prema Darku. Darko pogleda deku na sebi, dotakne je.

DARKO

Ne osjećam...

Darko skine deku i baci je na pod. Simon i Layla se na prizor golog Darka okrenu prema zidu i prekriju oči dlanovima. Martha podigne pogled i zadrži pogled na Darku. Martha se blago nasmije.

LANA

Martha!

Lana udari nogom o pod.

LANA

Martha!

Martha okrene očima, a zatim prekrije oči dlanovima. Ostavi rupicu između prstiju - da može vidjeti.

Darko se počne dirati po licu. Uhvati se i za penis.

DARKO

Ne osjećam ništa!

Darko se počne tresti. Gleda troje za stolom kako prekrivaju oči.

DARKO

Ej! Ej!

Nema reakcije. Martha i dalje gleda kroz rupicu među prstima.

LANA

Martha!

Martha stisne prste, više ne vidi. Darko gleda prema Lani i Chincu.

DARKO

Zašto... tko ste vi?

Darko uhvati Chinca za odijelo.

DARKO

Što je ovo?

Chinco mu se mirno nasmiješi.

INT. SEKVENCA. FLASHBACK.

Darkova perspektiva.

Spavaća soba je osvijetljena uličnom rasvjetom. U krevetu se nalaze Marin i Rada. Rada se okrene prema Darku i nasmiješi se.

Na vratima, krupno, samo velika glava Čite Versaće kako mu se smiješi.

U stanu, Sara mu se nasmiješi.

U automobilu, Majka se okrene sa suvozačkog mjesta i nasmiješi mu se.

Visoko, kroz staklo, krupno - usta djeteta u osmijehu.

INT. KUĆA, KUHINJA - NOĆ. ČEKANJE. CRNO-BIJELO.

Chinco se smiješi Darku. Darko pusti Chinca i počne plitko disati, skvrči se u čučanj.

DARKO

Š... a... št...

Lana i Chinco mu polako pomognu da ustane i zajedno ga odvedu do ulaznih vrata. Chinco izađe s Darkom.

Lana se vrati prema kuhinjskom stolu i sjedne za kuhinjski stol. Martha prestrašeno, Simon bezizražajno i Layla sa smiješkom, gledaju Lanu. Lana slegne ramenima i raširi ruke u kontekstu: "A što ćeš."

EXT. DVORIŠTE IZA KUĆE - NOĆ. ČEKANJE. CRNO-BIJELO.

Vanjski tuš - izlazi voda. Darko je skvrčen pod tušem, tresе se. Chinco ga pere.

U pozadini je ograđeni dio za koze. Kozе stoje i gledaju kako Chinco riba Darku leđa.

Darko si gleda u ruke.

SEKVENCA. FLASHBACK.

Darkova perspektiva.

Spavaća soba. Darko guši Marina. Marin mu nešto više - nečujno. Darko krajičkom oka primijeti da je u krevetu pored Marina - Čita Versaće. Darko pušta Marina i zbunjeno gleda Čitu. Čita ga gleda sa smiješkom.

DARKO

Št...

Darko napravi korak unazad - i izađe iz svog tijela i stane pored. Sada su u sobi dva Darka, isto izgledaju.

[DARKO = Darko koji je izašao; DARKO 2 = iz kojeg je Darko izašao]

Darko zbunjeno gleda kako Darko 2 odmah opet uhvati Marina za vrat i počne ga gušiti, ne obazire se na Darka. Darko se još odmakne od kreveta i promatra borbu Darka 2 i Marina. Pored njih je Čita, koji gleda zbunjenog Darka. Marin udari Darka 2 šakom. Darko se trzne, kao da je njega udario. Čita odjednom skoči na krevet i počne se glasati. Taj zvuk Darko čuje i preglasan je. Darko se hvata za uši i gleda kako pored Darka 2 i Marina u klinču - Čita Versaće skače po krevetu i agresivno diže i spušta ruku u nacistički pozdrav.

Darko se okrene, da će pobjeći, odjednom čujemo kliktanje mijenjanja brzina i zvuk Wolt aplikacije. Darko u okretu krivo stane, pogleda dolje dok pada na pod spavaće sobe, SLOWMOTION: stao je na mobitel na kojem je FOTOGRAFIJA Sare koja drži ključeve od stana. Mobitel sklizne pod Darkovom nogom i odleti prema kutu sobe.

Cesta. Darkova perspektiva. SLOWMOTION (nastavak): Darko pada na cestu, gleda u smjeru u kojem je odletio mobitel.

IZLAZIMO IZ SLOWMOTIONA: Darko naglo udari glavom o cestu. Mutno pogleda prema zgradi preko puta ceste: visoko, kroz staklo - Emina figura, udari otvorenim dlanom u prozor, zatim otrči.

Darko okrene glavu prema lijevo - vidi kako mu se približava guma od automobila - ni trenutak nakon guma mu prijeđe preko lica.

EXT. DVORIŠTE IZA KUĆE - NOĆ. ČEKANJE.

Darko se odjednom iz skvrčene pozicije agresivno baci na leđa, Chinco padne na pod. Darko zatim na sve četiri ode nekoliko metara dalje od tuša i Chinca i dira se po licu.

DARKO

Ema!

Chinco leži i drži se za kuk.

CHINCO

Darko, je li?

DARKO

Ja sam...

Da. CHINCO

Darko naglo ustaje.

CHINCO

Ne brini. Svima je teško u početku.
Ali svima vrlo brzo bude jasno.
Ajde, pomози mi da ustanem.

Darko gleda Chinca. Zatim pogleda oko sebe. Beskonačni crni horizont.

DARKO

Gdje je Ema?

CHINCO

Sve ću ti objasniti...

Darko počne sporo hodati u nasumičnom smjeru, dalje od Chinca i kuće. Chinco s velikim naporom uspije sjesti.

CHINCO

Darko! Čekaj! Ma kamo ćeš sad. Ne znaš ni gdje si!

Darko ubrza korak.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko, gol, trči nepreglednom livadom. Svjetlo dolazi samo od mjeseca i zvijezda. Darko gleda oko sebe - ništa, niti jedno stablo, samo livada i nebo.

Darko se spotakne, pada, čelo mu se približava tlu.

INT/EXT. AUTOMOBIL - NOĆ. FLASHBACK.

Sudar. Darko sjedi na stražnjem sjedalu - udara glavom ispred sebe u vozačko mjesto. Ispred njega, na vozačkom mjestu vidimo Marina s leđa, na suvozačkom je Majka. Pored njega periferno vidimo MALU EMU, bez ožiljka na licu čujemo je kako vrišti.

Majka se okrene prema Darku i Emi uz mirni smiješak. Automobil se zabija u banderu sa suvozačke strane.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko podigne glavu. U daljini ispred sebe vidi: Velika dolina, omeđena samo velikim planinskim lancem na sjeveru koji se proteže prema lijevoj i desnoj strani u beskonačnost.

Darko ustaje i gleda: u dolini, ispred planine, je oko 500 pravilno raspoređenih silueta koje izgledaju kao kipovi.

EXT. GROBLJE - DAN.

Panorama groblja izdaleka: pravilno raspoređeni nadgrobni spomenici. Vidimo nekoliko ljudskih figura kako se miču u jednom dijelu groblja.

Hačina šaka drži zemlju iznad groba.

HAČA

E jebiga frende. Jebiga.

Hačina šaka ispusti zemlju. Čujemo namjerno kašljanje.

Kraj sprovoda: Hača drži Emu za ruku i gleda Svećenika koji ga prijekorno gleda i ponovno se namjerno nakašlje.

HAČA

Šta me gledaš?

Svećenik se bojažljivo okrene u drugu stranu. Hača baci kratki pogled na Marina. Marin stoji sa strane, pored Sare i Luke i Gege. Marin izgleda kao da nešto čeka.

Hača se okrene prema Emi. Ema je uplakana i šmrca. Hača još jednom pogleda Marina.

HAČA

Emice, ajde, pa idemo.

Ema stavi na vrh zemlje uramljenu fotografiju na kojoj je cijela njezina obitelj, Darko, Ema, Majka - Marin je istrgnut. Marin to vidi. Ema baci šaku zemlje preko fotografije.

MARIN

Ema, idemo doma.

Ema se iznenađeno okrene. Hača se pravi pristojnim.

HAČA

Idemo mi na ručak prvo. Ajmo, Ema.

MARIN

Ema, dolazi tu!

EMA

Neću!

Marin dolazi do Eme i hvata ju za ruku.

EMA

Au!

Hača odgurne Marina.

HAČA
Ajde ohladi.

MARIN
To je moja kćer!

Svećenik se udalji nekoliko grobova dalje. Luka se smije, Gego snima mobitelom. Sara dolazi do Marina i Hače.

SARA
E, ajde momci da malo ohladimo...

Marin se okrene prema Sari, prijeteće.

MARIN
A ko si ti?

Sara napravi nekoliko koraka natrag, tiše:

SARA
Samo mislim da Darko ne bi htio...

Marin se okrene prema Emi i Hači.

MARIN
Šta vi mislite... da ja ne znam...
da Darko ne bi htio ništa od ovoga.
Nisam ni ja htio ništa. Ali sad si
mi ostala samo ti. Ema. Ajde, dođi.
Dođi kući. Bit ću bolji. Ne mogu
izgubiti još i tebe.

Marin opet kreće prema Emi. Ema se stišće uz Haču. Hača stane ispred Eme.

HAČA
Dotakni ju još jednom. Ajde dotakni
ju još jednom.

Marin stane ispred Hače. Odmjerava ga. Gledaju se.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko se spušta niz padinu. Stane u dolini. Oko sebe vidi: Petstotinjak ljudi raspoređenih u pravilnim razmacima. Nepomični su, sjede, kleče, leže ili stoje u različitim molitvenim pozama. Neki kleče i imaju skupljene ruke u molitvu, neki sjede u turskom položaju i imaju otvorene dlanove na koljenima, neki se klanjaju na istok, i druge varijacije. Većina ljudi je golo, neki imaju odjeću.

Darko priđe OSOBI 1. 1 ima zatvorene oči i sklopljene dlanove.

Prođe nekoliko redova ljudi i priđe OSOBI 2. Osoba 2 ima otvorene oči i s blaženim smiješkom gleda prema nebu. Darko stane ispred 2, 2 ne reagira. Darko podigne pogled i u daljini vidi nešto. Naglo potrči.

EXT. GROBLJE - DAN.

Marin uhvati Haču za košulju.

MARIN

Makni se od moje kćeri!

Hača ga udari glavom u glavu, razbije Marinu nos. Marin odtetura korak natrag. Hača, sada lud, udari Marina još jednom glavom u glavu. Marin padne na Darkov grob.

HAČA

Sve znam -

Hača sjeda na Marina i udari ga šakom u glavu.

HAČA

- sve mi je Ema ispričala -

Hača uzme Marina za vrat, podigne ga s poda, kao da ne zna što će s njim, opet ga baci na pod. Marin kao da je nešto neočekivano osjetio ispod vrata, napravi izrazito bolan izraz lica.

HAČA

- Ćubre jedno!

Hača pritisne Marinova prsa.

HAČA

Podsjećaš me na mog starog, znaš.
Da je on sad ispod mene, njega bi ubio.

Hača popusti pritisak.

HAČA

Imaš sreće šupčino.

Hača pogleda Marina. Marin ima širom otvorene oči i grglja krv. Hača zbunjeno gleda Marina.

Ema je potpuno mirna, disocirana, hladna. Stoji i gleda kako Marin umire.

Luka i Gego su se bacili u bijeg.

Sara dotrčava do Hače i Marina. Gleda Marina.

SARA

Šta je bilo...

HAČA

Ne znam... nisam mislio... nisam
htio...

Sara vidi lokvu krvi ispod Marinova vrata. Sara polako prilazi rukama prema Marinovoj glavi. Marin još uvijek grglja krv.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko trči kroz redove nepomičnih ljudi.

EXT. GROBLJE - DAN.

Sara pomakne Marinovu glavu u stranu. Vidimo da se Marinu u stražnji dio vrata duboko zabio metalni okvir uramljene obiteljske fotografije.

SARA

Ljudi, zovite hitnu...

Sara se okrene oko sebe. Hača gleda Marina u nevjerici. Ema hladno gleda cijelu stvar. Nikoga drugog oko njih više nema, osim svećenika. Svećenik vadi mobitel.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko trči kroz redove nepomičnih ljudi. Dolazi gotovo do kraja, do planine. Stane na predzadnjem redu ljudi. Gleda jednu osobu.

EXT. GROBLJE - DAN.

Na fotografiji zabijenoj u Marinov vrat: krv dolazi do Majčinog lica u osmijehu.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Spokojan izraz lica Darkove MAJKE, sa zatvorenim očima, kao kip.

Darko stoji, uspuhan, ispred Majke. Majka kleči, i ima sklopljene ruke u molitvu.

DARKO

Mama. Mama.

Darko je dira po licu.

DARKO

Mama, to si ti. Mama. Zašto šutiš?

Darko joj pokušava odvojiti dlanove. Nemoguće. Darko padne na koljena.

DARKO

Šta je ovo... šta je ovo sad... ti si tu... zašto mi se ne nasmiješ?
Ti se uvijek smijala...

Majčino nepomično spokojno lice.

INT/EXT. AUTOMOBIL - NOĆ. FLASHBACK.

U automobilu, Majka se okrene prema Darku sa smiješkom.

MAJKA

Jedva čekam. Bravo. Bra - vo.

DARKO

Da, samo da ne zakasnimo.

Marin pogleda Darka kroz gornji retrovizor.

MARIN

Jel to ti mene zajebavaš?

EMA

Tata je bio u birtiji!

MAJKA

Nećemo zakasniti, jel tako Marine?

Marin se namršti i stisne gas.

MAJKA

Moj sin je napisao svoj prvi film!

DARKO

Ne znam zašto si povelala Emu. Nije
baš za klince...

EMA

Ej, ja sam već velika!

DARKO

Jesi Emice, jesi...

Marin naglo skrene. Vidimo kako pored njih prođe automobil
iz drugog smjera i potrubu.

MARIN

Jebemti.

Auto je izvan kontrole, silazi s ceste. Marin naglo zakoči.
Darko udara glavom u vozačku sjedalo. Ema počinje vrištati.
Majka se okrene prema Darku i Emi sa smiješkom. Darko okrene
pogled na srednji retrovizor. Vidi Marinove oči u strahu.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Darkova perspektiva. Darko gleda FIGURU, izgleda kao osoba
prekrivena bijelim bliještećim plaštom. Darko Figuri ne vidi
lice, u sjeni je od plašta - vidi samo DESNO BIJELO OKO.

INT. SPAVAĆA SOBA - NOĆ. FLASHBACK.

Darkova perspektiva. Darko guši Marina koji leži na krevetu.
Gleda ga u oči. Marinove bijesne oči.

INT/EXT. AUTOMOBIL - NOĆ. FLASHBACK.

Sudar. Darko gleda kako se automobil zabija u banderu.

EXT. GROBLJE - DAN.

POLICAJCI privode Haču. MEDICINSKI TEHNIČARI prekrivaju
Marinovo tijelo i odnose ga na nosilima. Ema ostaje sama.
Dezorijentirano gleda oko sebe.

INT. SPAVAĆA SOBA - NOĆ. FLASHBACK.

Marin sjedi na krevetu, gol, i plače.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko kleči pored zemljanog kipa Majke i plače, u podnožju planinskog lanca.

DARKO

Umoran sam, mama...

Darko vidi špiljasti procjep u planini.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Darkova perspektiva. Darko odvraća pogled od bijele Figure i okrene se prema procjepu u planini. Darko krene hodati prema procjepu u planini.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko, pored zemljanog kipa Majke u pozi za molitvu, gleda prema procjepu. Ustaje, pogled mu ostaje na procjepu. Kratko pogleda Majku, zatim se okrene prema procjepu i krene hodati.

EXT. VINOGRAD - DAN.

LUIS (65) prolazi kroz vinograd na vrhu brežuljka. Pastoralna idila kasnog ljeta, ptičice cvrkuću, a grožđe je jakih boja, gotovo za berbu.

Luis rukama drhtavim od bolesti dodiruje grozd i gleda ga s divljenjem i melankolijom. Nastavi hodati i putem melankolično dodiruje lozu.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko hoda prema procjepu, prolazi pored redova ljudi u molitvi.

EXT. VINOGRAD - DAN.

S jednog lista kapa žućkasta tekućina. Vidimo da je ispod lista loza i zemlja smočena istom tekućinom.

Dok Luis sporo odlazi od našeg natopljenog lista vidimo da - Luis spušta kanistar na zemlju, vadi kutiju cigareta i pokušava izvaditi jednu cigaretu. Tresu mu se ruke i kutija mu ispadne iz ruku. Luis podigne kutiju sa zemlje i pokuša ponovno izvaditi jednu cigaretu.

A mi ostajemo na bujnom velikom vinogradu, zreli crveni grozdovi, široki zeleni listovi, zdrava loza.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Darkova perspektiva. Darko krene rukom prema procjepu.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko zbunjeno stoji ispred procjepa. Diše teško, adrenalinski uzbuđeno.

EXT. VINOGRAD - DAN.

Vinograd gori.

Nekoliko metara od gorućeg vinograda je Luis koji se spušta niz brežuljak, sa zapaljenom cigaretom u ustima i suzom u oku.

INT. LUISOVO DVORIŠTE - DAN.

Luis hoda prema svojoj kući. Brežuljak na kojem je vinograd je odmah preko ceste, vidimo kako gori vinograd. Oko vinograda je šuma.

Luis prolazi pored svoje kuće i vidi kako kod susjeda DJEČAK (6) istrčava na trijem, gleda požar preko puta ceste i počne vrištati. Istrčava SUSJED (60) i zastane kad vidi požar. Okrene se prema Luisovom dvorištu i vidi Luisa kako ulazi u kuću. Susjed ga pokušava dozvati s trijema, preko dvorišta pokazujući na gorući vinograd.

SUSJED

Luis! Luis!

Luis ga ignorira i ulazi u kuću.

INT. LUISOV HODNIK - DAN.

Luis ulazi, zaključava vrata. Skine cipele i pažljivo ih stavi na drugu policu stalka s drugim cipelama. Na gornjoj polici stalka su ženske cipele.

INT. LUISOVA KUHINJA - DAN.

Luis prolazi kroz kuhinju. U kuhinji, iznad sudopera, je veliko raspelo i nekoliko zalijepljenih sličica Djevice Marije. Luis zastane ispred raspela. Zatim dodirne melankolično prođe rukom po kuhinjskoj površini.

INT. LUISOVA DNEVNA SOBA - DAN.

Luis prolazi kroz dnevnu sobu. Nasred dnevne sobe je omča zavezana za luster. Iza omče, kroz prozor, vidi se brežuljak na kojem gori vinograd. Pored omče su male metalne ljestve.

Luis prođe pored omče i dođe do stola. Luis izvuče ladicu iz stola. U ladici su mobitel i naočale. Luis stavlja naočale, napinje oči i nezgrapno tipka po mobitelu. Luis spoji mobitel na obližnje zvučnike. Iznad zvučnika je raspelo.

Iz zvučnika počinje glasno glazba: ANDREA BOCELLI - CON TE PARTIRO.

Luis pusti bolni smiješak. Na mobitelu pritisne tipku za beskonačno ponavljanje pjesme. Sve na mobitelu je na talijanskom jeziku.

Luis pogleda omču, zatim se okrene prema raspelu ispred sebe i skine ga sa zida.

INT. LUISOVA SPAVAĆA SOBA - DAN.

U pozadini: ANDREA BOCELLI - CON TE PARTIRO.

Luis drži raspelo u rukama i stoji na vratima i gleda GABRIELLU (65) kako beživotno leži na krevetu. Na jednom zidu je raspelo.

Polako joj prilazi, ostavi raspelo na noćnom ormariću pored kreveta. Luis se nagne nad Gabriellu i poljubi je u čelo. Zatim joj Luis zarije svoju glavu u vrat zagrlj je. Gabriella ostane ukočeno na mjestu.

INT. LUISOVA DNEVNA SOBA - DAN.

Glazba: ANDREA BOCELLI - CON TE PARTIRO.

Luis se penje po ljestvama. Iza njega kroz prozor - vidimo gorući vinograd i susjede koji su se okupili oko vinograda.

U pozadini čujemo kako netko udara po Luisovim vratima, ali sav je zvuk tiši od Con te partiro.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko zbunjeno stoji ispred procjepa. Teško diše. Okrene se iza sebe - nema nikoga, osim nepomičnih ljudi u molitvi.

EXT. DOLINA - NOĆ. FLASHBACK.

Darkova perspektiva. Darko gleda iza sebe - gleda ga Figura s bliještećim plaštom. Okrene se prema procjepu - Darko ima obje ruke na procjepu.

INT. LUISOVA DNEVNA SOBA - DAN.

Luis stavlja omču oko vrata. Ponosno, otvorenih očiju, makne nogu s ljestvi. Pod Luisovom težinom, luster se malo izvadi iz stropa, ali ostane stajati na stropu. Luis se ubrzo uguši.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Darkova perspektiva. Figurino bijelo oko. Okrene glavu prema procjepu.

Darko samouvjeren uđe u procjep.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Oko Darka nepomični ljudi u molitvenim pozama. Darko ulazi u procjep.

INT. LUISOVA DNEVNA SOBA - DAN.

Glazba: ANDREA BOCELLI - CON TE PARTIRO.

Luis je mrtav, visi na omči. Pored njega ljestve. Iza njega, kroz prozor, vidimo gorući vinograd, i kako se požar proširio i na obližnju šumu, a i na Luisovo selo. Vatra je blizu ceste.

Luis odjednom udahne i iznenađeno otvori oči, ali odmah se počne gušiti. Uhvati se za omču i počne se migoljiti, gleda prema gore. Luster se dobro drži. Luis slučajno nogom dotakne ljestve i uspije se uspraviti.

Skine omču i dolazi do daha. Spušta se niz ljestve i gleda oko sebe po prostoriji. Zbunjen gleda kroz prozor požar koji bukta, iznenadi se. Vatra je prešla cestu i sada je na strani sela.

LUIS
Ema! Ema!

Luis zbunjeno hoda po prostoriji.

INT. LUISOVA SPAVAĆA SOBA - DAN.

Glazba u pozadini: ANDREA BOCELLI - CON TE PARTIRO.
Luis otvara vrata spavaće sobe.

LUIS
Ema!

Luis zbunjeno gleda kako plamen zahvaća Gabriellino tijelo.

INT. LUISOVA DNEVNA SOBA - DAN.

Glazba: ANDREA BOCELLI - CON TE PARTIRO.

Luis gleda omču kako gori na stropu. kroz prozor kroz vatru bljeskaju svjetla vatrogasnih kola. Vani čujemo vriskove i glasno vikanje.

Luis gleda kroz prozor: požar mu je u dvorištu, zahvatio je sve obližnje kuće. Vatrogasci bježe od požara koji je izvan kontrole i ostavljaju vozila za sobom. Susjedi bježe iz kuća sa stvarima u rukama. SUSJED (60) vuče staru veliku uru, vidi Luisa na prozoru i dotrči do prozora, maše, viče.

SUSJED
Luis, scappa scappa!

Luis samo gleda Susjeda.

SUSJED
Luis! Scappa, diavolo pazzo scappa!

Susjed brzo odlazi od smjera vatre, nastavi vući svoju uru dalje od požara. Luis pogleda prema izlazu - požar je zahvatio ulazna vrata. Svuda oko Luisa je požar.

Luis počne kašljati i spusti se na pod.

Kroz otvoreni prozor uleti bijela ptica i pogleda Luisa.
Luis gleda bijelu pticu.

Požar zahvati pticu i ptica gori, ne mičući se, ostaje gledati u Luisa.

Luisovo zbunjeno lice. Oko Luisa sve gori.

Uskoro i Luisa zahvaća vatra. Čujemo ga kako više od nemjerljive boli.

EXT. ŠUMA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko se budi u sredini kruga od bijelih ruža. Viče od boli, izvlači se iz trnja.

Dolazi Lana sa škarama za živicu i pomaže mu. Ogrne ga dekom.

LANA

O, dušo. Jesi dobro? Je li te jako boljelo?

DARKO

Ja sam... bio sam... ja sam zbunjen.

Lana se nasmije.

LANA

Naravno da jesi. Ne brini, ovo je posljednja krv koju ćeš ikada proliti.

Darko zbunjeno gleda Lanu.

LANA

Dođi, idemo kući.

Darko stavi ruku preko Laninog ramena, Lana mu pomaže da hoda. Nestanu u mračnoj šumi.

Epizoda 2: "OSLOBOĐENI BOG"

EXT. DVORIŠTE - NOĆ. ČEKANJE.

Darko stoji pod tušem, gleda u pod. Chinco ga pomoću spužve pere od blata i krvi. Chinco izgleda kao da se bori sam sa sobom, odjednom pusti spužvu, ode metar od Darka i dobro ga pogleda. Po Darku curi voda iz tuša. Darko zbunjeno gleda Chinca.

INT. KUHINJA - NOĆ. ČEKANJE.

Za kuhinjskim stolom su Lana, Chinco, Layla, Simon, Martha na jednoj strani - Darko na drugoj strani. Lana gleda Darka s osmijehom.

LANA
Darko, je li tako?

DARKO
Da... ne...

LANA
Ne? Darko, rođen u Zagrebu, živio i umro u Zagrebu? Otac Marin, majka Ela, sestra Ema?

DARKO
Da, Darko... i starac, Luis, ja mislim...

Lana zbunjeno pogleda Chinca. Chinco je detektivski zagledan u Darka. Darko se dira po koži.

DARKO
Sve je gorjelo...

Lana se nakašlje, Chinco se prene, zatim se i Chinco nakašlje.

LANA
Dakle, znaš da si mrtav?

DARKO
Da.

Chinco potvrdno kima glavom.

CHINCO
Sjajno.

LANA
Sjajno. Možemo krenuti od toga.

Lana ispruži šaku ispred Darka. Vidimo šaku iznad stola.

LANA (OFF)
U početku nije bilo ničega. I to je trajalo.

Lana ispruži jedan prst.

LANA (OFF)

Zatim je bilo jedno. Jedno je
trajalo. Sve dok...

Lana ispruži drugi prst, vidimo stisnutu šaku i dva
ispružena prsta.

LANA (OFF)

...od jednog nije postalo dvoje.

Lana gleda Darka.

LANA

Kada je od jednog postalo dvoje:
vrijeme se odvojilo od prostora,
ono što je gore odvojilo se od onog
što je dolje, život se odvojio od
smrti.

Darko gleda ljude za stolom: Martha okrene očima, Simon
hladno gleda Darka, a Layla se smiješka s Biblijom u rukama.

CHINCO

I postalo je sve, u oprekama. Od
tada postoji patnja i zlo.

DARKO

Onda postoji i ugoda i dobro...

Martha se nasmije.

DARKO

... ako je sve u oprekama.

LANA

Oho, imamo filozofa.

CHINCO

Tako je, postoje i ugoda i dobro i
ljubav i brižnost...

Darko raširi oči, kao da se nečega sjetio.

DARKO

Ema! Ja sam se htio vratiti
sestri... i pomoći joj... ali...
bio sam stari čovjek... osjetio sam
vatru! Gorio sam!

Darko ustaje, Lana odmah ustane za njim.

LANA

Darko. Tvoja sestra je kriva za tvoju smrt. To ti je jasno?

Darko pogleda Lanu, sjeda u stolac.

DARKO

Da.

LANA

Zbog Eminog mijenjanja brzina tebi je ispao lanac na biciklu. Osjećaš li ikakvu mržnju prema njoj?

DARKO

Ne. Mogao sam provjeriti lanac prije nego sam krenuo.

LANA

Sjajno.

Martha svom snagom udari glavom u zid. Lana se okrene prema Marthi.

DARKO

Ne osjećam mržnju...

LANA

Martha! Mir!

Darko gleda Marthu kako lagano otrese glavom i vrati se u nezainteresirani položaj.

DARKO

Ne osjećam mržnju, ne osjećam bol, ni toplinu ni hladnoću, niti osjetim miris, ništa ne osjećam, ovdje ništa ne osjećam!

CHINCO

Upravo tako.

DARKO

Samo imam potrebu... vratiti se... tamo... na Zemlju?

Martha odjednom zainteresirano sluša razgovor.

CHINCO

... da pomogneš sestri?

DARKO

Da, ja mislim, da... naravno. Što drugo? Ema, da...

LANA

A kako se ti, molim te, kako kažeš, planiraš vratiti na Zemlju?

DARKO

Kroz rupu.

LANA

Kakvu rupu?

DARKO

Posjekotina, urezotina...
procjep... vidio sam ga, tamo u dolini. Bio sam starac. Gorjelo je.

Lana i Chinco zamrznuto gledaju Darka. Lana udahne, izdahne i nastavi samouvjerenost:

LANA

Darko. Kada čovjek umre, normalno je da mu cijeli život prođe pred očima. I tvoja svijest može napraviti čudne spojeve....

DARKO

Ali ja vam kažem, ja sam bio netko drugi!

LANA

Darko. Ti govoriš o procjepu, o nekim drugim životima... a istina je samo da si mrtav. Ja sam Lana. Ovo je Chinco.

Chinco mu kimne glavom.

LANA

Mi smo također mrtvi, kao i ti. Ovo je Simon, ovo je Martha, ovo je Layla. Svi su oni također mrtvi. Svi smo prošli kroz ovo kroz što ti prolaziš, svakakve vizije dolaze u trenutku smrti. To je najveća misterija za živuću osobu. Nama je jasno da ni nakon smrti ne možemo shvatiti sve što smo vidjeli.

DARKO

Ja sam osjetio umjetni kuk u svom tijelu. Miris pečene kože. Vatru kako mi ulazi u pluća.

LANA

A što sada osjetiš?

DARKO

Ništa.

LANA

Tako je. Ovo je istina, Darko. Sve o čemu ti govoriš je samo san.

Darko ljutito gleda Lanu. Chinco, dobronamjerno:

CHINCO

A što ti misliš, što se ovdje događa?

Darko pogleda sve u prostoriji. Stisne šaku. Pogleda si u šaku. Pruži jedan prst. Zatim drugi. Pa treći. Četvrti. Otvori ŠAKU.

DARKO (OFF)

Kao čovjek koji zbacila sa sebe svoju staru odjeću i stavi na sebe novu, tako i utjelovljeno sebstvo odbacuje staro tijelo i prelazi na druga tijela koja su mu nova.

Chinco bezizražajno gleda Darka.

DARKO

Pa da. Reinkarnacija. Očito je.

Chinco se okrene prema Lani.

LANA

Nije samo filozof, nego i budist! Ajde barem smo to otkrili...

Lana ustaje, odlazi do ormara.

DARKO

Nisam ja budist.

Lana vadi iz ormara ogroman bunt papira.

LANA

Šta si onda? Protestant?

DARKO

Ništa... ne znam. Sve.

Chinco i Lana se pogledaju.

CHINCO

Kako možeš biti sve?

Lana odlazi do ormara.

DARKO

Nisam još odlučio.

Darko gleda Chinca.

DARKO

Ovo je neko međumjesto, jelda? U pravu sam? Reinkarnacija?

Chinco prvo sa zadržskom, a onda potvrdno kima glavom. Lana i Chinco u isto vrijeme:

CHINCO

U suštini...

LANA

Ne.

... da. CHINCO

Darko ih gleda.

DARKO

Ovo je pakao?

Chinco odmahne rukom.

CHINCO

Nisi valjda katolik?

Lana dolazi do stola, stavi na stol: Bibliju.

LANA (OFF)

Ako odlučiš tko si i šta si...

Vidimo da Lana ima pune ruke knjiga. Stavljaja na stol redom: Tora. Kur'an.

Podigne s poda ogroman bunt papira, stavi na stol: Vede.

LANA

U svakom ovom tekstu piše točno što
ti se događa...

Stavlja dalje: Freud. Komadić papira na kojem piše 100.

LANA

Imam još u ormaru ako ne nađeš
nešto za sebe... a ako si nekog...
opredjeljenja koje nema svoj tekst,
ovo su najčešći.

Stavlja na stol: Zlatno žezlo. Prastara glinena figurica
hobotnice na prijestolju. Običan kamen.

DARKO

Znam za to sve...

Darko uzme figuricu hobotnice na prijestolju.

DARKO

Šta je ovo, Cthulhu?

Chinco slegne ramenima.

CHINCO

Da.

DARKO

Njega je netko samo napisao. To je
fantasy svijet u kojem je Cthulhu
neka vrsta zlog boga koji želi
uništiti svijet. Zna se i tko ga je
napisao. Pa Lovecraft je prije
jedno stoljeće bio živ!

CHINCO

A gle, ljudi to štuju...

LANA

Uostalom, i ove knjige koje su
ispred tebe je samo netko napisao.

Darko gleda pun stol knjiga. Pogleda Chinca i Lanu.

DARKO

Jel vi mene zajebavate?

Darko ustaje, hoda po prostoriji.

DARKO

Ne, ne, netko mene tu zajebava...
Čekaj... pokupio me auto... pa da.

DARKO

Ja sam u bolnici. Ovo je samo neki trip. Razvalio sam se od medicinskog morfija... i sad mi moj ludi sjebani mozak govori...

Pokaže prstom prema Lani i Chincu.

DARKO

... u obliku vas! ... govori mi sve što ja već znam, sve o čemu sam čitao, sve o čemu sam pisao... ne osjećam ništa jer sam u komi... pa da... probudit ću se. Probudit ću se uskoro i zagrliti Emu.

Lana kratko gleda Darka u tišini, zatim odmahne rukom.

LANA

Gledaj Darko, kako hoćeš. Svi se kad-tad suoče s ovim mjestom, i sa sobom.

CHINCO

Lana i ja smo tu da ti pomognemo.

DARKO

Da mi pomognete?

CHINCO

Naravno.

DARKO

S čime da mi pomognete?

LANA

Do toga pokušavam doći, ali mi vas dvojica ne dopuštate.

CHINCO

Dobro Lana, prvo valjda moramo malo popričati s čovjekom, vidjeti što on misli...

LANA

Chinco i ja smo ovdje da tebi, i svima drugima, pomognemo u čekanju. Ovo stanje u kojem si sada se zove čekanje. Za vrijeme čekanja trebaš otpustiti svaku želju za ljudskim, svjetovnim životom i trebaš otpustiti sve što uz taj život vežeš, ti kao osoba koja je nekada živjela.

DARKO

Zašto?

LANA

Zašto? Ti si zašto.

CHINCO

Lana!

LANA

Dosta mi je!

Darko zbunjeno gleda Lanu i Chinca.

DARKO

Ja?

Chinco ustaje i gladi uzrujanu Lanu po kosi.

CHINCO

Da. Ti. Ti i svi ostali. Svi koji su živi. Sada je vrijeme da se vratimo u jedno. U ono što je bilo nakon ničega. Vrijeme je da prekinemo lanac patnje, boli i zla. Vrijeme je za konačni sklad. Svi se vraćamo u njega.

LANA

Kao Simon, recimo.

Darko pogleda Simona. Simon ga bezizražajno gleda.

LANA

Simone, reci, što ti je bilo najvažnije dok si bio živ?

Simon se bezizražajno okrene prema Lani. Lana se nasmije, Chincu:

LANA

Simon je spreman.

Chinco ustaje.

CHINCO

U redu. Vidimo se vani.

Chinco izađe iz kuće.

LANA

Ajde Simon, idemo.

Simon polako ustaje. Simon i Lana polako idu prema izlazu.

Layla se nagne na stol.

LAYLA
Dijete, poslušaj ih. Vidim ja...

Layline oči.

EXT. DVORIŠTE - NOĆ. ČEKANJE.

Chinco iz garaže dovlači nešto što nalikuje na vozilo. Od drveta, dugačko je oko 4 metra i široko oko 2 metra. Na svakom kraju vozila sa svake strane ima po 2 kotača. U sredini je jedan kotač, nalik kotaču u kojem hrčci trče u krug, samo puno veći. Iznad kotača je drvena šipka na vrhu koje je malo postolje.

LAYLA
... vidim... da si ti mlada duša.
Normalno je da imaš otpor...

Chinco otvara vrata od ograde za koze.

INT. KUHINJA - NOĆ. ČEKANJE.

Layla govori Darku.

LAYLA
... pogotovo ovdje, gdje ništa od
toga što ti srce želi nema.

Darko se okrene prema Layli.

DARKO
Gospođo, nemate li vi nekoga koga
volite? Unuka? Supruga? Ne znam...
ljubavnika?

Layla se nasmije.

LAYLA
Imala sam ih sve.

Darko se nasmije.

DARKO
Pa dobro... Ne biste li se htjeli
vratiti njima? Da ih opet zagrlite?
Da osjetite njihovu toplinu?

Layla se smiješka i mudro kima glavom. Simon i Lana u pozadini izlaze iz kuće.

EXT. DVORIŠTE - NOĆ. ČEKANJE.

Chinco stavlja kozu u veliki kolut u sredini vozila. U kolutu je već jedna koza. Chinco pomazi kozu i zaključava kolut.

LAYLA (OFF)

Sinko, ja sam ti bila svuda po svijetu. Proživjela sam svoje...

Simon i Lana izlaze iz kuće. Lana zaključava vrata i sprema ključ u džep. Chinco uzima treću kozu s poda i stavlja je na vrh vozila, na postolje iznad koluta.

LAYLA (OFF)

.... ti ljudi koje spominješ, to je sve bio samo san...

Chincu prilaze mu Lana i Simon.

INT. KUHINJA - NOĆ. ČEKANJE.

Layla i Darko za stolom. Za stolom je i Martha.

LAYLA

... Jedan lijepi san. Ništa više od toga. Sada se vraćam Bogu, Isusu i Mariji. Kao naš Simon.

DARKO

Vi mislite... na Boga s velikim b... JHVH?

Layla kimne glavom.

LAYLA

Hosana. Hosana.

Darko se nasmije i pogleda u Bibliju.

DARKO

Vi niste čuli što su Lana i Chinco pričali? To je napisao samo neki čovjek.

Layla pogleda Darka i počne gotovo didaktično.

LAYLA

Kako je govorio Hošea: "Ustanite, vratimo se Gospodu! Jer nas je on razderao, pa će nas on i iscijeliti; ranio nas je...

Darko gleda Laylu. Darko čuje SVEĆENIKA (OFF) kako ponavlja za Laylom.

LAYLA I SVEĆENIK
... i zavrit će nas." I kako je
govorio Zaharija: "Ovako reče
Gospod: vratite se k meni...

Layla gleda Darka. Darko otrese glavom. Layla trepne.

LAYLA
... I ja ću se vratiti vama."

Darko se primi za čelo i pogleda u stol.

DARKO
Vi stvarno mislite da idete...

Darko pogleda Marthu, zatim opet Laylu.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Lana i Chinco sjede na vozilu koje pokreću dvije koze koje hodaju u kolutu.

DARKO (OFF)
... da mi svi idemo... što, u raj?

Vidimo da Simon hoda pored njih. Idu prema mjesecu.

INT. KUHINJA - NOĆ. ČEKANJE.

Layla umorno kimne glavom.

LAYLA
Nadam se.

Layla se svom snagom upre rukama o stol i ustane. Layla odlazi od stola prema jednoj sobi. Kroz otvorena vrata sobe vidimo da je unutra krevet.

LAYLA
Ja ću, djeco, malo prileći...

Okrene se prema Darku i Marthi sa smiješkom.

LAYLA
... volim ležati i žmiriti. Nekad
vidim svog Jean-Pierrea. Kao u snu.
Kao u snu...

Layla ulazi u sobu i zatvara vrata.

U kuhinji ostaju Darko i Martha. Martha odjednom uživljeno:

MARTHA

"Je li sve što vidimo, i sve što nam se čini - ništa, doli san u snu?"

Darko zbunjeno gleda Marthu.

DARKO

Šta?

Martha se pukne smijati.

MARTHA

Debilu, osnovna kultura, to je Edg
-

DARKO

Znam tko je to napisao.

MARTHA

Šta se onda čudiš?

DARKO

Ne znam, zbunila si me. Počela si izvodit... ti si bila glumica?

MARTHA

Skoro. DARKO

Aha... MARTHA

Samo... nemam pojma, znaš one stvari, sigurno ih ima, koje evo recimo ti želiš izgovorit cijeli život, ali nikad nisi našao pravi trenutak da ih izgovoriš?

DARKO

Pa... da?

MARTHA

E, pa ovo mi se činio kao pravi trenutak za te stihove.

DARKO

Shvaćam...

MARTHA

Eto, to je jedino lijepo što mi se ovdje dogodilo. Kažem ti.

Martha ga počne dirati po glavi i svuda po tijelu.

MARTHA

Nema hrane, nema osjećaja, nema ničega!

Tišina. Poljube se. Martha puhne u stranu.

MARTHA

Usne su mi drvene... jedino što osjećam je... kao da su mi usta puna zemlje... dok govorim.

Martha se tužno izvadi na stolcu. Darko gleda prema zatvorenim vratima sobe.

DARKO

Znaš što, mislim da Layla nije baš otpustila sve to ljudsko, a nas podučava...

MARTHA

Naravno da nije! Cijelo vrijeme spominje tog Jean - Pierrea. Nitko od nas nije otpustio kurca! Zato smo i tu.

DARKO

Misliš da Lana i Chinco govore istinu?

MARTHA

Puni su govana.

DARKO

Znao sam.

MARTHA

Ali ne u svemu. Istina je to da moramo ovdje čekati. Onda nas odvedu negdje, kao što su odveli Simona. I Simona više nećemo vidjeti.

DARKO

Kamo ga vode?

MARTHA

Ne znam. Ne govore nam to. Pokušala sam ih pratiti jednom, ali... vani je... ogromno... i nema ničega. Izgubila sam se. Chinco me našao i vratio kući - ovdje. Mislim - ovdje.

Martha značajno pogleda Darka.

MARTHA

Ali tebi lažu.

DARKO

Meni?

MARTHA

Da, da. Kada si ti... pobjegao... nestao? Chinco je izašao sa svojim vozilom i svojim kozama i nije mogao naći. A Chinco i Lana znaju više od svih o ovom mjestu. Kada se vratio u kuću, Chinco je imao zabrinuto lice, a Lana je po - pizdila na njega. Svađali su se sve dok Lana nije uzela škare za živicu i nekamo otišla. Onda Lana ušla s tobom, i njih dvoje se pravilo kao da se ništa ne događa. Kao da ni nisi prije bio ovdje.

Darko je gleda sa zadovoljnim smiješkom. Martha pogleda prema zatvorenim vratima sobe u kojoj je Layla, zatim priđe Darku i ispod glasa:

MARTHA

Jel istina? Ono s procjepom? Jel moguće?

Darko ustaje.

DARKO

Idemo.

Martha uzbuđeno ustaje. Darko hoda prema vratima.

MARTHA

Kamo ćemo?

Darko joj se nasmije. Darko pritisne kvaku - zaključano.

MARTHA

Uvijek zaključaju.

Darko se odmakne jedan korak i udari vrata nogom.
Layla zabrinuto otvara vrata i izlazi iz sobe.

LAYLA

Djeco! Šta to radite? Mir. Mir nam
treba!

Darko udari još jednom u vrata.

MARTHA

Ajde babo začepi. Kakav mir? Tebe
još uvijek drži ljubav, a upravo
sada osjećaj uzbuđenje. Uzbuđenje
jer se nešto događa. Šta si ti
otпустиła?

LAYLA

Ja - ne, ja sam... ja sam mirna! Mi
- rna! Mirnaaaaaa!

Layla se iznenadi, brzo stavi ruke preko ustiju. Zatim skupi
ruke u molitvu.

LAYLA

O Bože... Bože pomozí nam... pomozí
djeci...

Martha gleda Laylu.

MARTHA

Doktore, prvo sebe liječi...

Darko udari nogom u vrata i vrata se razvale. Martha se
okrene prema otvorenim vratima.

MARTHA

A mi idemo u život!

Darko i Martha izlaze. Ostaje Layla sama, zbunjeno stoji.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Chinco i Lana u na vozilu. Simon hoda pored njih. Vozilo
počinje usporavati i stane. Simon nastavi hodati. Chinco
mahne prema Simonu.

Čekaj! CHINCO

Chinco dolazi do koluta u kojem su koze.

CHINCO
Koja je umorna? Koja je od mojih
dušica umorna?

Chinco izvadi jednu kozu koja leži u kolutu. Zatim uzme treću kozu koja je do sad bila na postolju i stavi je u kolut. Kozu koju je izvadio iz koluta stavi na vrh vozila, na postolje, i pomazi je po glavi. Chinco lagano udari po kolutu dva puta i koze krenu hodati.

CHINCO
Možemo dalje!

Chinco i Lana u vozilu, i Simon uz njih, nastave ići prema mjesecu.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko i Martha brzo hodaju prema mjesecu.

MARTHA
Ema, je li?

DARKO
Da, moram joj osigurati kakav -
takav život.

MARTHA
Zašto?

DARKO
Kako zašto? Ja sam joj brat. To je
moja odgovornost.

MARTHA
Ma daj, pa cura će se snać...

DARKO
Ne razumiješ. Ona je djevojčica.
Nema nikoga osim mene. Neće se
snać.

MARTHA
Kako dramatično...

DARKO

Imaš li - jesi li imala - brata ili sestru?

MARTHA

Ne.

DARKO

Martha. Ne govori o stvarima koje ne razumiješ.

Martha pogleda u pod. Tišina.

MARTHA

Kako to funkcionira... taj procjep?

DARKO

Ne znam, i meni je prvi put bio... ili... da... prvi put... samo uđeš unutra.

MARTHA

I?

DARKO

I natrag si.

MARTHA

Kako natrag... izgledaš isto, u trenutak prije smrti?

DARKO

Ne... mislim da... budeš u nečijem... tuđem tijelu...

MARTHA

Šta?

DARKO

Gle, ne znam... ja sam bio starac, i sve oko mene je gorjelo... zapravo. Da. Bilo je nešto... mislim da se on pokušao ubiti.

MARTHA

Taj starac?

DARKO

Luis, da. Kada sam otvorio oči osjetio sam kako me steže nešto oko vrata. Pokušao se ubiti - ne. On se ubio, a onda sam ja bio on..

MARTHA
Bio si... zombi?

DARKO
Ne, mislim da ne.

Darko pogleda prema mjesecu. Nastave hodati.

DARKO
Mogao sam sve normalno... i
govoriti i sve. Samo što sam bio
starac. Ali da, izgleda da sam ušao
u mrtvo tijelo.

MARTHA
Jebote kakav je ovo vudu... ali
dobro. Bolje išta nego ništa.

DARKO
Ti si se htjela vratit u trenutak
prije smrti? Još jedna šansa?

MARTHA
Ma ja se samo hoću pojebat s nekim.

Puknu se smijati.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Chinco i Lana silaze s vozila. Stanu do Simona koji gleda prema dolje. Vidimo, svo troje gleda: u dolini ispred njih, nepregledan broj nepomični zemljanih kipova koji izgledaju kao ljudi u molitvenim pozama.

Svo troje se spušta u dolinu. Prolaze kroz redove kipova. Simon izgleda kao da traži nešto - nađe - krene hodati u tom smjeru. Lana zadovoljno pogleda Chinca.

Simon stane usred zemljanih kipova, klekne, podigne glavu prema nebu i pruži ruke ispred sebe, s otvorenim dlanovima.

Lana se smiješi Chincu. Chinco pogleda prema mjesecu. Mjesec je ravno iznad njih.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko i Martha hodaju prema mjesecu. Lana gleda lijevo, zatim desno. Sa svake strane beskonačni mračni prostor.

LANA

Sve izgleda isto... kako znaš kamo
idemo?

Darko stane i pokaže prstom u mjesec.

DARKO

Idemo prema tamo. Prema mjesecu.

Darko i Martha gledaju u mjesec. Odjednom se mjesec počne spuštati. Darko zbunjeno gleda kako se mjesec spušta. Martha iznenađeno, u užasu gleda kako se mjesec spušta.

Dok se mjesec spušta, kao da vuče zvijezde za sobom, kao tkanina cijelo nebo se spušta s mjesecom kojeg prati, a mjesec kao da propada prema tlu - kao da je mjesec uteg na tkanini.

Ono što ostaje iza tkanine: nebo - samo mrak.
Na trenutak - posvuda MRAK.

MARTHA

Darko? Darko?

U daljini plane bijelo svjetlo. Martha vidi Darka ispred sebe kako zamrznuto stoji i gleda prema svjetlu. Martha dođe do Darka i pogleda prema svjetlu.

Vidi DOLINU: Chinco i Lana kleče i gledaju prema dolje, pored Figure koja bliješti, jedino svjetlo u Čekanju. Oko njih se vidi nekoliko Figurinim svjetlom osvijetljenih kipova u molitvenim pozicijama.

Martha pogleda Darka. Darko se ne miče, široko otvorenim očima gleda u dolinu.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Darkova perspektiva. Kleči i rukama otkopava zemlju.

Vidimo dvije siluete kako kleče, jedan drugome okrenuti leđima, i otkopavaju zemlju rukama. Siluete izgledaju isto, jedino je jedna - Darko kojem ne vidimo lice, gola; a druga - Figura, je ogrnut bliještećim plaštom, jedini izvor svjetla u čekanju.

Pored njih je velika planina.

Darko zarije ruku u zemlju blizu planine, otkopa i vidi - početak procjepa u planini.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko počne trčati prema dolini. Martha za njim.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Figura, jedini izvor svjetla u Čekanju, stoji pored Simona i gleda ga. Simon i dalje kleči sa zatvorenim očima, glavom i dlanovima prema nebu. Chinco i Lana stoje pored Figure.

Chinco polako podiže pogled - ugleda Figuru ispred sebe, dođe samo do sredine plašta ali bliješti, ne može drugo izdržati, pa opet pogleda dolje.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Na obronku livade, gdje se livada spušta u dolinu - stoje Darko i Martha, i gledaju prizor. Martha ima ruke preko očiju, i samo gleda u Figuru kroz rupice među prstima, pokušavajući smanjiti bliještanje.

MARTHA

Je li to... to je BOG!

Darko zamrznuto gleda širom otvorenim očima Figuru, zatim mu pogled prijeđe na osvijetljene kipove oko Figure, bljesne mu ispred očiju.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Darkova/donja perspektiva: Pogled mu se spušta niz planinu. Dolazimo do visokog početka procjepa. Pratimo procjep do dna - gleda u mrak u procjepu. Okrene pogled prema dolje, na smjesu zemlje i vode koju nastavi mijesiti.

Darko, gol, i Figura, ogrnut plaštom od zvijezda, su iskopali rupu u dolini, ispred planine. Sada iza njih, u dnu, u planini vidimo - procjep.

Darko i Figura, okrenuti jedan drugome leđima, mijese smjesu od iskopane zemlje i vode.

Darko zastane se okrene prema Figuri. Figura ustaje, stane pored Darka ne gledajući ga, Figuri ne vidimo lice. Figura zarije ruku ispod plašta od zvijezda i izvadi šaku VODE. Figura izlije vodu na Darkovu smjesu od zemlje i vrati se na svoje mjesto. Darko prati Figuru kako sjeda, okrenut leđima Darku. Darko gleda Figurinu smjesu - izgleda kao ljudska glava, s očima. Pored Figure je i nekoliko drugih dijelova tijela, napravljenih od zemlje i vode - jedna noga, dvije ruke, uho.

Darko pogleda svoju smjesu od zemlje - još nije poprimila nikakav oblik. Darko nastavi jače mijesiti smjesu od zemlje.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Na obronku livade, Darko gleda prema dolini. Martha pored njega s rukama preko očiju. Gledaju na DOLINU.

MARTHA

Predivan je.

Martha se smiješi. Ubrzo joj izraz lica prijeđe u strah.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

U dolini, Figura pruža ruku prema Simonovim ustima. Figurina ruka kada izađe kroz plašt od zvijezda, izgleda kao ljudska ruka. Figura spusti Simonovu čeljust i Simonova usta se otvore. Figura polako stavlja ruku u Simonova usta, kada ruka dođe do lakta - Figura je izvadi - u ruci drži kuglicu vatre, mali plamen. Simonu se usta sama zatvore.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko gleda Figuru kako drži kuglicu vatre na dlanu.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Figura gleda u kuglicu vatre na dlanu, zatim sporim pokretom stavi kuglicu vatre u svoj plašt. Kuglica postane jedna od zvijezda na njegovom plaštu. Simon postaje zemljani kip, nepomičan, koža mu postaje rahla i zemljana, ostaje mu blaženi izraz lica.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko gleda Figuru. Ne vidi joj lice od svjetlucajućeg plašta. Figura odjednom okrene glavu prema Darku i pogleda ga. Figuri ne vidimo lice, osim - DESNOG SVJETLEĆEG OKA, nalik zvijezdama na plaštu - koje gleda preko doline ravno u Darka.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Kratko: Perspektiva Figure - gleda Darka. Darko je gol, sav prljav od zemlje, ima LIJEVO SVJETLEĆE OKO.

Bljesak.

Perspektiva Darka - gleda Figuru. Ogrnut plaštem od zvijezda, ne vidi mu se lice, ima DESNO svjetleće OKO. Darko pored Figure vidi nekoliko antropomorfnih zemljanih kipova.

Vidimo Darka i bliješteću Figuru usred potpuno iskopane doline ispred planine. Oko njih, beskonačan broj zemljanih kipova u neutralnim pozicijama, samo stoje.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko i Figura se gledaju. Figura okrene svoje jedno svjetleće oko prema nebu.

Darko prati kako se Figura vraća na nebo - oko Figure ponovno postane mjesec, i zvjezdana tkanina se ponovno prostre po nebu. Svo Čekanje je obasjano. Jedna zvijezda jače zasvijetli, a zatim nastavi svijetliti jednako kao i ostale, kojih je beskonačno.

Martha vidi da Chinco i Lana ustaju. Martha se okrene, iza Darka vidi Chincovo vozilo. Uzme Darka koji i dalje gleda u nebo za ruku.

MARTHA

Ne smiju nas vidjeti ovdje!

Darko se prene, i okrene prema Marthi. Martha ga povuče, oni potrče niz padinu, u stranu.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Martha i Darko se skrivaju iza zemljanih kipova. Darko gleda kip ispred sebe, koji je već potpuno oronuo. Ne prepoznaje se više tko je to bio. Darko ga dotakne, zatim otrgne komad kipa - Darkova šaka: prolazi prstima kroz zemlju.

CHINCO (OFF)

Lijepo lijepo...

LANA (OFF)

Ma za Simona se nikad nisam
brinula. Ali, što ćemo s Darkom?

Darko i Martha gledaju kako nekoliko redova od njih prolaze Chinco i Lana.

CHINCO

Ne znam Lana, ne znam...

Chinco se okrene prema mjesecu. Lana nastavi hodati prema vozilu.

CHINCO

Što da radim? Reci mi? Što da radim s njim?

Chinco gleda u mjesec. Lana se zadnjim koracima penje po padini i stane na LIVADI, pored vozila. Gleda Chinca u DOLINI, više na mjesec.

CHINCO

Daj mi neki znak!

Lana nervozno širi ruke.

LANA

Ajde Chinco, šta radiš sad!

Chinco gleda u mjesec, zatim se okrene prema Lani i hoda prema njoj. Sebi u bradu:

CHINCO

On više ne priča sa mnom... on više...

Lana, s livade:

LANA

Šta kažeš!?

Chinco se penje uz padinu prema Lani.

CHINCO

Kažem da on više ne...

Chinco je sada predaleko da ga Darko i Martha čuju. Poprate ih kako sjedaju na vozilo, i odlaze.

Martha se potpuno opusti i strovali se na tlo i gleda u zvjezdano nebo.

MARTHA

Šta. Je. Ovo. Bilo?

DARKO

Ne znam.

Martha sjedne i pogleda Darka.

MARTHA

Bog postoji.

DARKO

Koji bog?

MARTHA

Ne znam.

Martha pokaže prstom na mjesec.

MARTHA

Taj bog.

Martha ustaje i hoda kroz redove zemljanih kipova. Darko hoda za njom.

Martha dolazi do Simonovog kipa. Darko za njom, gleda kako Martha klekne ispred Simona.

MARTHA

A u kurac.

Martha dira Simona po licu i zemljanom tijelu.

MARTHA

To je ono što Chinco i Lana žele od nas? Da?

Martha pogleda prema mjesecu.

MARTHA

... Ne.

Martha vrati pogled na Simona i otrgne mu nos.

MARTHA

To je ono što bog želi od nas.

Martha baci nos za zemlju.

MARTHA

Zašto?

Martha zagrabi komad zemlje s poda.

MARTHA

Darko...

Okrene se Darku.

MARTHA

... jesmo li mi isto samo... komad zemlje?

Darko dolazi do Marthe i pruži joj ruku.

DARKO

Sumnjam.

Martha mu stisne ruku, povuče i ustane.

DARKO

Bar ne još. Još mogu misliti, znam da mogu osjećati, a sigurno se mogu sjećati. Ne čini mi se da sam komad zemlje. A tebi?

MARTHA

Ali, ako smo mi samo komad zemlje... to je... utješno, zar ne? Onda je i Johnny samo komad zemlje. Jedan mali, sićušni, komad zemlje...

DARKO

Johnny... MARTHA
Moj sin. DARKO

Ti si majka? Mislim... na zemlji?
Zapravo i ovdje...

MARTHA

Da... dogodilo se... otac mu je...
uhhh...

Martha se primi za glavu kao da ju je nešto probolo.

MARTHA

... ženskaroš... narkoman... a Johnny sve to gleda... propast će mi sin! ... Često ih vidim tu, javljaju mi se u mislima odjednom, kao bljeskovi... Johnny...

Darko je suosjećajno gleda.

MARTHA

... on... ostao je sam s njim. Kada sam ja došla ovdje...

Martha brizne u plač. Darko je zagrlji i nasmije se.

DARKO

Ja sam mislio da se ti samo hoćeš
pojebat s nekim.

Martha brizne u jači plač.

MARTHA

Ali prvo hoću zagrliti sina!

Darko je jače stisne.

DARKO

Dobro. Dobro. Dođi.

Martha uplakano pogleda Darka. Darko joj se smiješi, i uzme
je za ruku.

Darko i Martha se drže za ruke i idu prema procjepu u
planini.

DARKO

Kada uđeš, probudit ćeš se na
zemlji.

MARTHA

Gdje?

DARKO

Mislím da ne možeš birati. Negdje.
U nekome. Ali ajmo ovako. Ja ću ući
odmah nakon tebe. I gdje god da
jesmo, i tko god da jesmo, kada
dođemo na Zemlju, nađemo se...
negdje... odakle si ti?

MARTHA

Iz Londona. Ali... trebam ići na
Balkan, u Beograd.

DARKO

Beograd?

MARTHA

Udala sam se tamo.

Ispred procjepa su. Darko se okrene prema Marthi.

DARKO

Ovako. Nađemo se na stanici za vlak
u Beogradu. Tko god bili, i gdje
god bili. I idemo naći tvog sina.
Onda ću ja otići u Zagreb, do Eme.

Martha kima glavom.

MARTHA

Da. Da. Hvala ti. Hvala ti
Darko.... a... kako ćemo se
prepoznati?

DARKO

Imat ćemo kod... recimo... "koji je
kod?"

MARTHA

I onda ja kažem odgovor?

DARKO

Pa... ne. Ne znam odgovor...

MARTHA

U redu...

DARKO

Samo mi odgovori isto. Nemoj me
pogledat kao da sam luđak i znat
ću.

MARTHA

U redu. A... ako se ne nađemo? Što
ako se probudim u slobodnom padu sa
zgrade?

DARKO

Onda ćemo se opet naći tu, ispred
procjepa. I pokušati ponovno.

Darko joj stisne ruke.

DARKO

Dok ne uspijemo.

Martha mu kimne glavom. Darko pokaže Marthi prema procjepu.
Martha obriše suzu i nasmije se.

MARTHA

Zagrlit ću ga. I - i reći ću mu da
ga volim. Najviše na celom *worldu*.

Darko joj kimne. Martha krene prema procjepu. Sporo, jednom
rukom dodirne jednu stranu procjepa, zatim uhvati u drugu.
Okrene se prema Darku - nasmiješi mu se. Okrene se prema
procjepu - i uđe.

Darko gleda u procjep. Martha stoji u mraku, zatvori oči.
Ništa. Martha otvori oči. Gleda oko sebe.

Martha razočarano izlazi iz procjepa.

MARTHA

Što si rekao... koliko unutra
trebam čekati?

DARKO

Ja nisam ništa čekao... dogodilo se
odmah.

Martha se vrati u procjep. Ništa. Izađe.

MARTHA

Ti lažeš.

DARKO

Ne... kažem ti... samo sam
zakoračio - ušao - prošao sam
kroz... pa...

Darko pokazuje prema procjepu. Martha gleda gore, u mjesec.

MARTHA

Pa da... ako postoji bog, postoji i
vrag.

Martha uperi prstom u Darka, bijesno.

MARTHA

Ti si vrag!

Martha brzim hodom prođe pored Darka, Darko za njom

DARKO

Martha, Martha! Čekaj... vjeruj mi!

MARTHA

Ne, ne, ne, neću sad odustati.
Toliko sam čekala. Neću sad
odustati... da. Jasno mi je. Ovo je
posljednje iskušenje. Ti nisi
Darko, ti si vrag. Gospođa Layla je
bila u pravu...

DARKO

Ostani, pokazat ću ti!

Martha stane.

MARTHA

Pusti me na miru! Mir!

Martha gleda prema mjesecu.

MARTHA

Mira, bože, mira te molim. Neka me
vrag pusti na miru!

Darko gleda Marthu.

DARKO

Dobro. Da... dobro...

Martha pogleda Darka, okrene se, i brzim hodom se uspinje uz
padinu. Darko je prati dok se ne popne do kraja, i nestane
iz vidokruga.

Darko se okrene prema procjepu.

DARKO

Šta je ovo sad!?

U pozadini, čujemo prigušeno: GRUPA BOLERO - GALEBOVI.
Darko, dok hoda prema procjepu, za sebe:

DARKO

Da vidim baš...

Darko, glasnije:

DARKO

Nisam ja nikakav vrag!

Darko pokazuje prstom u mjesec.

DARKO

A nisi ni ti nikakav bog!

Darko prilazi procjepu.

EXT. DVORIŠTE - DAN.

Glazba iz zvučnika, glasno: Grupa Bolero - Galebovi.

U bazenu se guši SARA (8), i umre. U pozadini čujemo
vrištanje nekoliko ljudi.

MLADENKA (OFF)

O Bože! O Bože moj! Gasi tu muziku!

Glazba se stiša. Iz bazena Saru izvlače MLADOŽENJA (30) i
MLADOŽENJIN BRAT (35), u sakoima.

Stavljaju Saru na tlo pored bazena. Sara je nepomična.

MLADOŽENJIN BRAT
Doktora! Alo! Doktora!

Otkrije se scena: ispred velike vile, u dvorištu s bazenom se slavi vjenčanje. Pedesetak ljudi, redom mlađih. Oko bazena stolovi s hranom, šest pasa trči uokolo, uzrujani kaosom.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE.

Darko ulazi u procjep i nestaje.

EXT. DVORIŠTE - DAN.

Sara otvori oči, vidi Vanju i Mladoženju koji iznenađeno gledaju u nju. Ispljune im vodu u lice.

Odjednom Sara počne kašljati i ispuvava još vode. Još kratko kašlje a zatim pogleda svoje ruke. Pogleda svoj u odraz u bazenu - djevojčica.

Do Sare dotrči DJEČAK (8,) debeo, punih obraza. Dječak ima majicu s engleskom zastavom.

DJEČAK
Are you... ok?

Sara se okrene prema dječaku i gleda ga. Mladoženja udari dječaka po glavi.

MLADOŽENJA
Je, pa vidiš da je dobro, šta se praviš Englez, bre, Džoni?

Johnny prestrašeno pogleda Mladoženju.

JOHNNY
Sorry - Oprosti tata.

Sara pogleda Johnnya širokim očima, da će mu nešto reći - kad je Mladenka uzme u naručje.

MLADENKA
Joj Sarice, mnogo sam se zabrinula... šta si to radila kraj bazena... mislila sam da ću morati da poteram goste...

Mladoženja se okrene prema svatovima, s čašom viskija u ruci. Podigne čašu u zrak.

MLADOŽENJA

Mala je preživela! Odvrni muziku,
kucni čaše!

Glazba se pojača, nastavlja GRUPA BOLERO - GALEBOVI.

Mladoženja popije naiskap, i baci čašu u pod, čaša se razbije. Iz svatova se izdvaja LUKA (35), koji mrtav pijan maše pištoljem.

LUKA

Jebemti što je ovo lepo.

Luka uperi pištolj prema nebu.

LUKA

Za dete, i živo i neživo!

Luka opali pištolj u zrak i isceri se.

LUKA

I-ju!

Nekoliko žena i muškaraca vikne s oduševljenjem prema pucnju. Luka padne na guzicu, ispadne mu pištolj iz ruke i popije iz boce.

Mladenka i Sara sjedaju sa strane za stol.

Johnny sjedi za stolom pored njih, sam, mrljavi žlicom po kolaču, ne jede ga. Mladenka toči Sari čašu vode. Sara gleda Johnnya.

INT. KUHINJA - NOĆ. ČEKANJE.

Martha razočarano ulazi u kuhinju. U kuhinji je dočekuju Lana, Chinco i Layla. Layla samo mirno gleda Marthu.

LANA

Martha!

CHINCO

Gdje si bila?

LANA

Gdje je Darko?

Martha ih ignorira. Na stolu još uvijek stoje razne svete knjige. Martha uzme Bibliju, i ode u obližnju sobu s krevetom, zatvori vrata za sobom.

Chinco i Lana se zbunjeno ali veselo pogledaju. Layla bezizražajno gleda prema zatvorenim vratima sobe.

EXT. DVORIŠTE - DAN.

Sara pije vodu. Mladenka sjedi pored nje.

MLADENKA

Mnogo sam se zabrinula, znaš. Od
sad te ne ispuštam iz vida, jel ti
jasno?

Mladenka joj se nasmije. Sara gleda prema Luki koji pijano
leži na podu i pjevuši pjesmu. Pored njega je pištolj.

MLADENKA

Eto ti ujka. Raščerečio se.

Sara gleda kako Mladoženja dolazi do Johnnya. Iza mladoženje
većina svatova pleše.

MLADOŽENJA

Šta je Džoni, šta si se stiso? Ajde
malo igranj!

Mladoženja udari Johnnya s dva prsta ispod brade i krene
prema Sari i Mladenki. Johnny tužno spusti pogled prema
kolaču, uzme komad kolača u žlicu, i pojede.

Mladoženja dolazi do Mladenke i pruži joj ruku. Mladenka
okrene pogled na Saru.

MLADENKA

Čekaj dragi, Sarica se skoro
utopila.

MLADOŽENJA

Ovo je naša pesma.

Mladenka pogleda Saru. Zatim Mladoženju. Uzme Mladoženjinu
ruku.

MLADENKA

Samo ću na čas. Ostani tu Sarice...

Mladoženja i Mladenka odu prema sredini, gdje svi plešu.
Sara čuje Mladoženju kako govori Mladenki dok odlaze.

MLADOŽENJA

Prvo ćemo da igramo na našu pesmu.
A onda ćemo da napravimo naše dete.
Baš naše, ne ovo...

Mladoženja i Mladenka su sada predaleko da ih Sara čuje,
njih dvoje se pridruži plesanju.

Sara odmah silazi sa stolca - noga joj je prekratka i padne sa stolca. Sara bolno uzvikne. Sada polako ustaje, gleda oko sebe - nitko se ne obazire na nju - i ode do Johnnya.

Johnny vidi Saru kako dolazi, i brzo briše usta, musav je od kolača, popravlja frizuru.

Sara sjeda za Johnnyev stol. Sara i Johnny se gledaju. Johnny stavi svoju ruku preko njene.

EXT. ISPRED VRTIĆA - DAN.

Sara i Johnny izlaze iz vrtića, drže se za ruke.

INT. SOBA - NOĆ.

SARA (15) i JOHNNY (15) u seksualnom odnosu. Punom ljubavi i strasti, ali nezgrapnom: Sara leži na podu, ispod nje ima nešto krvi. Sara ima jedan ispruženi dlan iznad glave - Johnny stavi svoj dlan na njezin, isprepletu prste.

Sarina šaka čvrsto stisne Johnnyevu šaku.

EXT. ISPRED ZGRADE - DAN.

Sarina ruka i Johnnyeva ruka se odvajaju.

MLADENKA, Sarina majka, povlači SARU (15) prema automobilu. MLADOŽENJA, Sarin otac, sprema kofer u prtljažnik automobila. U prtljažniku je puno kofera, zadnji kojeg Mladoženja upravo sprema, jedva stane.

Mladoženja zalupi vrata prtljažnika i stane do Johnnya.

Johnny gleda Saru kako ulazi u automobil. Sara tužno gleda Johnnya. Johnny ima englesku zastavu na majici.

INT. URED - DAN.

SARA (28) sjedi preko puta PSIHIJATRICE - SARE (40.) Psihijatricu Saru smo vidjeli prije 22 godine - Darku je trebala dati ključeve od stana.

Psihijatrica je prijateljski nastrojena:

PSIHIJATRICA

I, gospodična Sara - imenjakinjo -
kako ste?

SARA
Dobro...

Psihijatrica je sumnjičavo gleda.

PSIHIJATRICA
Pa... počnimo kao i svaki put. Što
vi želite od života?

SARA
Pa... ništa se tu nije
promijenilo... i dalje želim
obitelj. Želim dijete.

PSIHIJATRICA
I... u čemu je problem?

SARA
Pa... nemam ništa od toga.

PSIHIJATRICA
Jasno vam je da takve stvari ne
padaju s neba?

Sara je uvrijeđeno pogleda.

SARA
Da, jasno mi je.

PSIHIJATRICA
Oprostite ako sam previše direktna,
ali... Dolazite mi tu već... pet
godina... i slušam uvijek istu
stvar. Ne mislite li da je vrijeme
za promjenu?

SARA
Možda... mislim... dugo sam mislila
da žena mora biti uspješna u svojoj
struci, da mora biti primjer drugim
ženama, pogotovo danas...

Psihijatrica potvrdno kima glavom.

PSIHIJATRICA
I mora. I jeste.

SARA
Ali... ja želim i obitelj. Dijete.
Nekako... imam tu potrebu... za...
kako da to kažem... *obiteljskim*
životom? Romantiziram sad bez
veze...

Psihijatrica se smiješi i odmahuje glavom.

PSIHIJATRICA

Ne Sara, ne romantizirate.

SARA

Ja želim i obitelj i uspjeh - na svim razinama.

Psihijatrica se smiješi:

PSIHIJATRICA

I ovce i novce.

SARA

Recite mi... je li to moguće?

PSIHIJATRICA

Naravno da je moguće.

Psihijatrica okrene jednu URAMLJENU FOTOGRAFIJU sa svog stola prema Sari. Na fotografiji: PSIHIJATRICA, MUŠKARAC, DVOJE DJECE (M i Ž.)

PSIHIJATRICA

To su vam moji.

SARA

Lijepo... lijepo...

Psihijatrica okrene uramljenu fotografiju prema sebi, gleda je i smiješi se.

SARA

Ja osjećam grižnju savjesti prema tom dijelu sebe.

PSIHIJATRICA

Naravno. Grižnja savjesti je potpuno prirodna u ovakvim situacijama. Pogotovo u vašem slučaju, vi ste žrtva majčinog zanemarivanja, u to nema sumnje, i to smo već prošli. Ali, slušajte Sara, vi ste mladi i, koliko shvaćam, vrlo uspješni.

SARA

Pa... da...

PSIHIJATRICA

Položili ste A razinu talijanskog jezika s 10 godina. To je velika

PSIHIJATRICA

stvar. Zapravo nevjerojatna. Vi ste tečno čitali, govorili, i pisali talijanski a još niste bili niti u višim razredima osnovne škole.

SARA

Da...

PSIHIJATRICA

Razumijete da je to vrlo vrlo teško, čak i za izvornog govornika talijanskog jezika? Do desete godine vi niste savladali niti vaš materinji, srpski jezik, a bili ste stručnjak za talijanski.

SARA

To je istina...

PSIHIJATRICA

Pa dobro, osjećate li ponos?

Sara je samo gleda.

PSIHIJATRICA

Za to ljudima treba fakultet, i dodatno cjeloživotno obrazovanje. A vi ste naučili cijeli jezik do svoje 10. godine. Trenutno ste najmlađa znanstvenica na Institutu za talijansku kulturu i vlasnica ste uspješne privatne tvrtke koja podučava talijanski jezik i književnost za poslovne potrebe. Niste ponosni na sebe?

SARA

Nisam naučila talijanski... *znala* sam ga.

Psihijatrica je gleda.

PSIHIJATRICA

Idući termin ćemo poraditi na samopoštovanju i cijenjenju svog truda. Prijeđimo na stvar.

Sara se skupi u stolcu.

SARA

Ok...

PSIHIJATRICA

Danas smo tu jer su se... hm... snovi? vratili.

SARA

Nisu snovi... događ̄a se i kad ne spavam.

PSIHIJATRICA

Jasno.

SARA

Kao da se sjetim nečega... što mi se nikad nije dogodilo.

PSIHIJATRICA

I to vam se počelo događ̄ati kad ste imali...

Psihijatrica prebire po papirima.

PSIHIJATRICA

... 8 godina?

SARA

Ne... da... kad sam se zamalo utopila... je bilo prvi put... i onda kada smo se preselili u Zagreb.

PSIHIJATRICA

Imali ste tada 15 godina.

SARA

Da. Tada je počelo sve više.

PSIHIJATRICA

Rekli ste da ste se osjećali kao da Zagreb već znate? Isto kao i talijanski?

SARA

Da... tako nekako. Odmah sam se lako snalazila.

PSIHIJATRICA

Dobro, Zagreb topografski nije toliko različit od Beograda...

SARA

Da, ali... bilo je nešto drugo... ne znam... ne znam više jer mi je tada pucalo srce.

PSIHIJATRICA

Zbog Johnnya. Jer ste se razdvojili kada su se vaša majka i vaš očuh rastali. Odnosno, kada se vaša majka preselila u Zagreb, zajedno s vama.

SARA

Da...

Psihijatrica gleda Saru.

PSIHIJATRICA

Čisto da riješimo ovo, znam da smo pričali o ovome, ali što se tiče te komponente *zabranjene ljubavi*...

SARA

Johnny i ja smo praktički brat i sestra.

PSIHIJATRICA

Ali niste. Sara. Mislila sam da smo to već riješili. Johnny i vi niste u nikakvoj krvnoj srodnosti, to razumijete? Vaša se majka u međuvremenu čak i preudala.

SARA

Da, ali svi oko nas... čudno su nas gledali. Smijali su nam se.

PSIHIJATRICA

Sara. Pustite što su vam djeca govorila u školi. Pogledajte me.

Sara podigne pogled prema Psihijatrici.

PSIHIJATRICA

Vama, kao odrasloj osobi, sada je jasno da to što se vaša majka udala za njegova oca ne znači da -

Sara je prekine.

SARA

Ali imam osjećaj kao da je to nekakav... pa... *(na talijanskom)* prst sudbine... *(nastavi na hrvatskom)* neka viša sila... koja me prati kroz život. I zagorčava ga.

Psihijatrica nešto zapiše.

PSIHIJATRICA

Dobro. Vratimo se malo unatrag. Vi ste se, kao djevojčica, zamalo utopili.

SARA

Da, pala sam u bazen... ja mislim.

PSIHIJATRICA

Na trećem vjenčanju vaše majke.

Sara je gleda, šuti.

PSIHIJATRICA

Mislite li da je možda to uzrok vaših... sjećanja... odnosno potisnute traume?

Sara puhne u stranu.

PSIHIJATRICA

Oprostite... možda sam se malo zaletjela... ali znate koje je moje profesionalno, a i osobno, Sara, mišljenje o činjenici da ste se zbog nemara vaše majke zamalo utopili kao dijete.

SARA

Meni su moja majka, a i moj očuh priuštili sve što mi je trebalo i ništa mi u životu nikad nije falilo. I emocionalno i financijski.

Psihijatrica udahne, izdahne.

PSIHIJATRICA

Dobro. Vratimo se na... sjećanja?

SARA

Vizije.

PSIHIJATRICA

Sara. Rekli smo da, ako ovo o čemu pričamo, definiramo kao vizije, onda prelazimo u religiozni diskurs, a to nam u ovom slučaju neće pomoći. Takav diskurs potencijalno vodi u deluzivno ponašanje.

SARA

Pokušavam objasniti svojim riječima.

PSIHIJATRICA

Vašim riječima? Oprostite, ali *vizija*, to nije vaša riječ...

SARA

Niti jedna riječ nije naša riječ.

Psihijatrica zamišljeno pogleda u stranu. Nasmije se za sebe. Okrene se Sari.

PSIHIJATRICA

U pravu ste. Oprostite. Molim vas nastavite. Opišite... događaj... koji vam se pojavio u mislima...

Psihijatrica odmahne rukom.

PSIHIJATRICA

... na koji god način želite.

SARA

Podsjeća me na moj prvi prijevod...

Sara pogleda dolje - pogleda Psihijatricu.

EXT. LIVADA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Mrak i ništa - samo jedna svjetleća kugla. Kugla se odvaja u dva svjetleća oka, i vidimo obrise lica u mraku. Dva svjetleća oka se odvajaju jedno od drugoga neprirodno daleko.

SARA (V.O.)

(na talijanskom)

"Na pola *moga* životnoga puta..."

Na tlo stupa desna noga, ispod koljena - bosa, izgleda kao ljudska noga. Iznad noge zablješti zvjezdani plašt.

SARA (V.O.)

(na talijanskom)

"... u mračnoj mi se šumi noga stvori..."

Pored desne noge, na tlo stupa lijeva noga - potpuno gola, u mraku, gotovo kao silueta.

SARA (V.O.)
(na talijanskom)
"...jer s ravne staze skrenuvši
zaluta."

S leđa - vidimo Darka: golog, silueta; i Figuru s plaštom,
jedinim izvorom svjetlosti. Hodaju prema planini u daljini.

INT. URED - DAN.

Sara i Psihijatrica.

PSIHIJATRICA
Koliko sam shvatila, događa se
određeno... odvajanje, ili točnije
- udvajanje.

Sara kima glavom.

PSIHIJATRICA
Kako se osjećate, ili što
mislite... koji od ta dva lika ste
vi? Ovaj sa... svjetlećim plaštom,
ili ovaj crni, koji se u toj noći,
kako kažete, ne bi niti vidio...?

Psihijatrica upitno pogleda Saru.

SARA
Da, ne bi se niti vidio...

PSIHIJATRICA
... da nema tog drugog lika koji
nosi svijetleći plašt? U tom...
događaju. Jeste li jedan od
dvojice, ili ste vi možda samo
promatrač sa strane?

SARA
Osjećam se kao svjedok.

PSIHIJATRICA
Pozicija svjedoka je nekinetička
pozicija promatranja, pozicija koja
ne nudi mogućnost utjecaja na svoju
okolinu.

SARA
Mhm.

PSIHIJATRICA

Možda se osjećate kao svjedok na sličan način na koji ste se osjećali kada ste se *razdvojili* od svoje prve ljubavi, odnosno Johnnya?

Sara je zbunjeno pogleda.

SARA

Hm... nisam o tome razmišljala...

Psihijatrica čita iz dokumenta.

PSIHIJATRICA

"Dvoje koje je prije bilo jedno teži prema ponovnom sjedinjavanju." Tako ste opisali osjećaj koji se ponavlja kroz vaša... sjećanja, odnosno događaje.

SARA

Da...

PSIHIJATRICA

Što ih sprječava, to dvoje, da se ponovno sjedine?

SARA

Ne znam...

PSIHIJATRICA

Jeste li se čuli s Johnnym otkad ste prekinuli kontakt s njim?

SARA

Ne... nisam. Kada sam se preselila, ubrzo sam mu se prestala javljati. On me namjeravao posjetiti, i sve... meni je bilo previše neugodno i blokirala sam ga na svemu, nisam mu se javljala...

PSIHIJATRICA

A zašto?

SARA

Morala sam proći kroz svoje stvari... i... mrzila sam se.

PSIHIJATRICA

Mrzili ste se?

SARA

Da. Jer ja tu nisam mogla ništa. Stari je dobio posao u drugoj državi i ja sam morala ići. Nitko me ništa nije pitao. Imala sam osjećaj kao me netko... *otkinuo* od njega...

PSIHIJATRICA

Netko?

Sara je gleda, slegne ramenima.

PSIHIJATRICA

Osjećaj bespomoćnosti svakako ulazi u klasičnu definiciju pozicije svjedoka. To nije ništa neobično, i ne brinite, riješit ćemo to. Znaite što Sara. Ja mislim da biste vi trebali nazvati Johnnya. I vidjeti što se dogodi. Možda se... događaji tada smire.

SARA

Da... ali ne znam je li on još uvijek ima isti broj...

PSIHIJATRICA

U slučaju da to ne prođe dobro...

Psihijatrici zazviždi ručni sat. Psihijatrice ugasi zvuk.

PSIHIJATRICA

... možemo još malo... ako ne prođe dobro s Johnnym - jasno vam je da prve ljubavi svakako imaju svoje značenje, ali kad - tad moramo ih prevladati, i ostaviti mjesta za nešto što tek dolazi?

Sara se nasmije.

SARA

U pravu ste.

Psihijatrice napiše uputnicu, pruži je Sari.

PSIHIJATRICA

Isto kao i prošli mjesec.

Sara se nasmiješi Psihijatrici.

SARA
Hvala.

Sara ustane.

PSIHIJATRICA
Sara...

Psihijatrica gurne dokumente sa strane.

PSIHIJATRICA
Samo još jedna stvar. Ako mogu,
ovaj put kao... prijateljica. U
redu?

SARA
Pa... nemam ništa protiv.

PSIHIJATRICA
Kažeš da nikad nisi išla u
Italiju... kako to?

SARA
Bila sam jednom, u Gardalandu, tako
mi bar kaže mama. Ja se toga ne
sjećam, to je bilo prije... kad sam
još bila jako mala...

PSIHIJATRICA
Prije nego ste se zamalo utopili?

SARA
Da.

PSIHIJATRICA
Mislim da bi bilo dobro za tebe da
odeš u Italiju.

SARA
A gdje?

PSIHIJATRICA
Bilo gdje. Nije važno gdje. Imam
osjećaj da će ti to pomoći. Ako
ništa drugo, barem na odmor.

SARA
Da... odmor. Treba mi odmor. Ali
kad se odmaram, opet osjećam
grižnju savjesti, jer ne radim
ništa.

PSIHIJATRICA

Sara, imenjakinjo moja, znam kako se osjećaš. I ja sam tako mislila, ali - svima nam treba odmor. Nema tu mjesta grižnji savjesti.

Zvoni službeni telefon. Psihijatrica pritisne gumb, PREKO ZVUČNIKA s telefona:

STARICA (OFF)

Sara, draga, sljedeći pacijent vas čeka.

Psihologinja drži gumb.

PSIHIJATRICA

Kako sljedeći? Danas nemam nikoga više. Ja sad idem na svoj odmor.

Psihijatrica pogleda Saru i namigne joj. Sara se nasmije.

STARICA (OFF)

Kaže da se zove Ema Gregurec.

Psihijatrica se uozbilji.

PSIHIJATRICA

Ok. Pusti Emu.

Psihijatrica pusti gumb, okrene se prema Sari. Sara ustaje.

SARA

Hvala vam.

PSIHIJATRICA

Nema na čemu. I - svakako probaj vina u Italiji.

Psihijatrica namigne Sari. Sara se nasmije i kimne glavom.

INT. ČEKAONICA - DAN.

Sara prolazi kroz psihijatričinu čekaonicu. Lijepo je uređena, biljke, i velika vitrina sa svetim knjigama: BIBLIJA, TORA, KUR'AN i druge religije.

Za pultom sjedi STARICA koju smo čuli kroz zvučnik.

STARICA

Do viđenja.

Sara joj kimne glavom. Okrene glavu prema vitrini, ispred vitrine je kauč i fotelja - u fotelji sjedi EMA (30.), s ožiljkom na licu, Darkova sestra.

Sara gleda Emu dok ide prema izlazu, Ema ustaje, i pogleda Saru.

Ema i Sara se kratko gledaju.

Ema uđe u Psihologičin ured; a Sara izađe iz čekaonice.

EXT. UČIONICA - DAN.

Sara u učionici, za katedrom. Sara je u istoj odjeći kao i kod Psihijatrice. Ispred nje je dvadesetak ODRASLIH LJUDI koji sjede u klupama.

ČOVJEK čita na talijanskom.

ČOVJEK

(na talijanskom)

Smrt autora esej je Rolanda Barthesa koji se bavi odnosom čitatelja odnosno gledatelja i autora odnosno pisca. Osnovna mu je misao da autor nema suverenitet nad vlastitim riječima, već one pripadaju čitatelju, odnosno gledatelju koji ih interpretira.

Sara gleda u mobitel: "13:59."

ČOVJEK

(na talijanskom)

Ovakav pristup želi potpuno odvojiti autora od teksta koji je napisao, a s ciljem da se odmaknemo od klasičnih interpretacija koje su previše oslanjale na autorov životopis. Dakle, ovakav pristup napad je na tradicionalno shvaćenu kritiku...

Sara gleda u mobitel: "14.00." Prekine ga:

SARA

(na talijanskom)

Dobro. Sjajno pročitano.

Sara spremi mobitel u džep.

SARA
(na hrvatskom)
Hvala. Vidimo se u ponedjeljak.

Sara brzo sprema stvari.

INT. SARIN WC - DAN.

Tuš. Voda se slijeva niz Sarinu kosu.

Sarino lice u ogledalu ormarića. Sara otvara ormarić, uzme bočicu, izvadi tabletu i popije ju.

INT. SARINA KUHINJA - DAN.

Sara, u pidžami, prolazi kroz stan. Velika dnevna soba spojena šankom s kuhinjom, minimalistički skupo uređen stan.

Sara uzme mobitel s kuhinjskog stola, nastavi prema sobi - kroz odškrinuta vrata vidimo krevet.

INT. SARINA SPAVAĆA SOBA - DAN.

Jedan veliki prozor kroz koji ulazi svjetlo, i ogromni bračni krevet s jednim jastukom na njemu.

Sara sjedne na krevet, s mobitelom u ruci. Na mobitelu vidimo: "JOHNNY." Sara pritisne ekran i stavi mobitel na uho.

OFF - čujemo tri puta normalni beat poziva, zatim se veza prekine.

Sara spusti mobitel na krevet. Zatim opet uzme mobitel, ruke joj drhte, piše poruku Johnnyu: "JOHNNY... HTJELA SAM TE SAMO PITATI KAKO SI. I..." Sara nastavi pisati poruku.

INT. SARIN WC - DAN.

Sara uzima još dvije tablete.

INT. SARINA SPAVAĆA SOBA - DAN/NOĆ/DAN.

Sara leži u krevetu, prekrivena plahtom. Spava. Na krevetu, pored nje, na mjestu gdje bi mogla biti druga osoba - je mobitel.

Noć. Sara spava.

Izlazi Sunce. Svjetlo prodre kroz prozor i obasja Sarino lice. Sara se probudi.

Odmah pogleda na mobitel: poruka Johnnyu nije dostavljena. Sara pogleda sa strane, duboko udahne.

INT. ZRAČNA LUKA - DAN.

Sara duboko izdahne. Ispred nje je RADNICA zračne luke za šalterom. Iza nje je red ljudi s koferima. Sara ima ruksak na leđima.

RADNICA
Posao, ili užitak?

SARA
Užitak.

Radnica kimne glavom i pruži Sari papir.

INT. PREDVORJE HOTELA - DAN.

RECEPCIONAR i iza njega veliki zid s ključevima u obliku kartica. Recepcionar pruža jednu karticu Sari. Sara uzima karticu. Sa strane, na recepcijskom pultu, vidi košaricu s lecima. Sara zagrabi desetak letaka.

INT. BALKON - DAN.

Sara je na balkonu, 10. kat, sjedi, ispred - predivan pogled na doline. Sara uzme jednu tabletu iz boce i popije je.

Lista letke i brošure. Dođe do jednog letka, na talijanskom: "IZ FIRENCE U CHIANTI MASIV: MUZEJ LUISOV I GABRIELLIN VINOGRAD" Na letku, ispod teksta, je spaljena i pougljena, polusrušena Luisova kuća i imanje.

Sara zbunjeno gleda u spaljenu kuću.

INT. SPALJENA LUISOVA KUĆA - DAN.

Sara gleda ostatke spaljenog Luisovog stola. Vidimo da ima čašu crnog vina u ruci.

TURISTIČKI VODIČ (OFF)
(na talijanskom)
Nažalost, prije 20 godina, s kućom
je spaljena...

Vidimo da se radi o GRUPI od desetak ljudi različitih nacija koji idu za turističkim vodičem. Sara je dio grupe. Svi imaju čašu crnog vina u ruci.

TURISTIČKI VODIČ

(na talijanskom)

... i tajna, kako su tadašnji sommelieri potvrdili, najkvalitetnijeg crnog vina na *cijelom* svijetu. Možda je sada dobar trenutak da još jednom kušamo posljednje kapi Luisovog i Gabriellinog vina...

Turistički vodič, i svi iz grupe popiju gutljaj. Sara napravi gadljiv izraz lica. Sara podigne ruku. Turistički vodič je zbunjeno pogleda, a zatim se nasmije.

TURISTIČKI VODIČ

(na talijanskom)

Recite.

Sara pokazuje na čašu.

SARA

(na talijanskom)

Jeste sigurni da je ovo baš *to*, najkvalitetnije vino...

Sarkastično:

SARA

(na talijanskom)

Na *cijelom* svijetu?

U grupi nastane pomalo neugodna situacija. Sara je rekla ono što svi misle.

TURISTIČKI VODIČ

(na talijanskom)

Gledajte... gospođice. Nitko nema recept Luisovog vina. Sve je izgorjelo. Ova čaša, i ovaj naš čin pijenja na svakoj postaji - je simboličan čin, čime odajemo počast velikom geniju.

Sara gleda Turističkog vodiča nepovjerljivo, ispod oka.

TURISTIČKI VODIČ

(na talijanskom)

Zapravo - odajemo počast dvjema velikim genijalnim umovima.

Turistički vodič povede grupu do Gabrielline sobe. Prigušeno se čuje glazba u pozadini: ANDREA BOCELLI - CON TE PARTIRO.

INT. GABRIELLINA SOBA - DAN.

Glazba u pozadini: ANDREA BOCELLI - CON TE PARTIRO. Grupa i Vodič su u sobi.

TURISTIČKI VODIČ

(na talijanskom)

U ovoj sobi možemo čuti pjesmu koju je Luis često pjevao Gabrielli. Luis je navodno izvodio sjajnu interpretaciju našeg maestra Bocellija.

Sara gleda: Gabriellin spaljeni krevet. Sara počinje nekontrolirano disati.

TURISTIČKI VODIČ

(na talijanskom)

To legendarno vino, Chianti Luis Gabriella, zasluge zapravo dijele Luis i njegova sestra Gabriella.

Sara, refleksno, uznemireno:

SARA

(na talijanskom)

To mu je bila sestra?

TURISTIČKI VODIČ

(na talijanskom)

Naravno. Što ste vi mislili?

Sara ga zbunjeno gleda.

TURISTIČKI VODIČ

A ja sam već mislio da ste vi neki stručnjak za Chianti Luis Gabriella!

Svi iz grupe se nasmiju. Turistički vodič je zadovoljan. Sara gleda po grupi: lica koja je ismijavaju. Sara napravi korak natrag, izgubi se iz grupe u pozadinu.

TURISTIČKI VODIČ

(na talijanskom)

Što god. Uglavnom, iako nikada nećemo zaista znati, smatra se da su sastojci tog legendarnog vina: kisele crvene bobice, posebni

TURISTIČKI VODIČ
asortiman gljiva, crni čaj i
anis...

Sara je iza grupe, teško diše. Uzima tabletu iz bočice, i
popije.

TURISTIČKI VODIČ
(na talijanskom)
... te da vino najbolje ide uz
janjetinu pečenu s ružmarinom...

Sara izlazi iz spaljene kuće s izmučenim izrazom lica.

INT. KLUB - NOĆ.

Glazba: RADIORAMA - ALIENS.

Sarin smiješak. Sara pleše s čašom crnog vina u ruci.
Vidimo - puni DANCE FLOOR u klubu.
Sara nesmetano pleše među ljudima. Iz gomile, prilazi joj
GIORDANO (35,) mulat. Pleše pored nje. Sara ga primijeti.
Plešu zajedno. Uživaju. Giordano, Sari na uho.

GIORDANO
(na talijanskom)
Jel ti dobro?

Sara ga ne čuje, približi mu uho.

GIORDANO
(na talijanskom)
Uživaš?

Sara nastavi plesati i kima glavom. Odmakne se od Giordana.
Giordano joj se opet približi.

GIORDANO
(na talijanskom)
Znaš šta - ne sviđa mi se ovo...

Pokaže prema zvučnicima.

GIORDANO
(na talijanskom)
...italodisco - to je za strance.

Sara mu se smije i kima glavom, pleše, ne pretjerano
zainteresirana.

Giordano pokaže prema gore, prema velikom plakatu na 2. katu: "FIRENZA 80'S PARTY."

GIORDANO
(na talijanskom)
Ne sviđa mi se to - danas je sve na engleskom.

Sara okrene očima, približi se Giordanovom uhu, dopusti mu:

SARA
(na talijanskom)
Dobro, a šta bi ti da svira?

GIORDANO
(na talijanskom)
Nešto naše.

SARA
(na talijanskom)
Naše?

GIORDANO
(na talijanskom)
Naše. Neki klasik iz osamdesetih.

Giordano gleda Saru. Sara se nasmije.

SARA
(na talijanskom)
Na primjer?

GIORDANO
(na talijanskom)
Pa... Con te Partiro. Maestro Bocelli.

Sara zbunjeno gleda Giordana.

SARA
(na talijanskom)
To su devedesete.

Giordano slegne ramenima i namigne joj. Oboje se puknu smijati i nastave plesati. Giordano se opet približi Sari.

GIORDANO
(na talijanskom)
A ti? Jesi ti naša?

Sara se okrene prema Giordanu. Pleše na mjestu. Gleda ga.

EXT. BALKON - NOĆ.

Sara i Giordano u seksualnom odnosu na balkonu.

INT. HOTELSKA SOBA - DAN.

Sara se budi sama u velikom bračnom krevetu. Okrene se prema drugoj strani kreveta - nema nikoga, udubina u jastuku, zgužvana posteljina.

Sara sjeda na krevet. Vidi da ispod jastuka na drugoj strani kreveta viri papir. Sara uzme papir. Na papiru je napisano ružem, na talijanskom: "S TOBOM ĆU OTIĆI [CON TE PARTIRO]... U NEKOM DRUGOM ŽIVOTU. TVOJ, GIORDANO."

Sara okrene očima i pukne se smijati.

Odjednom - zvoni joj mobitel.

Sara uzima mobitel - nezainteresirano pogleda na ekran - iznenadi se.

Sara se javi.

SARA

Johnny?

JOHNNY (OFF)

Ej. Ćao Sara. Izvini, mobilni mi je crko...

Sara šuti.

JOHNNY (OFF)

Reci draga... nismo se čuli...
koliko - deset godina... više?
Hiljadu?

Sara se nasmije.

INT. ZRAČNA LUKA ZAGREB - DAN.

Sara uzima kofer. Okrene se - vidi da drugoj strani prostorije stoji JOHNNY (28,) s majicom na englesku zastavu, drži tablu s natpisom "NAJLJEPŠA SEKA U GRADU."

Sara potrči prema Johnnyu - zagrle se.

Pored Johnnya stoji GRUPA LJUDI, među njima STARAC i DVIJE TINEJDŽERKE. Starac i tinejdžerke gledaju prema Jonnyevom natpisu, zatim prema Sari koja dolazi, i smiješe se. Jedna Tinejdžerka jede burger, okrene se drugoj, punim ustima:

TINEJDŽERKA

Kako slatko!

Sara i Johnny se zagrlje. Zatim se pogledaju u oči.

Starac i dvije tinejdžerke ih poskrivećki, s blaženim smiješcima, gledaju.

Sara i Johnny se poljube u usta, jezikom, strastveno.

Starac i dvije tinejdžerke naprave iznenađene i gadljive izraze lica, tinejdžerka koja jede ispljune komad burgera iz usta.

INT. URED - DAN.

Sara s velikim osmijehom preko puta Psihijatrice. Psihijatrica zadovoljno kima glavom.

INT. SARINA SPAVAĆA SOBA - DAN.

Svjetlo s prozora preko Sarinog lica. Sara se budi, okrene se na drugu stranu velikog bračnog kreveta - pored nje je Johnny, spava. Sara pruži zadovoljni smiješak.

INT. UČIONICA - DAN.

Sara za katedrom. Ispred nje, u klupama, sjedi GRUPA odraslih ljudi i pomno ju prate. Sara ima smiješak na licu.

Odjednom - Sara napravi mučan izraz lica - stavi ruku na usta, i brzo silazi s katedre.

INT. SARIN WC - NOĆ.

Sara povraća u WC školjku. U WC ulazi Johnny s čašom vode.

JOHNNY

Jel treba još vode?

Sara se okrene prema Johnnyu, odmahne rukom, ponovno se nagne nad školjku.

INT. SARINA KUHINJA - NOĆ.

Sara i Johnny sjede za kuhinjskim stolom. Sara izgleda izmučeno. Johnny je gleda sa smiješkom.

JOHNNY

Pa je, malo je brzo, ali... Sara...

Johnnyu krene suza niz oko, veselje.

JOHNNY

Imat ćemo dete.

Sara gleda Johnnya.

INT/EXT. TAKSI - NOĆ.

Sara zatvara vrata taksija. VOZAČEVE oči je gledaju u retrovizor.

VOZAČ

Kamo ćemo gospodična?

Sara šuti i gleda ga u retrovizor.

VOZAČ

Gledaj ribo, na karti si mi označila Tanzaniju. Ne bi ti ni došlo da ne volim zajebanciju, al ajde sad reci kud ćeš il izađi iz taksija.

Sara pogleda u pod. Izvadi bočicu s tabletama, uzme jednu i popije je.

SARA

Ne znam. Samo vozi.

U retrovizoru vidimo smiješak.

Otkrivamo: Vozač je HAČA (47.) Ima istetoviranu suzu ispod jednog oka. Smije se neobično dugo.

Sara ga zbunjeno pogleda.

SARA

Platit ću, ne brinite.

HAČA

Ma ne, samo...

Hača se primi za glavu.

HAČA
... imam osjećaj da me netko
zajebava. A znam i tko.

Sara zbunjeno, ali sada zainteresirano pogleda u retrovizor.

SARA
Tko?

HAČA
Jedan stari friend.

Hača se uozbilji. Sakrije suzu koja mu poteče po tetoviranoj suzi.

HAČA
Jebe me iz groba.

Hača se nasmije, prebaci u prvu i stisne gas.

INT/EXT. TAKSI - NOĆ.

Hača i Sara u automobilu. Voze se kroz Zagreb. Šute.
Sara gleda kroz prozor.
Hača se suzdržava od plača, uozbilji se, nasmije se, zatim se opet počne suzdržavati.

INT/EXT. TAKSI - NOĆ.

Hača zaustavlja taksi, okrene se prema Sari.

HAČA
Eto, žao mi je što se nismo dulje
vozili. Baš si super društvo.

Sara mu daje novac.

SARA
Da, što ste rekli... bili ste u
zatvoru?

HAČA
Ma da, pa sad me jebu stalno ako
vozim nakon ponoći. Znaš šta. Ja
mislím da oni znaju tko sam ja i
koji auto vozim, jer baš mene
zaustavljaju svako malo. I svaki
put misle da ću šta, izać iz auta i
nekog *ubit* ako sam nakon ponoći na
cesti.

Tko? SARA

HAČA
Policija... i drugi. Ne znam. Ima netko tko upravlja našim životima, siguran sam u to. Božja ruka.

Sara gleda u pod. Hača gleda Saru.

HAČA
Ali... nitko me neće tražiti u birtiji, pa ako si slobodna...

Sara gleda Haču, pristojno mu se nasmije.

SARA
Nisam.

HAČA
Ok, ok kužim, pošteno...

Hača se smije, širi ruke.

SARA
A zašto ste bili u zatvoru?

Hača pogleda u pod, zatim sa smiješkom pogleda Saru.

HAČA
Duga priča. Možda za uz pivo.

Sara pukne u kratki smijeh, zatim odmahuje glavom.

HAČA
Dobro, dobro, gle... svatko ima svoj ukus.

Sara ga iznenađeno pogleda. Hača joj namigne.

HAČA
A ti, jesi riješila... šta god si trebala riješit?

SARA
Ne znam...

Sara, odjednom nervozno, krene prema vratima taksija.

SARA
Laku noć.

HAČA

Ajde lijepo spavaj, draga.

Sara otvori vrata taksija.

INT. SARINA SPAVAĆA SOBA - NOĆ.

Sara ulazi u spavaću sobu. Johnny spava. Gleda ga.

INT. URED - DAN.

Psihijatrica gleda Saru ispod oka.

SARA

Da. Dobro. U pravu ste.

Psihijatrica zadovoljno kimne glavom.

PSIHIJATRICA

Dobro, vratimo se na vaše snove...

Sara gleda Psihijatricu.

INT. SARINA KUHINJA - NOĆ.

Sara gleda Johnnya. Sara je u pidžami, Johnny nosi bijelu majicu, u gaćama je - gaće su na Englesku zastavu.

SARA

Nisu snovi, pravo je - vizije su!

JOHNNY

Dobro, draga, šta se peniš, vizije, može - vizije.

SARA

Ali nije u tome stvar... Johnny...

Sara se primi za trbuh. Johnny je gleda sa smiješkom.

SARA

... nisam sigurna da je to naše dijete.

Johnny je iznenađeno pogleda.

SARA

Prije nego što si ti došao u Zagreb... ja sam otputovala i Italiju i... ne znam mu ni prezime.

JOHNNY

Kako se zvao?

SARA

Molim te...

Johnny ustaje sa stola.

JOHNNY

Kako se zvao, reci mi!

SARA

Giordano.

JOHNNY

Giordano!

Johnny hoda oko stola, udara po stolu, i više, gotovo pjevno.

JOHNNY

Giordanoooo Giordanooo Giordanooo!

Johnny odlazi u WC, zatvara vrata. Sara gleda prema vratima WC-a. Iz WC-a čujemo jedan glasni urlik. Zatim puštanje vode. Izlazi Johnny s ručnikom, briše si lice.

Sara ga nesigurno gleda. Fokusirano pogleda Saru.

JOHNNY

Dobro. Šta onda.

Johnny nesigurno pogleda u pod, zatim Sari upitno:

JOHNNY

Šta onda, jelda?

Sara se nasmije prema Johnnyu.

SARA

Da, šta onda.

JOHNNY

Volim te. Volim te ceo svoj život.
Ti si jedina žena za mene.

Johnny poljubi Saru.

INT. URED - DAN.

Psihijatrica zbunjeno gleda Saru. Sara ima veliki trbuh.

PSIHIJATRICA

Dvije vizije - događaja - u jednom tjednu?

SARA

Da...

Psihijatrica nešto zapisuje.

SARA

Je li to... loše?

Psihijatrica je pogleda.

PSIHIJATRICA

Ma ne, ne... ne mora ništa značiti. Samo, u cijeloj prošloj godini ste imali samo jedan događaj... pa mi je neobično.

SARA

Aha... da... ja sam se već nekako... naviknula?

PSIHIJATRICA

Riješit ćemo to, ne brinite. Molim vas nastavite. Rekli ste da se ovaj put stvar ponovila? Da je ovo drugačije. Što ste vidjeli?

SARA

Opet sam bila sam... tamo. Da, drugačije se sada osjećam oko toga, ali tada... tada nije bilo osjećaja... kao da ne postoji... kao da tamo ništa ne postoji... osim nas dvojice... kao...

Sara zamišljeno, fokusirano, gleda u stranu.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

DARKO završava oblik lica na ZEMLJANOM KIPU, u visini očiju. Lice izgleda kao CHINCO, sa široko otvorenim ustima.

SARA (V.O.)

... kao da sam na početku.

PSIHIJATRICA (V.O.)

Početku čega?

Darko se okrene, gleda ga Figura s jednim bijelim okom, i s bliještećim plaštom punim zvijezda. Nebo je samo mračno, ništa.

INT. URED - DAN.

Sara ozbiljno pogleda Psihijatricu.

SARA

Svega.

Psihijatrica zapisuje.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Iza Figure - velik broj zemljanih kipova koji stoje u neutralnim pozicijama. Darko se ogleda oko sebe - dolina je potpuno iskopana, duboka, vidimo padinu i na vrhu početak livade. Oko Darka, na tisuće zemljanih kipova u neutralnim pozicijama. Svi kipovi imaju otvorena usta.

SARA (V.O.)

Bila sam na početku svega.

Figura dolazi do Chincova kipa. Figura izvadi jednu zvijezdu iz svog plašta, zvijezda - čim izađe iz plašta - pretvori se u vatrenu kuglicu. Figura stavi vatrenu kuglicu u usta kipa. Kipu se pojave ljudske oči, i vatra iza njih.

SARA (V.O.)

I bila sam on.

Figura, s licem pod plaštom i s desnim bijelim okom okrene se prema Darku.

INT. URED - DAN.

Sara i Psihijatrica.

PSIHIJATRICA

On? Koji točno. Onaj koji nosi bijeli plašt?

SARA

Ne. Onaj drugi.

PSIHIJATRICA

Onaj koji se ne bi niti vidio da
nema ovog drugog koji nosi bijeli
plašt?

SARA

Da. On. PSIHIJATRICA

Hm...

Psihijatrica gleda na papir, piše: "SARA DELMANOVIĆ.
SAMOPOŠTOVANJE."

Psihijatrica podcrta "SAMOPOŠTOVANJE."

PSIHIJATRICA

Vratimo se na to da se osjećate kao
muškarac...

SARA

Ne... ne osjećam se kao muškarac.
Tamo, u mraku, među zemljanim
kipovima, pored Figure s bijelim
plaštom...

Sarine oči.

EXT. DOLINA - NOĆ. ČEKANJE. FLASHBACK.

Sada vidimo: Darko ima lijevo bijelo oko.

SARA (V.O.)

... ja sam bila on.

Darko dolazi do Chincova kipa, duboko udahne, stavi svoja
usta na otvorena usta Chincova kipa i snažno puhne.

Chinco postane čovjekom.

Chinco zbunjeno sjedne, duboko udahne, gleda oko sebe, dira
se po tijelu, sada već gotovo veselo, primijeti da ga Darko
gleda, okrene smiješak na Darka.

Chinco se nasmiješi Darku. Darko ga zbunjeno gleda, a onda
mu odvratiti pokušajem oponašanja Chincova osmijeha, Darko mu
se klimavo nasmiješi.

INT. URED - DAN.

Psihijatrica završava zapisivanje. Pogleda Saru.

PSIHIJATRICA

Ako sam dobro shvatila... udahnuli ste život zemljanom kipu?

SARA

Da... da.

PSIHIJATRICA

Jasno vam je da...

Psihijatrica uz smiješak pokaže prema Sarinom trbuhu.

PSIHIJATRICA

... u vašem stanju nije neobično imati snove...

SARA

... nisu snovi...

PSIHIJATRICA

... dobro, vizije ako hoćete, uobičajeno je imati vizije u kojima vi, kao majka, dajete život nečemu, dakle, vašem djetetu. Neovisno od toga što vi sebe vidite u muškom tijelu, i neovisno od svih fantastičnih detalja koje opisujete.

SARA

Ali... uvijek je tako stvarno...

Psihijatrica je zabrinuto pogleda.

PSIHIJATRICA

Stvarnije od, recimo, ovog sad trenutka?

SARA

Ne, nije stvarnije...

Psihijatrica odahne.

PSIHIJATRICA

Dobro.

SARA

... jednako je stvarno.

Psihijatrica je iznenađeno gleda. Pogleda u pod. Kratko šuti, zatim odmahne glavom, nasmije se prema Sari.

PSIHIJATRICA

Naravno... naravno. Jednako je stvarno u metaforičkom smislu.

Sara zbunjeno pogleda Psihijatricu.

SARA

Sad ste me zbunili...

PSIHIJATRICA

Hoću reći... otac vašeg djeteta... još uvijek je ista situacija?

SARA

Nema situacije. Rekla sam vam da ne znam tko je.

PSIHIJATRICA

Dobro, ali u međuvremenu, možda -

Sara je prekine.

SARA

Mislim... *Znam tko je, Giordano.* Ali ne znam mu ni prezime...

PSIHIJATRICA

Znači, još uvijek je sve isto.

SARA

Da.

PSIHIJATRICA

Zato je stvarno.

Sara, sarkastično:

SARA

Metaforički?

PSIHIJATRICA

Stvarno je, jer je očito da je taj lik, taj s bijelim plaštom...

SARA

... Figura.

PSIHIJATRICA

Figura s bijelim plaštom kojoj ne vidite lice... i koja s vama radi čovjeka kojemu udišete život...

Sara je gleda ispod oka.

PSIHIJATRICA
Razumijete kamo smjeram.

SARA
Da.

PSIHIJATRICA
To je otac vašeg djeteta.

SARA
Shvatila sam.

Psihijatrici zapišti sat na ruci. Ugasi zvuk.

PSIHIJATRICA
Sjajno.

SARA
Ali ta Figura s plaštom, i ovaj drugi muškarac, odnosno - ja... oni su bili tu... njih dvojicu sam vidjela i prije nego sam zatrudnjela...

PSIHIJATRICA
Vrijeme nam je isteklo. Ali ne brinite Sara, riješit ćemo to. Uostalom, Johnny je uz vas, koliko sam shvatila, do smrti.

Sara se samouvjereno nasmije i kimne glavom.

PSIHIJATRICA
A što se tiče te... Figure s plaštom od... zvijezda?... i tih vizija u mraku...

Psihijatrica počne pisati uputnicu.

PSIHIJATRICA
... obnavljam vam recept za lijekove.

Psihijatrica završi pisanje uputnice. Sara krene rukom prema uputnici.

Psihijatrica uzme uputnicu u svoju ruku.

PSIHIJATRICA
Samo da obavimo tehnikalije: Sara, vi ste svjesni da lijekovi u obliku

PSIHIJATRICA
antidepresiva, stimulanata, i njima
slični lijekovi nisu stopostotno
sigurni za trudnice.

Sara kimne.

SARA
Jesam.

PSIHIJATRICA
Odnosno, da konzumiranje takve
vrste lijeka u gotovo svim
slučajevima neće utjecati na
trudnoću niti na razvoj djeteta,
ali postoji mogućnost da *hoće*
utjecati na oboje.

SARA
Svjesna sam.

PSIHIJATRICA
Sjajno, to smo riješili. Samo tu
potpišite.

Psihijatrica joj pruži papir. Sara potpiše, uzme lijekove.

PSIHIJATRICA
Vidimo se idući mjesec, tad ćete
već biti ponosna majka!

Psihijatrica se nasmije Sari. Sara joj odvrati klimavi
smiješak.

INT. BOLNICA - DAN.

Soba za porođaje. Sara leži na krevetu raširenim nogama.
Vidimo joj bolan izraz na licu. Sara zavrišti - NEČUJNO -
umjesto vriska počinje:

Glazba: THE AVETT BROTHERS - NO HARD FEELINGS.

Sara okrene pogled u drugu stranu - pratimo Sarinu zgrčenu
ruku - Sara drži Johnnya čvrsto za ruku.

Johnny ima medicinsku masku s printom engleske zastave,
stoji pored Sarinog kreveta. Oko Sare je LIJEČNIK i potrebno
MEDICINSKO OSOBLJE.

Sara bolno gleda Johnnya - Johnny milo gleda Saru - Sara još
jednom vrisne.

Preko glazbe čujemo - DJEČJI PLAČ. Doktor uzima BEBU u ruke.

Johnny gleda Saru - Sara gleda prema djetetu - Johnny gleda prema djetetu - DIJETE JE MULAT. Johnnyevo se lice preobrazi iz sreće u poniženje. Johnny se okrene prema Sari i lice mu se preobrazi u smiješak.

Sara bolno zavrišti još jednom i čvrsto stisne Johnnyevu ruku.

Doktor se iznenadi, pruži dijete MEDICINSKOJ SESTRI, medicinska sestra iznese dijete.. Doktor uzima DRUGU BEBU u ruke.

Johnny gleda Saru - Sara gleda DRUGU BEBU.
GLAZBA se prekine. TIŠINA.

Druga beba, također mulat IMA DEFORMIRANU LIJEVU RUKU, žmiri, ne plače.

Doktor tužno pogleda Saru.

Sara odmah brizne u plač i širi ruke prema Doktoru. Doktor gleda Saru, zatim pogleda u pod i preda dijete Medicinskoj sestri.

DOKTOR
Molim vas, iznesite...

Sara ispusti glasni neartikulirani krik.

Medicinska sestra je pogleda. Sara nemoćno dolazi do daha na krevetu. Medicinska sestra pogleda Doktora, pogleda u pod, zatim odnese dijete Sari.

Sara uzme dijete u ruke, gleda ga: deformirana lijeva ruka, izgleda kruto, kao komad zemlje. Sara plače, trese se, prisloni djetetovo lice na svoje lice. Zatim polako odmakne djetetovo lice od svog.

GLAZBA: AVETT BROTHERS - NO HARD FEELINGS se nastavlja.

Sara spoznajno gleda mrtvo dijete u svom naručju.

EXT. DOLINA - ČEKANJE. NOĆ.

Glazba: AVETT BROTHERS - NO HARD FEELINGS.

Ruka Figure - ljudska ruka izlazi iz plašta bijelog od svjetlucavih zvjezdica - ruka dolazi do zatvorenih zemljanih usta.

INT. BOLNICA - DAN.

Glazba: THE AVETT BROTHERS - NO HARD FEELINGS

Sarina ruka, dijelom pod bijelom plahtom - spusti deformiranom djetetu čeljust.

Sara duboko udahne, prisloni svoja usta na usta djeteta i snažno, dugo puhne.

Sara spusti glavu na jastuk, zatvorenih očiju, mrtva. U naručju joj ostaje dijete.

Dijete počne plakati i otvara SAMO desno oko.

Johnny, Doktor i Medicinsko osoblje gleda prizor u čudu. Medicinska sestra uzima dijete u naručje. Veselo pogleda Doktora. Doktor dolazi do djeteta. Johnny i Doktor gledaju dijete. Dijete ih gleda, na trenutak se smiri.

Dijete sporo, bolno, počne otvarati LIJEVO OKO - otvori ga na pola, dovoljno da vidimo - na pola otvoreno bolesno bijelo oko.

INT. BOLNICA - DAN.

Glazba: THE AVETT BROTHERS - NO HARD FEELINGS

Kroz staklo - gledamo deformirano dijete s jednim bijelim okom u inkubatoru, mulat.

Ispred stakla je Johnny, s jaknom na englesku zastavu, u užasu gleda deformirano dijete. Pored djeteta je još jedno dijete mulat.

Do Johnnya dolazi Doktor. Johnny se tužno i upitno okrene prema Doktoru. Doktor mu stavi ruku na rame i negativno kima glavom.

INT. SARINA KUHINJA - DAN.

Glazba: THE AVETT BROTHERS - NO HARD FEELINGS

SREĆKO (3,) mulat s deformiranom lijevom rukom i SREĆKOVA SESTRA BLIZANKA (3,) bez deformacija - igraju se LEGIĆIMA na kuhinjskom stolu. Srećkova sestra je uplakana, pogledava prema otvorenim vratim spavaće sobe.

Pored njih stoji MLADENKA (50,) Sarina majka - agresivno maše rukama prema otvorenoj spavaćoj sobi.

Srećko i Sestra gledaju kako iz sobe izlazi Johnny, s koferom i ruksakom. Na ruksaku je Engleska zastava.

Mladenka ga pokušava zaustaviti, drži mu kofer, on joj se otrgne - to vidi Srećkova sestra i zatrči se prema Johnnyu, plače, grli ga. Srećko ostaje za stolom.

Johnny odgurne Sarinu majku, Srećkovu sestru ne gleda, i krene prema vratima. Johnny zastane, i okrene se prema Srećku.

Vidi da ga Srećko hladno gleda, s jednim bijelim okom. Johnny napravi užasan izraz lica, zatim pogleda u pod, brzo pritisne kvaku, i izađe.

Srećko silazi sa stolca, teško stane. Šepa pored Sarine majke i Srećkove sestre koja plače u njezinom naručju. Gleda kako Sestra s obje zdrave ruke čvrsto grli Sarinu majku. Gleda kako Sarina majka s oba zdrava dlana prolazi kroz Sestrinu kosu.

Srećko došepa do velikog ogledala naslonjenog na zid. Srećko se gleda u ogledalo: Jedno bijelo oko. Podigne deformiranu lijevu ruku prema licu i pogleda je.

Epizoda 3: "LAŽNI BOG"

INT. SARINA KUHINJA - NOĆ.

SREĆKO (13) i SREĆKOVA SESTRA BLIZANKA (13) leže na kauču u velikoj dnevnoj sobi spojenoj s kuhinjom. Slušaju razgovor iz spavaće sobe, iza zatvorenih vrata.

MUŠKARAC (OFF)

Oblači se! Ajde oblači se!

SARINA MAJKA (OFF)

Molim te, nemoj! Ajde ohladi!

MUŠKARAC (OFF)

Da nema mene i mojih prijatelja,
gdje bi bila? Reci mi gdje bi bila?

SARINA MAJKA (OFF)

Uzmi me - budi muškarac!

MUŠKARAC (OFF)

Nisam za tvoje obješene sise došao.

Iz spavaće sobe izlazi Muškarac držeći Sarinu majku, polugolu, za ruku. I traži po prostoriji.

Srećko zdravom šakom čvrsto stisne Sestrinu šaku, prsti im se isprepletu.

SARINA MAJKA

Ona je još dijete, pričekaj koju godinu...

Muškarac dođe do kauča i uzme Srećkovu sestru za ruku.

Srećkova sestra mu se otima. Srećko je drži za ruku. Srećko otkrije svoju deformiranu ruku i pokuša s njom odgurnuti Muškarca - čim ga Srećko dotakne, probode ga ogromna bol u deformiranoj ruci - i pusti Sestru.

Srećko se skvrči od bola, bijelim okom gleda kako Muškarac odvlači Srećkovu sestru u spavaću sobu.

MUŠKARAC

Jebemti što je ovaj gadan...

Muškarac i Srećkova sestra uđu, Sarina majka uđe za njima. Srećko ostane na kauču, skvrčen.

INT. KUHINJA - DAN.

Kuhinja restorana. Restoran visoke klase. Srećko (i dalje 13), u RADNOJ UNIFORMI: u zdravoj ruci drži metlu i briše pod.

Na podu je jedno cijelo jelo - janjetina s ružmarinom - pored razbijenog tanjura.

Iza Srećka razgovaraju GAZDA (60,) i KONOBAR (20,) koji drži praznu prljavu tacnu u ruci. Prvi put ih vidimo.

GAZDA

Šta da ja sad radim? Šta? Šta da ja radim!

KONOBAR

Oprostite, nisam htio...

GAZDA

Čovjek je došao iz Tokija ovdje sklopiti posao od - ne znam koliko!

GAZDA

- beskonačno! - milijuna kuna - i
da mu ja poslužim tradicionalno
hrvatsko jelo: janjetinu s
ružmarinom - s poda?

KONOBAR

Pa... zapravo... ja ga poslužujem.

GAZDA

Još si i pametan! Ajde trči tamo
brzo i pitaj ga hoće još šta pit
dok čeka, na kuću!

Konobar ostavi prljavu tacnu na jednom elementu, i izleti iz kuhinje.

Gazda se okrene prema Srećku. Srećko kleči iznad janjetine na podu, i gleda je fokusirano. Kao da nešto miriše.

GAZDA

E moj Srećko. Ne bi čovjek reko na
prvu, al ti si jedini normalan tu.

Srećko zarije glavu u janjetinu na podu, strastveno je miriše, uzme komad janjetine u ruke - poliče ga, tapka jezikom po nepcu - skine listić ružmarina i gleda ga.

Gazda ga zbunjeno gleda.

GAZDA

Srećko?

Srećko se okrene s jednim bijelim okom prema Gazdi.

GAZDA

Srećko šta to radiš?

Srećko gleda Gazdu s komadom janjetine u rukama. Iza Gazde - ulazi Konobar.

KONOBAR

Šefe. Japanac hoće vino.

GAZDA

Kakvo vino?

KONOBAR

Rekao je najbolje.

Gazda zamišljeno pogleda u pod, zatim u Konobara.

GAZDA

Koje... je naše najbolje vino?

Konobar slegne ramenima.

KONOBAR

Šta ja znam.

GAZDA

Zovem Jean - Pierrea.

Gazda vadi mobitel iz džepa, pritisne ekran, stavi ga na uho, odmah spusti.

GAZDA

Prekinuo je vezu! Otkad mu je žena umrla, on je beskoristan! Sad više pije nego što degustira...

KONOBAR

Možda ga samo premalo plaćate.

Gazda ozbiljno pogleda Konobara.

GAZDA

Još jedna ovakva zajebancija i letiš van.

KONOBAR

Oprostite...

Konobar zamišljeno gleda u pod.

KONOBAR

Šta, da mu odnesem najskuplje?

GAZDA

Ma da, ko ga jebe.

Srećko gleda Konobara kako odlazi do dijela s vinima. Konobar uzme jedno i vraća se. Srećko se zaleti prema Konobaru, uzme mu zdravom rukom vino s tacne, stavi vino ispod ramena deformirane ruke, zdravom koristi vadičep zavidnom vještinom - odmah ga otvori - Gazda vrisne - Srećko pomiriše vino - napravi ogavan izraz lica - ispusti butelju iz ruke, boca se razbije, vino posvuda.

Gazda se hvata za glavu. Srećko odlazi prema dijelu s vinima. Uzima butelje, otvara ih sve tako da ih stavi pod rame deformirane ruke i zdravom rukom koristi vadičep, i miriše.

GAZDA
Srećko! Šta to radiš!

Još jedna butelja se razbije.

GAZDA
O Bože, spasi me, o Bože!

Gazda potrči prema Srećku i odgurne ga od dijela s vinima. Srećko padne na leđa, držeći otvorenu butelju vina ispod ramena i zdravi dlan preko otvora butelje.

Srećko sjedne, i pogleda u dlan kojim je držao vrh butelje. Mali crveni kružić od vina. Srećko ga pomiriše - smiješak prvi put na Srećkovom licu. Srećko poliče dlan - spoznajno otvori oči.

Gazda vraća butelje vina na mjesto i gleda je li se koja razbila.

Srećko odnese vino Konobaru.

KONOBAR
Kako ću mu dat otvoreno vino
čovječe...

Srećko slegne ramenima, pogleda u pod. Konobar uzme jednu čašu za vino.

KONOBAR
Znam...

Konobar natoči vino u čašu. Na tacni su čaša i vino.

KONOBAR
Ide - ide, ne ide - ne ide.

Srećko mu kimne. Konobar izađe.
Gazda dolazi do Srećka, bijesan.

GAZDA
Srećko! Đubre malo...
retardirano... koji ti je kurac?

Gazda udari Srećku šamar. Srećko zatetura prema unazad, nasloni se na kuhinjski element. Gleda Gazdu.

GAZDA
Spremaj stvari. Eto šta ti se
dogodi kad si dobar... kad imaš
sažaljenja... Van. Van!

Gazda se okrene od Srećka.

GAZDA

Baš me zanima gdje ćeš radit takav
sjeban sav...

Ulazi Konobar, s osmijehom na licu.

KONOBAR

Japanac je zadovoljan! Želi
upoznati našeg sommeliera.

GAZDA

Ali... Jean - Pierre se ne javlja!

Konobar pokaže prema Srećku, s crvenim obrazom ispod bijelog
oka.

KONOBAR

Srećko.

GAZDA

On više ne radi tu.

KONOBAR

Ali on je odabrao vino.

GAZDA

Dobro. Ovako ćemo. Najbitnije je da
je gost zadovoljan. Srećko, ti mi
se makni s očiju. A ti ostani
ovdje. A ja ću pozdraviti uvaženog
gospodina...

Konobar mu ispriječi put.

KONOBAR

Šta ti znaš o vinu?

GAZDA

Makni mi se s puta!

Konobar i Gazda su u kratkom klinču, Konobar odgurne Gazdu.
Gazda uspuhano stoji ispred Konobara. Dođu KUHARI, gledaju
prizor.

Konobar pogleda Srećka.

KONOBAR

Ajde mali. Stol 21.

Srećko pogleda Konobara, zatim polako, šepajući, izađe iz
kuhinje.

INT. RESTORAN - DAN.

Srećko šepajući, skrivajući deformiranu ruku ispod radnog odijela, ulazi u dio za goste.

Gotovo svi stolovi su puni. Srećko vidi GOSPODINA MATSUMOTA (55,) Japanca. Pored Matsumota sjedi PREVODITELJICA, Hrvatica; i OSOBNI ZAŠTITAR, Japanac.

Matsumoto zadovoljno ispija čašu vina, pored njega je butelja. Matsumoto primijeti Srećka kako im prilazi i zbunjeno ga gleda.

Srećko dođe za njihov stol. Matsumoto, Prevoditeljica i Zaštitar zamrznuto gledaju Srećkovo bijelo oko.

Srećko im vidi lica. Nasmije im se.
Matsumoto nešto kaže na JAPANSKOM.

PREVODITELJICA

Ti... odnosno vi - vi ste izabrali
vino?

Srećko kimne prema Prevoditeljici, zatim prema Matsumotu. Matsumoto, sada zaintrigirano, kaže nešto na JAPANSKOM. Prevoditeljica se nasmiješi prema Srećku.

PREVODITELJICA

Gospodinu Matsumotu se jako sviđa
vaš odabir vina. Zanima ga kako ste
odabrali baš to vino.

Srećko gleda Prevoditeljicu, zatim pogleda u pod, duboko udahne. Zatim fokusirano, ozbiljno - prema Matsumotu.

SREĆKO

Ima više faktora. Vi ste naručili
janjetinu s ružmarinom...

Matsumoto pogurne Prevoditeljicu, Prevoditeljica mu počne, i nastavi, šaptati prijevod u uho.

SREĆKO

... što znači da se htjeli recimo
tradicionalni okus, odnosno jedan
određeni okus, određeno iskustvo,
koje možda još niste okusili...

Matsumoto se počinje smješkat, kima glavom.

SREĆKO

... pošto vam nismo mogli isporučiti vaše jelo... htio sam vam dati vino koje je... na neki način... komplementarno tom jelu. Odnosno, vino koje će vam pružiti *iskustvo* koje ste željeli kada ste naručili janjetinu s ružmarinom.

Matsumoto kaže nešto na JAPANSKOM.

PREVODITELJICA

Gospodinu je neobično to što ste vi tek dijete. Zanima ga... kako ste... ponovit ću... kako ste odabrali *baš to vino*?

SREĆKO

Da, oprostite, zaletio sam se, počeo sam previše objašnjavati -

Matsumoto se nasmije prema Srećku i kaže nešto na JAPANSKOM.

PREVODITELJICA

Sve je u redu... slobodno recite.

SREĆKO

Znao sam po mirisu. Uz janjetinu s ružmarinom najbolje ide vino s kiselim crvenim bobicama, crnim čajem i odmjerenom dozom anisa.

Matsumoto i Zaštitar impresionirano gledaju Srećka.

SREĆKO

Tako da sam mislio da je to za ovu prigodu najbolje vino za vas.

Matsumoto kaže nešto na Japanskom. Prevoditeljica ga upitno pogleda. Matsumoto joj odlučno kimne.

PREVODITELJICA

Gledajte... gospodin Matsumoto je vrlo imućan čovjek, iz poštovane Tokijske obitelji. Kao takav, razvio je zahtjevan ukus. Gospodin Matsumoto bi bio jako sretan ako biste ga vi otpratili u Japan, i bili njegov osobni sommelier.

Srećku se raširi osmijeh. Matsumoto se ubaci, na JAPANSKOM.

PREVODITELJICA

Da, naravno, povest ćemo i vašu obitelj.

Srećko se uozbilji. Prevoditeljica, samoinicijativno:

PREVODITELJICA

Što je bilo?

Srećko je gleda.

PREVODITELJICA

Ajde, sjedni s nama malo... odvest ćemo te kući.

Srećko sjeda s njima za stol.

PREVODITELJICA (OFF)

Kako se zoveš?

Srećko podigne glavu prema Prevoditeljici - njezino lice je dobronamjerno, toplo.

SREĆKO

Srećko.

Prevoditeljica se nasmije - slatko je - prevoditeljica se okrene prema Matsumotu i šapne mu na uho. Matsumoto veselo uzvikne prema Srećku.

MATSUMOTO

Sulrećko! Rakki!

Matsumoto pruži lijevu ruku Srećku. Srećko gleda u Matsumotovu ispruženu lijevu ruku. Pogleda Matsumota - smiješi se. Srećko polako, nesigurno, izvlači svoju lijevu deformiranu ruku i stavlja je u Matsumotovu ruku. Matsumoto pogleda Srećkovu deformiranu ruku - nasmije mu se - stisne mu ruku.

MATSUMOTO

Kon'nichiwa, Rakki - kun.

Matsumoto se smiješi prema Srećku i zatrese mu deformiranu ruku.

Srećko - izdrži iznenadnu fizičku bol u deformiranoj ruci - smiješak.

INT. SARINA KUHINJA - NOĆ.

Srećko (13) ulazi u RADNOM ODIJELU u stan.

Za kuhinjskim stolom su DVA MUŠKARCA, jednog smo prije vidjeli; SREĆKOVA SESTRA BLIZANKA (13;) i SARINA MAJKA (50.) Na stolu je tacna i crte kokaina.

Jedan Muškarac ušmrče, drugi je zagrlio Srećkovu sestru.

Srećko gleda kako se Srećkova sestra nadrogirano smiješka Muškarcu koji je grli, Muškarcu 2.

MUŠKARAC 2

Ajde još jednu...

Srećkova sestra odmahuje glavom i smiješka se.

Sarina majka pijano gleda Srećka. Pored nje je boca vina. Popije iz boce.

Muškarac daje Srećkovoj sestri smotanu novčanicu.

MUŠKARAC 2

Ajde ljepotice, ti si posebna, ti si jedina jedina, ajde još jednu...

Srećko gleda kako Srećkova sestra jedva prisebno spušta nos prema prahu na tacni, zatim ušmrče, okrenu joj se oči. Sestra protrese glavom i baci se na Muškarca 2 - tek tada primijeti Srećka.

Srećko gleda Srećkovu sestru dok joj Muškarac 2 ljubi vrat. Srećkova sestra hladno gleda Srećka.

Srećko uzme bijelu platu s kauča, i izađe.

EXT. ISPRED ZGRADE - NOĆ.

Srećko, sa suzom u oku, ogrnut bijelom platom izlazi iz zgrade.

Na ulici ga čeka limuzina. Matsumotov ZAŠTITAR otvori stražnja vrata limuzine. Srećko ulazi u limuzinu.

INT/EXT. LIMUZINA - NOĆ.

Srećko, s BIJELOM PLAHTOM preko leđa i bijelim okom sjedi pored Prevoditeljice. Preko puta njih Matsumoto.

Zaštitar uđe na vozačko sjedalo.

Srećko gleda prema jednom prozoru na najvišem katu zgrade, na kojem je upaljeno svjetlo.

Zaštitar stisne gas.

Srećko gleda prema prozoru - svjetlo na prozoru se priguši, vidimo siluete kako ulaze u prostoriju.

EXT. MATSUMOTOVO IMANJE - DAN.

Ogromna ograđena livada ispred Matsumotove palače. Dugački stol, dvadeset metara. Oko stola je DVADESETAK KONOBARA, u pravilnim razmacima, svaki ima butelju vina u rukama, ispred svakog je čaša - toče. Svaki od njih natoči u času koja je ispred njega, uniformirano se okrenu, i odu.

Prema stolu dolazi SREĆKO (29,) šepajući, u bijelom odijelu koje podsjeća na kimono, s lijevim bijelim okom i deformiranom lijevom rukom.

Srećko Dođe do stola. Samo prezirno pogleda prvih nekoliko čaša i nastavi u krug oko stola, nakon pete čaše se zaustavi, nagne se - pomiriše.

MATSUMOTO (71.) sjedi na velikom zlatnom kauču i mazi drhtavim prstima CHIARU (25) po kosi, Chiara mu leži glavom u krilu - na BIJELOJ PLAHTI - uplakana - jedino što je smiruje je kada je Matsumoto pogladi po glavi - tada lagano, spokojno, zatvori oči. Pored Chiare na velikom zlatnom kauču sjedi NIKO (20,) Japanac, i s crvenim uplakanim očima gleda Srećka i stol. Chiara i Niko su Matsumotovi *maleni*, potpuno goli.

Matsumoto je prikopčan na aparate, nemoćno, ali fokusirano gleda Srećka kako miriše jednu čašu.

Srećko nad čašom - tužno zatvori oči, zatim pogleda Matsumota na zlatnom kauču i negativno mu odmahne glavom. Srećko nastavi hodati oko stola. Dođe do jedne čaše - pomiriše je - popije gutljaj - ispljune. Pored je čaša vode, Srećko uzme gutljaj, ispere usta i ispljune vodu.

Matsumoto beznadno gleda prema stolu.

Srećko dođe do nove čaše. Pomiriše - zaintrigiran je. Uzme gutljaj - na trenutak zastane - proguta. Smiješak.

Srećko hoda s čašom prema Matsumotu.

Niko vidi Srećka kako se približava i odmah počne jako plakati. S njim i Chiara. Chiara grli Matsumota.

CHIARA
(na japanskom)
Gospodine Matsumoto... nemojte
molim vas!

Niko se pridružuje zagrljaju, i vapajima.

NIKO
(na japanskom, kroz plač)
Molim vas nemojte! Molim vas!

Matsumoto bolno zareži.

MATSUMOTO
(na japanskom)
Tišina!

Chiara i Niko ušute, puste Matsumota, i nastave jecati.

Srećko došepa do Matsumota. Klekne na desno koljeno, zatim -
bolno - na lijevo. Srećkovo se lice preobrazi iz veselja u:
mir, poštovanje, tugu. Spusti glavu pred Matsumotom.

SREĆKO
Sensei...

Srećko pruži Matsumotu čašu vina. Matsumoto drhtavom rukom
uzme čašu, prisloni svojim ustima, popije gutljaj. Matsumotu
se raširi smiješak na licu, prema Srećku.

MATSUMOTO
Rakki... Rakki!

Srećko podigne glavu - vidi Matsumota kako ga veselo gleda.
Matsumoto popije vino do kraja.

MATSUMOTO
(na japanskom)
Rakki. Ovo je najbolje vino koje si
napravio do sada. Ponosan sam.
Hvala ti.

SREĆKO
(na japanskom)
Sensei Matsumoto. Vama mogu
zahvaliti na svemu što ste me
naučili, i što ste mi omogućili.

MATSUMOTO
(na japanskom)
Ne, ne, Rakki. Lozu si ti posadio.
Grožđe si i ti brao. Anis, gljive,
kisele bobice, trešnja. To si sve
ti.

Matsumoto zadovoljno kima glavom.

MATSUMOTO
(na japanskom)
Našao si svoje vino.

Srećko se nasmije, zatim tužno pogleda Matsumota. Matsumoto preko bedara ima bijelu plahtu.

SREĆKO
(na japanskom)
Sensei Matsumoto...

MATSUMOTO
(na japanskom)
Ne, ne ajde bar ti me pusti na miru. Bol je prevelika. Rakki. Ja sam samo htio biti prvi koji je probao najbolje vino na svijetu.

Matsumoto se nasmiješi Srećku. Zatim se okrene prema aparatu na koji je prikopčan, pritisne gumb - aparat se isključi.

Matsumoto polako gubi svijest, umre - sa smiješkom na licu. Chiara i Niko plaču, ljube Matsumotovo tijelo, diraju ga. Srećko polako ustaje, pogleda Matsumotovo tijelo - spokojan izraz lica - nakloni se. Srećko prekriva Matsumotovo lice bijelom plahtom.

TV ŠPICA

Bijela pozadina - logo "H-PCM-TV"

GLAS NAJAVLJIVAČA (OFF)
Ha. Pe. Ce. Em - teve. Tvoja
televizija. Uživajte u nastavku
programa:

Svako slovo postaje kockica koja se spoji u crveno-bijelu šahovnicu. Ispred šahovnice naslov: "PRAVI HRVATI."

INT. TV STUDIO - NOĆ.

Perspektiva više statičnih TV kamera koje se izmjenjuju. Snima se. U vrhu kadra piše: "H-PCM-TV LIVE."

U TV studiju sjedi Srećko (29,) u sličnoj japanskoj odori u bijelom, s jednim bijelim okom i deformiranom rukom, mulat. Preko puta njega sjedi ZORAN GIORDANO ŠPRAJC DRUGI (40.)

Između njih je stol. Na stolu su tri neotvorene butelje vina s etiketom: tekst "DARK" unutar kruga "O" odnosno, zaokruženi tekst "DARK."

Iza njih je veliki screen preko cijelog zida s Matsumotovim (71) namrgođenim licem. Obojica ga gledaju.

Šprajc se tužno okrene prema Srećku. Zatim nabaci smiješak.

ŠPRAJC

Ali dobra stvar kod toga što je
Hitoshi Matsumoto umro...

Šprajc raširi ruke u nevjerici i pokaže prema Srećku.

ŠPRAJC

... vi ste dobili njegovo
bogatstvo!

Srećko zbunjeno, zatim ljutito pogleda Šprajca.

SREĆKO

Gospodin Matsumoto je bio moj
sensei... uvijek će biti tužna
njegova smrt.

Srećko pogleda svoju deformiranu ruku.

SREĆKO

Tuga je to koja nadilazi sve lijepo
što se može dogoditi.

Šprajc zabrinuto pogleda prema kameri, zatim se energično okrene prema Srećku.

ŠPRAJC

Jao što je odmah pala atmosfera...

U kameru.

ŠPRAJC

Jelda da je odmah postalo sve
nekako... ustajalo? Znete što ja
uvijek radim kad se osjećam
ustajalo, gospodine Srećko?

Srećko zbunjeno gleda Šprajca.

SREĆKO

Ne znam...

Šprajc vadi žvakaće gume iz džepa i pokazuje omot u kameru, piše: "PFIZER GUM."

ŠPRAJC

Ja uvijek uzmem dvije Pfizer
žvakaće gume! Bez šećera!

Šprajc uzme dvije žvakaće iz kutijice i spremi Pfizer Gum
kutijicu opet u džep. Okrene se prema Srećku koji ga
zbunjeno gleda.

ŠPRAJC

Naime, gospodine Srećko, vi zaista
jeste srećković!

Na screenu iza njih se pojavi fotografija Srećka kao
novorođenčeta, gol, s deformiranom lijevom rukom i
poluotvorenim bijelim okom.

Srećku je neugodno.

ŠPRAJC

Ovo ste vi tik nakon rođenja.

Šprajc napravi gadljivu facu i ispusti zgroženi uzdah.
PLAĆENA PUBLIKA (OFF) napravi zajednički zgroženi uzdah. Na
trenutak vidimo plaćenu publiku kako stišću lica u neugodi.

Vratimo se na Srećka i Šprajca. Šprajc promijeni izraz lica
u topli osmijeh.

ŠPRAJC

Kada ste se rodili, mislilo ste da
ste mrtvi, a vi ste oživjeli! To je
čudo! Čudo!

PLAĆENA PUBLIKA (OFF)

Wooooooooowwww!

Šprajc napravi tužan izraz lica.

ŠPRAJC

Ali vaša majka je umrla odmah po
vašem rođenju.

PLAĆENA PUBLIKA (OFF)

Auuuuuuuu....

ŠPRAJC

A imate i sestru blizanku?

Šprajc kima glavom kao da je na klaun na opruzi, koji je
upravo izletio iz zatvorene kutije.

ŠPRAJC

O tome baš i ne govorite u
intervjuima...

PLAĆENA PUBLIKA (OFF)

Ohohohohoho!

SREĆKO

Kakve veze ima moja sestra...
Pozvali ste me da razgovaramo o
vinu.

Šprajc se odmah uozbilji.

ŠPRAJC

O da, naravno, vino.

Šprajc uzme jednu butelju vina i pokaže na kameru.

ŠPRAJC

Kak se zove - Darko?

Šprajc se okrene u kameru, pukne od smijeha.

ŠPRAJC

Darko vino!

Plaćena publika vrišti od smijeha.

SREĆKO

Ne, vino se zove "DARK." Na
engleskom znači "Crno." Ne treba
više ništa reći, to je najbolje
crno vino na svijetu.

ŠPRAJC

Evo, čuli ste sada! Gospodin Srećko
- kako se prezivate - nije važno! -
Srećko s rukicom je dao svoj
službeni proglas: Ako netko napravi
bolje vino od njega, on se prestaje
baviti vinarstvom, i pali svoje
vinograde!

PLAĆENA PUBLIKA (OFF)

Ajajajaj!

SREĆKO

Nisam to rekao!

ŠPRAJC

Naravno, naravno, nego... kako se
to radi? Kako vi... uzgojite to
vino?

SREĆKO
Kako ga... uzgojim?

Šprajc fokusirano, zainteresirano gleda Srećka i potvrdno kima glavom.

SREĆKO
Pa... ne uzgajam ga... nego...
mislim brinem se o grožđu ako to
pitate, zapravo - prvo i
najvažnije, za dobro vino treba
dobra zemlja. Imam u Japanu
nekoliko kvalitetnih zemljišta, ali
smatram da ne postoji bolja zemlja
za vino od tla hrvatskog
Mediterrana. Tako da ovom prilikom,
naravno, promoviram svoje vino, ali
treba imati na umu da imam 500
hektara vinograda ovdje, u
Hrvatskoj, čime zapošljavam -

Šprajc ga prekine.

ŠPRAJC
Znači, priznajete, na nacionalnoj
televiziji, da od svih zemalja u
kojima ste bili - Hrvatska je
najbolja zemlja na svijetu?

SREĆKO
Molim? Ne... hrvatska *ima* najbolju
zemlju na svijetu - mislim na tlo.

ŠPRAJC
Čuli ste - najbolji vinogradar na
svijetu kaže da je hrvatska zemlja
s najboljim ljudima na svijetu!

SREĆKO
Ne, nego ima najpogodnije tlo -

ŠPRAJC
A zašto se vino zove Darko?

Na screenu iza njih se pojavi logo vina: Zaokruženi tekst
"DARK." Plaćena publika vrisne od smijeha.

SREĆKO
Ponovit ću, ne zove se Darko. Zove
se "DARK." Na engleskom znači
"Crno." To je čisto zbog tržišta -
na engleskom jeziku. A ovaj krug
oko imena vina... to je moja

SREĆKO
posveta senseiu Matsumotu. Zadnje
slovo njegova imena - vječno "O,"
krug koji ne prestaje. Zna, on je
prvi koji je kušao ovo vino...

Šprajc diže ruke u zrak.

ŠPRAJC
Dosadnooooo!

PLAĆENA PUBLIKA (OFF)
Buuuuuuuu!
Srećko mirno ustaje.

Dobro.

SREĆKO
Srećko se nakloni Šprajcu.

SREĆKO
Do viđenja.

Srećko izlazi - kameraman ga prati - Srećko šepa kroz publiku
koja i daje viče "Buuuu."

Vraćamo se na Šprajca.

ŠPRAJCA
Ej, kamo ćete sad? Pa mi se samo
šalimo!

Šprajc slegne ramenima u kameru.

Iz njega, na screenu se pojavi TESLA automobil - iz mjesta
na kojem se puni baterija izlazi USB kabel koji je spojen na
LJUDSKU GLAVU koja se smiješi. Preko Screena tekst: "PRAVI
HRVATI"

ŠPRAJC
Eto, večeras smo ugostili poznatog
PRAVOG HRVATA Srećka Rakkija.
Želimo mu puno sreće s njegovim
vinom "Darko."

Šprajc otvori bočicu Coca - Cole i popije gutljaj. U kameru:

ŠPRAJC
Moje ime je Zoran Giordano Šprajc
II. Hvala i ostanite uz program...

Preko ekrana veliki "H-PCM-TV" logo, iza njega šahovnica.

ŠPRAJC (OFF)
... Hrvatske Pfizer-CocaCola-Musk
televizije!

Vraćamo se na Šprajca. Šprajc izdahne i potpuno umorno se opusti u sjedalo, prvi put privatan. Uhvati se za glavu.

INT/EXT. LIMUZINA - NOĆ.

NA EKRANU NA STROPU LIMUZINE:

U gornjem kutu kadra i dalje logo "H-PCM-TV LIVE."
Šprajc se drži za glavu.

ŠPRAJC (KROZ ZVUČNIK)
U kurac... popizdit ću od ovoga...

Šprajc podigne glavu. Pogleda prema kamermanu u OFF.

Shvati da se još snima - odmah popije gutljaj CocaCole i nabaci lažni smiješak.

SILAZIMO SA STROPA LIMUZINE:

Vidimo CHIARU i NIKA, Matsumotove *malene*, polugoli su, Chiara ima bijelo stilizirano odijelo s crnim zvjezdicama, Niko ima crno stilizirano odijelo s bijelim zvjezdicama. Leže na velikom sjedištu limuzine i gledaju gore, u ekran.

Kroz prozor limuzine vidimo van - kompleks bivšeg HRT-a - izgleda isto, samo što je PREKO CIJELE ZGRADE HRT-a koja se prva vidi sa Slavonske avenije velika projekcija: "DIDA BOŽA 2071. DŽEM KOJI NE UMIRE," uz logo kompanije Dida Boža, samo što je Dida Boža obučen kao faraon.

Vidimo kako se figura približava limuzini, otkrije se - Srećko.

Srećko ulazi u limuzinu, sjeda na fotelju preko puta Chiare i Nika. Chiara i Niko se ozare.

NIKO
(na japanskom)
Gospodine Rakki!

CHIARA
(na japanskom)
Kako je prošlo? Mi nismo ništa razumjeli.

Limuzina krene.

Srećko ih umorno gleda.

SREĆKO
(na japanskom)
Dobro je prošlo.

NIKO
(na japanskom)
Gospodine Rakki! Izgledate umorno!

CHIARA
(na japanskom)
Hoćemo na Wellness?

Srećko odmahuje glavom.

NIKO
(na japanskom)
Da! Da! Molim vas!

NIKO I CHIARA
(na japanskom, kao djeca)
Molim vas! Molim vas! Molim vas!

Srećko vikne.

SREĆKO
(na japanskom)
Dobro! Dobro. Ali samo sat vremena.
Onda idemo kući.

Niko i Chiara veselo uskliknu.

NIKO
(na japanskom)
A jel to blizu?

CHIARA
(na japanskom)
Gospon Rakki, gdje je Wellness u
Zagrebu?

SREĆKO
(na japanskom)
Ajde malo tišine.

Srećko ih prijekorno pogleda, zatim povuče VRATA NA HARMONIKU - i zatvori ih pred Chiarom i Nikom. Ostajemo na njihovoj strani - oni gledaju u zatvorena vrata ispred sebe.

INT. DUGAČKI HODNIK - NOĆ.

Tišina. Čuju se samo koraci, četvero ljudi.

Polako se mičemo:

Uz zid sjedi nepomična OSOBA U POZI ZA MEDITACIJU, gola, na glavi ima masku KOZE.

ŽENSKI GLAS (OFF)

(hrapav, postariji)

Drago mi je što ste odabrali baš
moj Wellness, gospodine Srećko...
imate li prezime?

SREĆKO (OFF)

Sensei Matsumoto me zvao Rakki.

U pravilnom razmaku od jedan metar od prošle Osobe - OSOBA
KLEČI SA SKLOPLJENIM RUKAMA U MOLITVI, gola.

ŽENSKI GLAS (OFF)

Ah. Većina želi ostati anonimna...
nema veze... mi smo ovdje za sve...

OSOBA SE KLANJA NA ISTOK, gola, čelom prema dolje.

ŽENSKI GLAS (OFF)

Naravno, ako imate para.

Ženski glas se nasmije.

Vidimo Srećka i stariju žensku osobu kako hodaju kroz hodnik. Sa svake strane hodnika, uz zid, je po dvadesetak OSOBA u različitim molitvenim pozama, nepomični, goli. Niko promatra osobe s desne strane zida. Chiara promatra osobe na lijevoj strani zida. Pljesne JEDNU OSOBU po guzici. Osoba se ne makne.

Srećko gleda prema Chiari.

SREĆKO

Chiara!

Chiara se zaigrano okrene prema Srećku i pukne se smijati.
Srećko nervozno mahne prema Chiari.

SREĆKO

(na japanskom)

Pusti to! Ništa ne diraj!

Chiara se okrene prema OSOBI koju je udarila po guzici,
skrušeno sklopi ruke i nakloni se.

ŽENSKI GLAS (OFF)

Ali, gospodine Rakki, ovdje se sve
može dirati...

Srećko se okrene prema Ženi pored sebe. Žena ima dvije
velike havajske ogrlice oko vrata, obučena u crno. Kosa joj
ide preko jednog oka. Pomakne kosu s oka i zavodnički
pogleda Srećka. Srećko vidi da Žena ima ožiljak preko oka.

ŽENA

... baš sve. Ali prvo...

Srećko i MADAME EMMA (59,) Darkova sestra, nastave hodati
kroz hodnik. Srećko gleda kroz ZATAMNJENI PROZOR u hodniku
prema dolje - s visine, vidi TRG BANA JELAČIĆA i kip bana
Jelačića s leđa.

Srećko okrene pogled na Madame Emmu. Stoje ispred velikih
vrata na kraju hodnika.

MADAME EMMA

... prvo predlažem da pogledate što
vam je moja malenkost...

Nakloni se Srećku.

MADAME EMMA

... Madame Emma, priredila.

Srećko sa smiješkom kimne Madame Emmi. Okrene se iza sebe,
prema Chiari i Niku.

SREĆKO

(na japanskom)

Niko! Chiara! Dođite ovdje, nemojte
se izgubit!

Niko sjedi na leđima jedne OSOBE U MOLITVENOJ POZI, skoči s
osobe i potrči prema Srećku. Chiara dotrči do Srećka.

Madame Emma otvori vrata.

INT. KAZALIŠNA DVORANA - NOĆ.

Srećko, Madame Emma, Chiara i Niko prolaze kroz veliku
mračnu prostoriju. Madame Emma govori Srećku.

MADAME EMMA

Naše cure su isključivo
profesionalke. Precizne u vještini
izvedbe, a uvijek emocionalno
dostupne. Sigurno vas je vaš agent

MADAME EMMA

obavijestio, ali napomenut ću još jednom, mi se ovdje ne bavimo klinkama, ne bavimo se bespomoćnim balavicama koje nemaju izbora...

Na jednoj strani prostorije je pozornica koja ima tanki *catwalk* do sredine prostorije, kroz publiku. Na pozornici je sve puno dima i JEDINO OSVJETLJENJE dolazi od nekoliko bijelih reflektora, kroz dim.

Ispred pozornice i oko *catwalka* je nekoliko, najviše sve zajedno 5, raskošnih kaučeva i fotelja, ispred jedne fotelje je stol.

MADAME EMMA

Ne, ne gospodine Rakki. Naše su cure sjajno plaćene. Naš je Wellness...

Čuje se udarac biča, i bolan uzvik koji završi uzdasima ugode.

Madame Emma se nakloni prema Srećku.

MADAME EMMA

...od profesionalaca za profesionalce.

Chiara i Niko iznenađeno pogledaju prema pozornici - na pozornici vidimo TRI SILUETE u dimu, jedna ponovno zamahne bičem - čuje se izdah, bol pa ugoda.

Madame Emma se smiješi i rukom pokazuje prema kaučima i foteljama, odnosno gledalištu.

MADAME EMMA

Uživajte u svojoj Wellness predstavi.

Srećko se nakloni Madame Emmi.

SREĆKO

Hvala vam, Madame.

Madame Emma sjeda za DJ pult u kutu prostorije.

Chiara i Niko se zavale u kauč, Chiara desne strane, Niko s lijeve strane *catwalka*.

Madame Emma stavlja slušalice na uši, pali miksetu. Srećko sjedne na sredinu, na čelo *catwalka*.

Madame Emma stavlja ploču.
Glazba: DARKSIDE - PAPER TRAILS.
Srećko, Chiara i Niko gledaju prema stageu.

NA STAGEU: Tri siluete u dimu - lagano se otkriva, i dalje u siluetama ali raspoznatljivije: svim siluetama je lice obojeno u bijelo; jedna silueta je silueta STARICE - LAYLA (95,) ona sjedi, puši, sva u crnoj koži osim lica, dira se i gleda druge dvije siluete. DRUGA SILUETA (29,) gola, leži na odru na trbuhu, i prima udarce biča, njezina reakcija je jedna, ali od dva sastojka - prvo bol, zatim ugoda. Treća silueta - LANA (50,) sva u crnoj koži osim lica, bičuje DRUGU SILUETU koja leži na odru.

Layla polako ustaje, i hoda do odra. Čujemo struganje po podu. Vidimo da Layla vuče bič u koji su zabodene krhotine oštrog materijala - oštri materijal izgleda kao slomljene kosti - cijeli bič kao duga deformirana kralježnica.

Madame Emma za pultom, smiješka se.

Layla predaje bič-kralježnicu Lani. Lana joj daje svoj bič. Lana zamahne bičem-kralježnicom po leđima DRUGE SILUETE - prsne krv - reakcija Druge siluete na odru je ista, samo su veće krajnosti boli i ugone.

Layla se, s bičem u ruci, spušta s pozornice i dolazi prema Chiari. Chiara se smiješka prema Layli.

Srećko gleda kako Layla nježno omota bič oko Chiarinog vrata i legne joj glavom u krilo. Chiara mazi Laylu.

Srećko se okrene prema pozornici.

Na pozornici - Lana zamahne još jednom po leđima Druge siluete koja leži na odru - krv posvuda - preko glazbe uzvik boli i ugone. Lana se okrene prema Niku, siđe sa stagea s bičem-kičmom u ruci, bič struže po podu dok hoda. Lana, s bijelim licem, stoji ispred Nika i bezizražajno ga gleda. Niko skida hlače i počinje masturbirati.

Srećko gleda kako DRUGA SILUETA ustaje s odra i polako hoda po *catwalku* prema Srećku. Iza Druge Siluete ostaje trag krvi koja joj se cijedi s leđa.

Srećko gleda prema desno - Layla jače stisne bič oko Chiarina vrata. Chiara se smiješka.

Srećko gleda prema lijevo - Lana pucne bičem-kičmom, zvuči kao ispravljanje kičme. Niko masturbira.

Srećko gleda kako Druga silueta, gola ženska osoba, silazi s catwalka i prilazi mu. Prijeđe preko stola i sjeda Srećku u krilo. Druga silueta mu uzme LIJEVU DEFORMIRANU RUKU i ljubi je, liže je.

Srećko je podraga po licu zdravom rukom, vanjskim dijelom dlana. Srećko si pogleda u zdravu ruku:

Na vanjskom dijelu dlana mu ostane trag bijele boje. Ispod njega je bijelo lice koje mu ljubi i liže deformiranu ruku. Bijelo lice Druge Siluete ima jednaki tamni trag na licu. Srećko iznenadno raširi oči - zatim čuje Chiaru kako vrišti.

Srećko se okrene prema Chiari. Layla čvrsto stišće bič oko Chiarinog vrata, Chiara se guši, prema Srećku.

CHIARA

Rakki! Rakk - kh - khhh -

NIKO (OFF)

Chiara!

Srećko se zbunjeno okrene prema Niku. Niko, s dignutim penisom, ustaje i krene prema Chiari. Lana je već u pola zamaha bičem - bič-kralježnica se teško spusti na Nikovu glavu - Niko padne na pod.

Srećko pogleda prema dolje i zdravom rukom uzme lice Druge Siluete i okrene ga prema sebi. Srećko je pogleda u oči. Srećko je odmah odgurne od sebe, Druga Silueta udari u stol ispred Srećkove fotelje - GLAZBA STANE.

Srećko uspuhano gleda kako se Druga Silueta ustaje. Pali se pozadinsko svjetlo. Otkriva Srećka koji pokušava ustati, ali NJEGOVA SESTRA (29) mu opet skoči u krilo.

SREĆKOVA SESTRA

Bok, braco.

SREĆKO

Ne, makni se, ne...

Srećko je pokušava odgurnuti jednom zdravom rukom.

OFF - ponekad se čuju udarci bičem-kičmom, namještanje kostiju, Nikovo jecanje, i Chiara kako se guši.

SREĆKOVA SESTRA

Ej brate, smiri se, ne možeš nikud s tom sjebanom rukom i nogom.

Srećko gleda Sestru.

SREĆKO

Jesi to stvarno ti?

SREĆKOVA SESTRA

O, da. A jesi to stvarno ti,
Srećko?

Srećkova sestra ga udari po deformiranoj ruci, Srećko bolno uzvikne.

SREĆKOVA SESTRA

Ako jesi, onda sigurno osjećaš
grižnju savjesti...

Srećko, tužno, potvrdno kima glavom.

SREĆKOVA SESTRA

... što si ostavio sestricu samu s
luđakinjom polubakom - i otišao si
što - u svijet? - obogatiti se?

SREĆKO

Oprosti mi, seka, oprosti mi...

Srećkova sestra plače.

SREĆKOVA SESTRA

Znaš trebala sam te... trebala sam
te...

SREĆKO

Znam, oprosti što ti se nikad nisam
javio... ja...

Srećko gleda deformiranu ruku, deformiranom rukom prekrije bijelo oko.

SREĆKO

... morao sam prvo riješiti svoje
stvari...

Sestra, odjednom ljutito:

SREĆKOVA SESTRA

I, jesi ih riješio, kada si ih
riješio?

SREĆKO

... mislio sam ti se javiti,
obećavam, i dovesti te u svoju
palaču...

Srećko gleda ozlijede na tijelu Sestre - porezotine,
modrice, kraste.

SREĆKO

...o Bože što si ti sve prošla...

Srećko gleda desno - Chiara je mrtva. Layla mu prilazi.
Srećko gleda lijevo - Nikovo izmasakrirano tijelo. Lana mu
prilazi. Srećkova sestra se nasmiješi.

SREĆKOVA SESTRA

Ma nema veze! Nema veze brate! Ali
možeš se iskupiti... reci... koji
su sastojci tvog vina - Darko vina?

Srećko je zbunjeno gleda.

SREĆKO

Ne... ne, slušaj... ako ti trebaju
pare... ja ću ti dati pola od svega
što imam... nećeš više morati
raditi ništa... pogotovo ne...
ovo...

Na Srećkov vrat se prisloni MALI OŠTRI KUHINJSKI NOŽ.

INT. KUHINJA - NOĆ.

FLASH: Vrat i MALI OŠTRI KUHINJSKI NOŽ prislonjen na vrat.
Mrak, bijelo LED osvjetljenje dolazi iz jednog izvora
svjetla, koji je ispred vrata i noža. Čuje se tipkanje po
tipkovnici. DESNA ŠAKA koja drži nož se tresu.

INT. KAZALIŠNA DVORANA - NOĆ.

Srećko pogleda zdravim okom što više pored sebe što može, a
da se ne miče. Vidimo da Madame Emma drži nož na Srećkovom
vratu, s leđa.

MADAME EMMA

Recept, ili crkni.

Srećko gleda Sestru.

SREĆKOVA SESTRA

Ne brini ti za mene, ne treba mi
novac, imam sjajan posao...

Lana, s krvavim bič-kičmom u ruci, i Layla, stanu uz
Srećkovu sestru. Madame Emma je iza Srećka i drži mu nož na
vratu.

SREĆKOVA SESTRA
... i našla sam si sjajno društvo.

Srećkova sestra otvori usta, podigne jezik, ispod jezika izvuče složeni komad papira, razmota ga, i stavi ispred Srećka na stol.

Layla i Lana uzmu Srećkovu deformiranu lijevu ruku i udare s njom o stol. Srećko ispusti bolni uzvik. Madame Emma zamahne nožem i ODREŽE MU POLA KAŽIPRSTA na deformiranoj lijevoj šaci.

Srećko vrisne od boli. Madame Emma mu ponovno prisloni nož na vrat.

Srećkova sestra mu uzme deformiranu šaku - prst iz kojeg krvari - i prisloni ga na papir na stolu. Na papiru ostane krvava mrlja.

SREĆKOVA SESTRA
Recept za Darko vino. Piši.

SREĆKO
Ne zove se Darko! Ne dam!

Madame Emma mu stavi nož na vrat - šapće mu na uho.

MADAME EMMA
PišiPišiPiši...

Srećkovo lice u užasu. Gleda svoju deformiranu lijevu ruku kako leži na komadu papira, a na stolu, iz prsta kapa krv.

INT. KUHINJA - NOĆ.

Mrak, LED svjetlo. Tipkovnica laptopa. LIJEVA ŠAKA tipka po tipkovnici laptopa.

INT. KAZALIŠNA DVORANA - NOĆ.

Madame Emma mu drži nož na Srećkovom vratu - šapće mu na uho.

MADAME EMMA
PišiPišiPšiši!

Madame Emma zareže nožem, poteče tanki mlaz krvi sa Srećkova vrata.

INT. KUHNJA - NOĆ.

Mrak, led svjetlo. Čujemo tipkanje po tipkovnici. Vrat. Desna šaka drži nož na vratu, trese se. Tamo gdje se nož spaja s vratom - vrat je zarezan, isto kao i Srećkov, poteče tanki mlaz krvi. Desna šaka čvrsto stisne dršku noža.

INT. KAZALIŠNA DVORANA - NOĆ.

Srećkovo odlučno lice.

Srećko zdravom rukom uhvati šaku kojom mu Madame Emma drži nož pod vratom - Srećko si zabiye nož u vrat - naglo izlazi mlaz krvi.

Srećku izlazi krv iz usta i iz vrata.

INT. KUHINJA - NOĆ.

Mrak. Led svjetlo sprijeda. Desna ruka drži nož na vratu, ispod oštrice teče tanki, bezopasni, mlaz krvi.

Desna ruka ispušta nož.

INT. KAZALIŠNA DVORANA - NOĆ.

Srećko propada u svoj stolac - SLOWMOTION: ispred sebe vidi mali kuhinjski nož koji PADA, zajedno sa Srećkovim pogledom.

INT. KUHINJA - NOĆ.

Mrak. Led svjetlo. SLOWMOTION: Kuhinjski nož pada na pod.

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.

Srećko pada na pod u Patrikovej kuhinji - i prati MALI KUHINJSKI NOŽ u ravnini očiju. U isto vrijeme slete na pod - bijele pločice - i Srećko i kuhinjski nož.

Srećko se dira po vratu - nema ozljeda. Srećko podiže pogled.

Ispred Srećka je veliki prozor koji ide skoro preko cijelog zida, kroz koji jasno ulazi danje svjetlo u prostoriju. Svjetlo obasjava PATRIKA (29), koji sjedi na stolcu, za stolom - i bezizražajno gleda Srećka.

Srećko ustaje - nalazi se u prostoriji velikoj otprilike 2x2 metra.

S desne strane je najjeftinija bijela IKEA kuhinja. U sredini ispred Srećka je veliki prozor. Lijevo ispred Srećka je Patrik, sjedi za velikim drvenim stolom koji je uz zid, okomito na prozor. Pored stola su JEDNA ZATVORENA VRATA.

Srećko prilazi stolu i Patriku. Srećko gleda na stol.

Na stolu su: TEGLICE S BILJKAMA, uglavnom bršljanovi, poslagani na rub stola uza zid, i uz rubove stola, u polukrug; u sredini stola je LAPTOP; pored laptopa jedna STOLNA LAMPA, HRPA PAPIRA I KNJIGA, i ČAŠA VODE te ŠALICA KAVE. Ispred Patrika je, osim LAPTOPA i OTVORENA BILJEŽNICA s ispunjenim stranicama, strelicama, tekstom, na bilježnici KEMIJSKA.

Na zidu uz koji je stol je DESETAK CRTEŽA I PRINTOVA ILUSTRACIJA zabijenih čavlima. Crteži su nacrtani jedinstvenim stilom i ne predstavljaju ništa prepoznatljivo, osim printova ilustracija ŠUME; crtež VRANE; crtež ŠKORPIONA; na stolu, na malom platnu naslonjenom na zid s crtežima, je naslikani PLAVI MAJMUN.

Iznad crteža i printova je jedna bijela polica s knjigama - BIBLIJA, TORA, druge svete knjige, poezija, stripovi.

Iznad bijele police je druga bijela polica, također s knjigama, osim što je u kutu, na kraju police do prozora - URAMLJENA PLAKETA - Srećko čita tekst: "59. GORANOVO PROLJEĆE. PATRIK GREGUREC. ŠPAGA."

Srećko zbunjeno gleda Patrika. Patrik zaintrigirano gleda Srećka.

Srećko se nagne nad Patrikovu bilježnicu. Prati strelicu, vidi tekst "SREĆKO - LUCKY - RAKKI."

Srećko zbunjeno pogleda Patrika. Patrik ga zainteresirano gleda. Srećko okrene pogled na screen laptopa - gleda u SCENARIJ ove serije.

Srećko čita ovaj tekst:

"Srećko čita ovaj tekst:

Srećko se zbunjeno okrene prema Patriku.

SREĆKO
Šta je ovo..."

Srećko otvara usta.

INT/EXT. TITLE CARD, PO UZORU NA NIJEMI FILM.

Crna pozadina. Bijeli tekst: "ŠTA JE OVO..."

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.

Srećko nečujno završava rečenicu. Zbunjeno se hvata za usta. Patrik ga samo promatra.

Srećko uzme miš i scrolla prema gore po scenariju vidi tekst: "DEFORMIRANA LIJEVA RUKA."

Srećkove oči. Scrolla. "SARA SPUSTI GLAVU NA JASTUK, ZATVORENIH OČIJU, MRTVA. U NARUČJU JOJ OSTAJE DIJETE."

Srećkove oči u užasu. Zbunjeno se okrene prema Patriku. Počne otvarati usta, nečujno.

INT/EXT. TITLE CARD, PO UZORU NA NIJEMI FILM.

Crna pozadina. Bijeli tekst: "TI... TI SI KRIV?"

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.

Srećko upitno gleda Patrika. Patrik mu ne odgovara. Srećko se vraća na laptop. Scrolla. Vidi tekst: "AUTODESTRUKTIVNI BOG" Ispod: "SCENARIJ: PATRIK GREGUREC."

Srećko se okrene prema Patriku. Ljutito, s pretjeranim gestama, nečujno otvara usta.

INT/EXT. TITLE CARD, PO UZORU NA NIJEMI FILM.

Crna pozadina. Bijeli tekst: "JESI TI PATRIK? RECI MI!"

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.

Srećko bijesno gleda Patrika. Patrik mu ne odgovara. Srećko uhvati Patrika za vrat - Patrikov vrat nema ožiljak od rezanja nožem - Srećko agresivno opet otvara usta.

INT/EXT. TITLE CARD, PO UZORU NA NIJEMI FILM.

CRNA pozadina. Bijeli tekst: "BOLI ME KURAC! UBIT ĆU TE!
UBIT ĆU T"

Tekst odjednom stane - FREEZE. Čujemo TIPKANJE PO
TIPKOVNICI.

EXT. PLAŽA - DAN.

Sunce. Zvuk valova, galebovi.

More, beskonačni horizont.

Patrik i Srećko sjede u drvenim stolcima na rasklapanje na
plaži.

Na nekom otoku. Možda Mali Drvenik, tamo je lijepo.
Scenaristi rijetko uživaju plodove svog rada na ovaj način.
Na tu temu: iza, odnosno iznad njih, na niskoj stijeni, je
KUĆA NA PLAŽI, ne pretjerano raskošna, ali pristojna,
arhitektura se slaže s okolišem - kuća je onakva kakvu ću
sagraditi ako ova serija bude uspješna.

Patrik sjedi u hladu i spokojno gleda u mozaik Sunca koje se
ljeska na morskoj površini. Srećko se dira po tijelu,
zbunjeno, zatim vidi Patrika pored sebe kako uživa i gleda u
more - odmah ustane na zdravu nogu i nasrne na njega.

OFF: čujemo TIPKANJE PO TIPKOVNICI.

Srećko se zaustavi, napravi nekoliko koraka unatrag i opet
sjedne na stolac.

PATRIK

Ajde sjedni. Opusti se malo.

SREĆKO

Ne daš mi ni da govorim!

Srećko je zbunjen svojim glasom.

SREĆKO

Au - ae - iiii...

PATRIK

Eto ti. Pričaj.

Srećko pogleda Patrika. Bira što će reći. Ne zna odakle
početi.

SREĆKO
Šta... Koji je tebi kurac?

Patrik i dalje gleda u more.

PATRIK
Ja sam skroz ok. Gle, dupin.

Srećko se okrene prema moru. Dupin skoči preko vala. Srećko se okrene prema Patriku.

SREĆKO
Odi u kurac.

Srećko ustane sa stolca i odšepa izvan kadra. Patrik gleda u more.

PATRIK
Ajde sjedni.

Srećko se opet pojavi u svom drvenom stolcu. Nezadovoljan.

SREĆKO
Gdje sam ja to?

PATRIK
Na Malom Drveniku.

SREĆKO
Zašto?

PATRIK
Pa nećemo valjda voditi ovaj razgovor u mojih 2 kvadrata. Ljepše je ovdje...

Patrik udahne.

PATRIK
... na zraku. Scenaristi rijetko uživaju plodove svog rada na ovaj način. Kad smo već kod toga, gle ovu kuću iza nas.

Srećko gleda kuću na litici iznad njih.

PATRIK
To sam izgradio od para koje sam dobio za ovaj scenarij.

Srećko je impresioniran.

SREĆKO

Ne seri... Jesi zato takav gad?
Zbog para?

PATRIK

Naravno da ne. Mislim nisam gad,
zašto bi bio gad? A pare... dobro
dođu, nekad su za kuću a nekad za
pola kruha.

SREĆKO

Pa mogao sam ti ja dat par svojih
kuća, sensei Matsumoto mi je
ostavio valjda 10 istih takvih.
Samo si trebao pitat.

PATRIK

Ne možeš mi ti dati svoje kuće.
Nisu stvarne.

Srećko se okrene prema kući na litici.

SREĆKO

Jednako su stvarne kao i ova gore.

Patrik se nasmije.

PATRIK

Jebi se. Jesi gledao Smrtonosno
oružje s Melom Gibsonom?

SREĆKO

Naravno. Matsumotov najdraži film.

PATRIK

Da, i od mog starog isto. Znaš tko
je Shane Black?

SREĆKO

Nemam pojma.

PATRIK

On je napisao Smrtonosno oružje.

SREĆKO

Aha...

PATRIK

U scenarij je upisao kuću za koju
je, u samom scenariju za taj film,
napisao da će je imati ako film
uspjeje. I uspjelo mu je. O tom se
radi.

SREĆKO
Pa si ti napravio isto?

Patrik kimne glavom.

PATRIK
Ide - ide, ne ide - ne ide. A i on nije jedini. Takve stvari se često događaju, znaš.

SREĆKO
Stvarno? Nisam znao da to tako ide...

Patrik se prvi put okrene prema Srećku.

PATRIK
Ajde reci, šta te zanima?

Srećko podigne svoju deformiranu lijevu ruku.

SREĆKO
Zašto sam ja ovakav?

PATRIK
Zato što ja vučem neku sportsku ozljedu lijevog ramena već neko vrijeme, stalno me boli. A i ljevak sam. Kad sam bio klinac sve su mi gurali u desnu ruku, jer "Isus sjedi s desna Bogu, a s lijeva VRAG." I još neke druge stvari...

Srećko gleda Patrika.

PATRIK
Htio sam se riješiti toga.

SREĆKO
Pa si meni stavio - ovo - šta je ovo? Ni jedan doktor nije znao reći...

Patrik gleda Srećkovu deformiranu ruku.

SREĆKO
Jel upalilo?

PATRIK
Što?

SREĆKO

To s ramenom, je li prošlo?

Patrik bolno digne rame lijeve ruke.

PATRIK

Nisam siguran... vidjet ćemo za koju godinu...

SREĆKO

Što te više boli, rame ili savjest?

Patrik ga zbunjeno pogleda.

SREĆKO

Ja sam bio mrtav... ne - ti si me ubio!

Patrik odmahne rukom.

PATRIK

Srećko, ti si besmrtan.

Srećko zbunjeno gleda Patrika. Zatim se pogleda u plićak - Srećkov odraz.

SREĆKO

Pa jebote možda i jesam...

Patrik kima glavom.

SREĆKO

Ja sam... zauvijek...

PATRIK

U svakom slučaju, mene ćeš nadživjeti.

Srećko nastavlja, gledajući u svoj odraz:

SREĆKO

... ovakav?

Patriku je neugodno, gleda Srećka. Srećko se okrene prema Patriku.

SREĆKO

Da me sestra mrzi?

Patrik pogleda u pod.

SREĆKO

Zato što ti nisi bio uz svoju
sestru dok je odrastala, šta,
nekakvih jedva 5 godina?

PATRIK

Ej, čekaj malo...

SREĆKO

Pa sad izmišljaš pizdarije...
pretjeruješ... razdvajaš me od *moje*
sestre... ona nema ni ime - kako se
moja sestra zove Patrik?

SARA (OFF, KROZ SREĆKA)

... Ubio si me, koliko, tri puta u
ovoj seriji? Tvoj razlog za to je
naravno isti kao i tvoj razlog zbog
kojeg si Srećku dao svoju bol u
ruci. Jesam u pravu?

DARKO (OFF, KROZ SREĆKA)

... Pišeš deformirane ruke umjesto
da odeš doktoru, bičuješ se umjesto
da odeš sa sestrom na kavu!

SREĆKO

Gdje si bio, tih 5 godina?

Pokaže na šljunak ispod sebe.

PATRIK

Tu, u Zagrebu...

SREĆKO

I šta si radio?

PATRIK

Pokušavao sam... riješit neke svoje
stvari...

SREĆKO

Previše općenito! Izlika!

Srećko ustaje i kreće prema Patriku.

PATRIK

Sjedni. Srećko. Sjedni.

Srećko nastavlja šepati prema Patriku.

SREĆKO

Kako možeš tako lagodno...
općenito... o svom životu...

Srećko podiže deformiranu ruku u zrak.

Brzo pada noć. Umjesto Sunca - mjesec obasjava plažu.
Srećko nastavlja šepati prema Patriku.

SREĆKO

...A nama si baš tako konkretno i
nimalo općenito dao ovu ruku...
ovaj život!

Srećku se prsti na deformiranoj ruci pretvore u MALI
KUHINJSKI NOŽ.

SREĆKO

Jel imaš ti osjećaje? Jesi ti uopće
čovjek? Jesi ti robot?

Zamahne prema Patriku. Patrik ga bespomoćno gleda.
OFF - odjednom se čuje glasno škripanje vrata.
Patrik i Srećko naprave bolne izraze lica i prekriju uši,
zatim pogledaju prema gore, prema kući na vrhu litice -
odškrinuta vrata balkona.

Vrata balkona se još malo odškrinu i ponovno jako zaškripe.
Iza vrata proviri JULIA (26,) samo glavom.

JULIA

Ljubavi... s kim ti pričaš?

Julia viri kroz vrata balkona i gleda ispred sebe.

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.

Julia viri kroz VRATA PORED STOLA i gleda ispred sebe. Vidi
Patrika za stolom, ispred njega su bilježnica i laptop,
ostatak kuhinje je isti kako je i opisan, jedino nema
Srećka, Patrik je sam u kuhinji.

Patrik se trzne iz misli, okrene se prema Juliji.

PATRIK

Molim?

Julia gleda zbunjenog Patrika. Zatim pogleda u laptop.

JULIA

Aha.

Julia, uz smiješak:

JULIA

Oprosti ako te prekidam...

Julia zatvara vrata od sobe - vrata škripe.

PATRIK

Ne, ne, Julia, može ostat otvoreno.

Julia otvori vrata - zaškripe. Oboje naprave kratak bolan izraz lica. Kroz odškrinuta vrata sobe se vidi u SPAVAĆU SOBU, iz koje viri Julia i u kojoj je veliki krevet. Patrik gleda Juliu i kima glavom.

PATRIK

Sve je u redu. Znam šta trebam.

Julia uđe u kuhinju.

Dobro... JULIA

Julia uzme KUHINJSKI NOŽ s poda.

JULIA

Šta ovo radi tu... porezat ćeš se.

Patrik gleda kako Julia otvara ladicu na kuhinjskom elementu i stavlja nož u ladicu.

Patrik se okrene prema laptopu.

Screen laptopa - Youtube tražilica - Tipkovnica: Patrikovi prsti tipkaju po tipkovnici - Screen, Youtube, čujemo TIPKANJE, slova dolaze jedno za drugim kako se tipkaju: "STYX MR. ROBOTO."

Počinje Glazba: STYX - MR. ROBOTO.

Patrik klikne mišem na scenarij - na screenu se pojavi SCENARIJ OVE SERIJE.

Julia miče glavu uz ritam uvodnog dijela pjesme. Patrikovi prsti tipkaju po tipkovnici.

INT. KAZALIŠNA DVORANA - NOĆ.

Glazba: STYX - MR. ROBOTO.

Srećko sjedi na fotelji, na njemu je SREĆKOVA SESTRA, gola, MADAME EMMA mu drži nož na vratu. Srećko iznenađeno gleda Sestru.

LYRICS

"(Domo arigato, Mr. Roboto)
(domo arigato Mr. Roboto)
(mata au hima de)..."

Napeto: Srećkova sestra ljutito gleda Srećka. Madame Emma mu pritisne nož na vratu.

LYRICS

"(domo arigato Mr. Roboto)
(himitsu wo shiri tai...)"

Srećkova sestra se pukne smijati, zatim i Madame Emma. Srećkova sestra stavlja Srećku ROĐENDANSKU KAPICU NA GLAVU.

LYRICS

"You're wondering who I am (Secret,
secret, I've got a secret)..."

Dolaze CHIARA I NIKO, Chiara plava u licu, Niko sav krvav i pun brazdi - smiješe se i nose VELIKU TORTU na kojoj su DVIJE SVJEĆICE U OBLIKU BROJA 30.

LYRICS

"Machine or mannequin (Secret,
secret, I've got a secret)..."

LANA i LAYLA, obučene u crnu kožu, pokrivaju Srećkovu sestru bijelom plahtom.

SREĆKOVA SESTRA

(preko glazbe)

Sretan rođendan!

Madame Emma ispusti nož iz ruke.

Srećko veselo ustane.

LYRICS

"With parts made in Japan (Secret,
secret, I've got a secret)..."

Srećko puše u svjećice, sve oko njega plješču.

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.
Glazba: STYX: MR. ROBOTO.
Patrikov smiješak.

LYRICS

"I am the Modren Man!"

Patrikovi prsti tipkaju po tipkovnici.

INT. KAZALIŠNA DVORANA - NOĆ.

Glazba: STYX: MR. ROBOTO. INSTRUMENTAL.

Srećko, Sestra, Madame Emma, Lana, Layla, Chiara i Niko
plešu na pozornici. Šareni reflektori, party.

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.

Glazba: STYX: MR. ROBOTO. INSTRUMENTAL.

Patrik i Julia plešu.

LYRICS

"I've got a secret I've been hiding
under my skin..."

Patrik okrene Juliu oko osi. Smiješe se, poljube se.

LYRICS

"My heart is human, my blood is
boiling, my brain IBM..."

Patrik se zaleti prema stolu, Julia ostane plesati.

LYRICS

"So if you see me acting strangely,
don't be surprised..."

Patrikovi prsti tipkaju po tipkovnici.

INT. BOLNICA - DAN.

STYX - MR ROBOTO.

Bolnička soba za porođaje. SARA leži na krevetu, stišće
Johnnyevu ruku.

LYRICS

"I'm just a man who needed someone
and somewhere to hide..."

Čujemo DJETETOV PLAČ preko glazbe.

MEDICINSKA SESTRA sa smiješkom donosi SREĆKA, novorođenče s deformiranom lijevom rukom i jednim bijelim okom - živo, plače.

Sara sa smiješkom gleda Srećka i Srećkovu sestru, novorođenčad - plaču, u svom naručju.

LYRICS

"To keep me alive, just keep me
alive
Somewhere to hide to keep me
alive..."

Sara se okrene prema Johnnyu. Johnny sa smiješkom zagrlji svo troje.

INT. KAZALIŠNA DVORANA - DAN.

STYX - MR. ROBOT.

Na pozornici je Srećko i ekipa, sada s njima plešu i SARA i JOHNNY.

LYRICS

"I'm not a robot without
emotions..."

Srećko, plačući od sreće grli Saru.

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.

Patrikovo lice, gleda u screen, ne vidimo ruke - ali tipkaju.

LYRICS

"I'm not what you see..."

Pored Patrika pleše Julia.

INT. KAZALIŠNA DVORANA - NOĆ.

STYX - MR. ROBOTO.

Na pozornici, Sara, GIORDANO i Srećko se grle. PSIHIJATRICA SARA ih gleda sa zadovoljnim smiješkom i potvrdno kima glavom.

LYRICS

"I've come to help you with your
problems, so we can be free..."

Iza njih MARTHA i Johnny, otvaraju šampanjac.

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.

STYX - MR. ROBOTO.

Patrik ustaje sa stolca i pridružuje se Juliji u plesu.

LYRICS

"I'm not a hero, I'm not a savior,
forget what you know..."

Odjednom, pun stan PLESAČICA I PLESAČA, i KUHINJA i SPAVAĆA SOBA koja je nešto malo veća od kuhinje su pune plesača, desetak, koliko stane - obučeni u bijelo. Svi plešu istu naizgled nasumičnu koreografiju kao i Patrik i Julia. Ostajemo na Patriku.

LYRICS

"I'm just a man whose circumstances
went beyond his control..."

Ispred Julie su 2 kante boje, CRVENA i CRNA, Julija zariva ruke u kante i baca boju po plesačima, boja njihove bijele uniforme.

LYRICS

"Beyond my control, we all need
control..."

Patrik pleše s bojama po sebi i po odjeći.

LYRICS

"I need control, we all need
control..."

Patrik uzima laptop sa stola, s desnom rukom drži laptop dok pleše, s lijevom tipka.

EXT. ISPRED ZGRADE - DAN.

STYX - MR. ROBOTO.

DARKO stoji uz bicikl, gleda prema gore. S prozora ga gleda EMA (10,) s ožiljkom na licu.

LYRICS

"I am the Modren Man (Secret,
secret, I've got a secret)..."

Darko krene prema cesti - da će sjesti na bicikl - zatim se zaustavi. Uhvati bicikl za sjedalo i podigne zadnji kotač. Zavrti kotač - ispadne lanac.

LYRICS

"Who hides behind a mask (Secret,
secret, I've got a secret)..."

Darko se okrene prema desno - ispred njega stoji EMA (10.) Darko joj odmahne glavom, nasmiješi se i popravi lanac.

Darko stavi bicikl na cestu. Ema sjeda na guvernal. Darko pričekava da prođe automobil. Automobil POTRUBI dok prolazi, preko glazbe, veseli tonovi trube.

LYRICS

"So no one else can see..."

Darko vozi Emu na guvernalu - oboje smiješak, vjetar kroz kosu.

LYRICS

"(Secret, secret, I've got a
secret)..."

Pored ceste ih čeka SARA (25) s ključevima u ruci. Darko stane, Sara mu sa smiješkom preda ključ.

INT. PATRIKOVA KUHINJA - NOĆ.

FLASH, TIŠINA, osim što čujemo TIPKANJE U RITMU GLAZBE. Mrak, led svjetlo na VRAT iz kojeg curi tanki mlaz krvi. TIPKANJE STANE.

Bez glazbe - SAMO VOKAL.

LYRICS

"My true identity..."

TIPKANJE STANE. Tišina. Lijeva šaka se posvrbi po ozlijeđeni vratu koja krvari, zatim se ŠAKA vrati dolje, NASTAVLJA se TIPKANJE.

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.
STYX - MR. ROBOT. INSTRUMENTAL.
SKUPINA PLESAČA, Julia i Patrik plešu, svuda po ljudima,
stanu i po namještaju prolivena boja.

EXT. LUISOVO IMANJE - DAN.
STYX - MR. ROBOT.
Darko i HAČA (27) okreću JANJE na vatri, vatra dolazi
LUISOVE KUĆE KOJA GORI.

LYRICS

"Domo arigato, Mr. Roboto
Domo(domo), domo (domo)

Domo arigato, Mr. Roboto
Domo (domo), domo (domo)..."

Okolo njih su svi već navedeni likovi koji su bili na
pozornici, plešu. LUIS zajedno s HAČOM (47), Srećkom koji
ima rođendansku kapicu na glavi, i Sarom gleda s veseljem
janje kako se okreće na vatri.

LYRICS

"Domo arigato, Mr. Roboto
Domo arigato, Mr. Roboto..."

Tu je i EMA (10) koja se s Madame Emmom drži za ruke i
veselo se vrte u krug.

LYRICS

"Domo arigato, Mr. Roboto
Domo arigato, Mr. Roboto
(Domo arigato, Mr. Roboto)... "

Iz goruće kuće izlazi GABRIELLA s "DARK" vinom i osmijehom.

EXT. ISPRED MATSUMOTOVE PALAČE - DAN.
STYX - MR. ROBOT.

SVI su za stolom, neki sjede, neki stoje, piju "DARK" vino.
Na stolu je poslužena JANJETINA. Tamo su i MATSUMOTO (50) i
MATSUMOTO (71).

LYRICS

"Thank you very much, Mr. Roboto
(Domo arigato, Mr. Roboto)..."

ČITA VERSAĆE skoči na stol i protrči preko stola, čaše i tanjuri se razbijaju, svi veselo dižu ruke, skaču od sreće. Čita skače po stolu.

LYRICS

"For doing the jobs that nobody
wants to
(Domo arigato, Mr. Roboto)..."

Čita skače po stolu.

INT. PATRIKOVA KUHINJA / SPAVAĆA SOBA - DAN.
STYX - MR. ROBOTO.

LYRICS

"And thank you very much, Mr.
Roboto
(Domo arigato, Mr. Roboto)

And thank you very much, Mr. Roboto
(Domo arigato, Mr. Roboto)..."

Julia, Plesači i Patrik plešu, boja posvuda.

EXT. PLAŽA - DAN.
STYX - MR. ROBOTO.

SVI osim Patrika i Julie, na plaži, piju, jedu janjetinu, plešu, jedu Srećkovu tortu. Plesači iz Patrikove kuhinje su s njima na plaži.

LYRICS

"For helping me escape just when I
needed to
(Domo arigato, Mr. Roboto)..."

Dupin skoči iz vode.

LYRICS

"Thank you! Thank you, thank
you!..."

Sretna lica Srećka, Sare i Darka.

LYRICS

"(Domo arigato, Mr. Roboto) I wanna
thank you! (Domo arigato, Mr.
Roboto) Please, thank you!
(Domo arigato, Mr. Roboto)
Ohhhh-oh-oh-oh-oh-oh Yeah!"

Srećko, Sara i Darko se pridruže OSTALIMA u vječnom plesu na plaži.

INT. PATRIKOVA KUHINJA - DAN.

Glazba stane. Patrik sjedi za stolom, pun crne i crvene boje, uspuhan, s velikim smiješkom na licu.

Julia leži pored njega, umorno diše i smije se.

Nema Plesača, ali kaos napravljen u prošloj sekvenci je ostao u stanu.

Patriku se lice uozbilji. Ustaje. Julia ga prati pogledom.

JULIA
Kamo ćeš? PATRIK
Idem. JULIA
Stvarno? PATRIK
Da. JULIA

Pa bilo je i vrijeme!

Patrik kimne.

JULIA
Hoćeš da idem s tobom?

Patrik, odlučno:

PATRIK
Ne. Ovo moram sam.

Julia slegne ramenima i nasmije se.

JULIA
Ok. Sretno.

Julia umoči prst u još mokru boju na podu i počne crtati prstom nešto po bijelom podu kuhinje.

EXT. ULICA - DAN.

Patrik vozi bicikl. Ima zabrinuto lice.

EXT. ISPRED ZGRADE - DAN.

Patrik stoji pred razvaljenim ulaznim vratima zgrade.

STARICA okopava vrt ispred zgrade. Vidi Patrika bulji u razvaljena vrata.

STARICA
Vandali, vandali - razbojnici!
Svake subote...

Patrik pogleda staricu pristojno joj kimne i uđe u zgradu.

INT. STUBIŠTE - DAN.

Ispred vrata na kojima piše "GREGUREC." Patriku se zatrese ruka pred zvonom - pozvoni.

Vrata otvara PATRICIA GREGUREC (22.) Ugodno se iznenadi kad vidi Patrika.

Patriku je neugodno, gleda u pod.

PATRIK
Bok, Patricia.

PATRICIA
Brate! Šta ti radiš tu?

PATRIK
Došao sam da ti se ispričam.

Patricia ga zbunjeno pogleda.

PATRICIA
Zašto bi mi se ispričavao?

Patrik je iznenađen.

Pa... PATRIK

Patricia gleda crne i crvene šare preko njegova lica.

PATRICIA
Šta ti je to po faci?

Patrik fokusirano pogleda Patriciu.

PATRIK

Seka. Oprosti mi što nisam bio uz tebe dok si bila u srednjoj.

Patricia još zbunjeno gleda Patrika.

PATRICIA

O čemu ti pričaš... pa ti si bio u Zagrebu.

PATRIK

Da. Tratio sam vrijeme pod izlikom da *radim na sebi*. Dok si ti u Sisku patila, sa starcima, i vani s tim... ljudima... tko zna šta su ti radili...

Patricia ga zabezegnuto pogleda, a zatim se pukne smijati.

PATRICIA

Šta ti pričaš, kakvi ljudi, šta mi rade?

Patrik je zbunjeno gleda.

PATRIK

Patricia, ja osjećam grižnju savjesti...

PATRICIA

Oko čega? Jebote, imala sam par loših veza i možda pet puta u pet godina sam se napila da ne mogu gledat. I to je to. Nisam ni trebala da mi pomažeš na bilo koji način.

PATRIK

I sa starcima?

PATRICIA

Šta sa starcima?

PATRIK

Jel te tuku?

Patricia zbunjeno gleda Patrika.

PATRICIA

Patrik, naši starci nikad nisu digli ruku na nas.

Patrik zbunjeno gleda Patriciu.

PATRICIA

Jedino šta se stara puno brine, al
i ona se nekako smirila. Gle, ne
znam kako je bilo prije ali mislim
da si ih ti s tim svojim
mijenjanjem fakseva i time što se
ne javljaš i sve - umorio.

PATRIK

Stvarno?

PATRICIA

A šta si ti mislio?

PATRIK

Pa... nikad nismo pričali o tome...

PATRICIA

Ma o čemu nismo pričali? Jesi ti
napušten?

Patrik odmahuje glavom.

PATRIK

Ma nije u tome stvar...

Patricia se smije.

PATRIK

Ja sam mislio da ti patiš. Šutke.
Duboko u sebi. Kao i ja.

Patricia negoduje glavom i smiješka se. Zagrlji Patrika.

PATRICIA

Koji si ti kreten.

Patricia ga poljubi u obraz. Patrik se nasmije.

PATRIK

Kako je na faksu?

PATRICIA

Ma super, al neću ti ja u to
klasično novinarstvo. Napraviti ću
svoj podcast!

Patricia udahne i pogleda u nebo, puna nade:

PATRICIA

A možda dođem i do televizije...

Patrik pogleda Patriciu.

PATRIK

Seka. Drago mi je što si dobro.

Patricia okrene očima i širom otvori vrata.

PATRICIA

Ajde ulazi...

Širom otvorena vrata otkrivaju DVA MUŠKARCA (35) u Patricijinom stanu, sjede za stolom. Patrik odmah zaštitnički skoči pred Patriciju.

PATRIK

Tko su ovi?

PATRICIA

To su mi frendovi.

Muškarac 1 se nasmije prema Patriku.

MUŠKARAC 1

Ej, bok. Ti si Patrik? Patricia nam je puno pričala o tebi.

PATRIK

Šta joj radite?

MUŠKARAC 2

Ne radimo mi njoj ništa... mi radimo s njom.

Patricia prasne u smijeh. Patrik pogleda Patriciu.

PATRIK

Šta - šta s njom radite?

Muškarac 1 i 2 se zbunjeno pogledaju. Zatim pogledaju Patriciu.

MUŠKARAC 2

Rekla si nam da nas sluša.

Patricia se i dalje smije - i kima glavom. Muškarac 1 se okrene prema Patriku.

MUŠKARAC 1

Kao čovjek koji zbacila sa sebe svoju staru odjeću i stavi na sebe novu, tako i utjelovljeno sebstvo odbacuje staro tijelo i prelazi na druga tijela koja su mu nova.

Patrik ga zbunjeno gleda.

MUŠKARAC 2
Mitcast, prvi hrvatski podcast o
mitovima?

Patrik zbunjeno gleda Muškarca 2. Uključi se Muškarac 1.

MUŠKARAC 1
Vidimo se, i Bog s vama?

Patrik, odjednom osmijeh.

PATRIK
Aha, pa da! Bog s vama! Oprostite,
da, slušam vas svaki tjedan,
jebeni ste.

Patrik ulazi u stan.

PATRICIA
Hoćeš kavu?

PATRIK
Može. Bez šećera.

OFF - ČUJEMO SMIJEH.

Patricia zatvori vrata od stana.

MRAK - ČUJEMO SMIJEH I TIPKANJE.

INT. KUHINJA/SPAVAĆA SOBA PRAVOG PATRIKA - NOĆ.

Mrak, ČUJEMO TIPKANJE I GLASNI SMIJEH, LED svjetlo na vrat
iz kojeg ide tanki mlaz krvi. Ruka obriše krv.

Idemo prema gore: lice PRAVOG PATRIKA (29.) u smijehu, kao
da je čuo sjajnu šalu.

Pravi Patrik izgleda kao PATRIK (29,) jedino nema boje preko
lica i na odjeći.

Pravi Patrik u smijehu udari čelom u stol i nastavlja se
smijati.

ZVUK tipkanja STANE.

Pravi Patrik stavlja ruke na potiljak - prvo DESNU, pa
LIJEVU ruku, sporo, bolno. Počinje plakati.

Vidimo da je kuhinja Pravog Patrika ista kao i Patrikova
kuhinja, jedino: nema znakova kaosa; nema crteža po zidu
niti knjiga na policama iznad stola; niti plakete Goranovog
proljeća; nema ničega i je STOL posve PRAZAN, osim što je na
stolu LAPTOP, jedini izvor LED bijelog svjetla.

Pravi Patrik zatvara laptop. Sada ima manje svjetla, mjesečina baca svjetlost u stan kroz veliki prozor u KUHINJI.

Ponovno ČUJEMO - ZVUK TIPKANJA PO TIPKOVNICI, OFF, do kraja.

Pravi Patrik ustaje, prođe rukom po licu - pogleda si majicu - krvava je - skine majicu i baci je na stolac.

Pravi Patrik otvori vrata SPAVAĆE SOBE. Kada Pravi Patrik otvori vrata spavaće sobe, čujemo METALNI ZVUK.

Pravi Patrik pogleda prema dolje - MALENI KUHINJSKI NOŽ na podu je zapeo u vratima.

Pravi Patrik okrene pogled prema procjepu u vratima - gleda MALI KREVET ZA JEDNU OSOBU u Spavaćoj sobi. Sam je.

Iz kuhinje, kroz procjep u vratima: Pravi Patrik, s leđa, provuče se kroz procjep - ni na pola otvorena vrata koja su zakočena NOŽEM. Pravi Patrik hoda do malog kreveta - I DALJE ČUJEMO TIPKANJE PO TIPKOVNICI - Pravi Patrik se putem do malog kreveta skida, zatim legne gol u krevet i zaspe.

Do kreveta zakorači PATRIK, s bojom na licu i na odjeći, u rukama drži bijelu plahtu. Patrik pokrije Pravog Patrika, koji spava.

ZVUK TIPKANJA PO TIPKOVNICI - PRESTANE.
MRAK.

CREDITS. GLAZBA: "The Alan Parsons Project - Eye in the sky."

Diplomski rad

Patrik Gregurec

Akademija dramske umjetnosti

Smjer Dramsko pismo i filmsko pismo

Autopoetički rad

MLIJEČNI ZUBI

**Ja sam svjestan
da se ovakve pjesme
zdravije čitaju
ako je pjesnik mrtav
ali što mogu
kada mrtvi ne pišu ništa**

Ja sam samo putnik
koji ne zna ništa
i koji šara kartu po papiru
koji ni ne postoji,
pikseli i svjetlo.

Ja sam samo fantom
koji budno pedalira između visokih drveća i zgrada
i tako vežem neurone
i to je moje iskustvo
koje nitko ne vidi.

Ja se osjećam neugodno
kad čekam tramvaj ili vlak
jer ne pušim cigaretu
i ne koristim se mobitelom,
ja samo klasično sanjam, arhaično čekam.

Ja ne mislim da život
ima inherentnog smisla,
ali upravo zato valja živjeti,
mirisati kožu mora
i zahvaliti se na prolivenoj krvi,
biti bacan apsurdnom svega;
ne čekati Godota
već biti Godot
koji će doći.

Ja nikada ne bi počeo stih s „ja“.

Moja perspektiva
probija horizonte i
u razbuktaloj širini cijenim detalje,
u uskim trenutcima sebe
žalostim se nad tugom
i zazivam opojnu slast sreće.

Ja vidim valove u betonu
i strah u oku kamenovom,

ja šuštanje lišća čujem
u dubokoj zimi
i meki mjesec osjetim u pamuku.
Palim ulične svjetiljke po noći
i gore insekti,
ja gasim sunčeve zrake
i radim figure od neprirodne tame,
iskopavam glistu da bi je zabio u oblak.

Ja nisam poslušao
opomenu jednog vječnog plamena
te hodam malen ispod zvijezda,
ali ja sam nekad i tamo
između vakuma i radijacije
pa onda i dalje
i izvan.

Ja sam ipak samo ja.

Ja živim vođen gladi
i zato
uživam u svakoj kapi
svake sekunde
i sto puta prožvačem
svaki pogled.

(2010.)

Počeo sam pisati iz potrebe da probijem što dublje u sebe putem umjetnosti. Ta je potreba za mene vrlo točna i vodi me kroz život. No, ta potreba je nešto što u spisateljskom djetinjstvu vodi u sentimentalizam, romantičarenje, pretencioznost, odnosno vodi u zamku. Pretočiti ideju kroz emociju na papir zahtjeva puno iskustva. Iskustvo, to sam tražio od studija Dramaturgije, bez da sam toga bio svjestan kada sam ga upisivao. Moji prvi tekstovi na studiju bili su o apstraktnim ljudima koji su za sobom vukli neke apstraktne žene, prema nečemu što se zove Antikvarijat uspomena. Mislio sam: ako se bavim umjetnošću, onda imam priliku reći nešto i prikazati nešto što nadilazi svakodnevicu. I dalje to mislim, samo što sam sada drugačiji. Promijenio sam perspektivu. Prva promjena perspektive dogodila se vrlo rano u studiju, kada smo na Dramskom pismu 1 dobili zadatak da *nadopunimo* Galeba. Odnosno, da nadopišemo scenu iz prvog čina, kada Kostja demonstrativno napusti svoju predstavu, a Maša ode za njim. Za mene je to bio popriličan šok. Ne zato što je Čehov veliki pisac – iako sam se intuitivno divio dramama *Galeb*, *Višnjik* i *Tri sestre*, tada sam još bio dovoljno neobrazovan da bi me

mogla uhvatiti panika oko eventualnog narušavanja ideje jednog genijalca. Kako je vrijeme prolazilo, shvatio sam da je ta panika uzrokovana poštivanjem originalnog djela pri adaptaciji zapravo nešto što sam mislio da trebam osjećati, ali se ispostavilo da uopće ne patim od toga.

No, šok s *Galebom*. Nije se radilo o poštovanju, nego o činjenici da ja trebam ući u jedan savršeno zemaljski tekst, u naizgled najnormalniji tekst o ljudima koji imaju svoje živote i pričaju o njima. Trebao sam odabrati hoću li tu scenu napisati u *Čehovljevom stilu* ili u slobodnoj, moderniziranoj formi. Na svoje veliko čuđenje, odabrao sam *Čehovljev stil*. To je bilo vrlo hrabro od mene, u isto vrijeme i neočekivano, jer tu hrabrost nisam očekivao. Ono što sam očekivao je da ću napraviti tako da treperava svjetla govore Kostjine replike a Mašine da pjeva Josipa Lisac iza paravana, vidimo njezinu siluetu zbog svjetla koje joj tuče s leđa i to je jedini konstantni izvor svjetla u sceni nasuprot Kostjinom treperavom, ili tako nešto. Bio sam zadovoljan sobom i svojim izborom, da idem suprotno od bježanja, od onoga kako sam došao. Prva je godina dramskog pisma za mene bila prepuna tih malih hrabrosti koje si otkrijemo, i koje su nevjerojatno važne. Snašao sam se u Čehovljevom svijetu, dapače, uživao sam. Shvatio sam da je kroz opipljive, stvarne, likove moguće provući emocije, simboliku i sve drugo što zapravo čini umjetnost kazališta – odnosno, otkrio sam toplu vodu. Naravno da sam kroz čitanje i gledanje drugih autora mogao osjetiti, prepoznati i uživati u njihovim pričama u kojima se ne pojavljuje ništa, recimo, nadnaravno; ne radi se o tome da sam s *Galebom* otkrio da topla voda postoji, nego sam s *Galebom* otkrio da i ja tu obaveznu toplu vodu mogu pisati.

Uz Dramsko pismo, na prvoj je godini za mene bio izrazito važan kolegij Pismo za izvedbu. Vrlo jednostavna analitička podjela kazališne predstave na tri komponente: *prostor*, *izvedba* i *gledanje* uvelike je olakšala moj rad budući rad na bilo kojoj kazališnoj predstavi. *Prostor* u smislu prostora izvedbe, *izvedba* u smislu onoga što se događa na sceni i *gledanje* u smislu obraćanja posebne pažnje kroz proces na usmjeravanje fokusa gledanja, tri su koordinate dubinske strukture svakog kazališnog događaja. Trojstvo profesora Pristaša nekome s prve godine i bez iskustva pruža važne alate za praktični dramaturški rad i za mladog dramaturga na jednostavan način otključava temelje kazališnog procesa, odnosno rađenja predstave.

Iznenadile su me oštre stijene
na putu iza plaže,
ne zato što su bile zaleđene i skliske
sve je bilo zaleđeno i sklisko
nego zato što su sada okomite
i u pukotinama otkrivaju zaleđene morske provalije

kao da ih je sunce odrezalo sa zapada
sve do dna pod otokom
odakle šapat govori istinu
koju je teško poduprijeti voljom.

Mogu se sjetiti da su stijene bile oble i ugodne,
sjećam se da sam tamo ležao
i rastezao se na suncu kao kakva životinjica.
Istina, ja sam bio manji
i sve je bilo ugodnije i lakše,
mogao sam kraćim nogama
napraviti veći korak.

Sada radim sitne korake
pazim da me ne ometu uspomene
i kao kakav stari lisac
slušam pucketanje leda ispod tabana
zaobilazim sumnjive dijelove
ne želim smočiti rep.

(2019, iz zbirke *Otok*)

To otkriće na prvoj godini Dramskog pisma, ta promjena perspektive mi je bila jako draga, ali nisam znao što da radim s time. Moji temelji su: u kazalištu DASKA, pod vodstvom Nebojše Borojevića Borka i Damira Borojevića Cunija, gdje smo se, od *Čelave pjevačice* preko nekoliko autorskih predstava, bavili ljudskom prirodom na isključivo simbolički način; stripovi *The Sandman* Neila Gaimana u kojima pisac antropomorfizira koncepte kao što su San, Smrt, Sudbina; i poezija. Dakle, moji temelji nisu podržavali nešto što mi se tada činilo kao prva i jedina stvar koju trebam znati pisati ako želim pisati dramski tekst – a to su *pravi ljudi*. Tada sam tako mislio, da je pisanje uvjerljivih likova nešto s čime počinjemo, elementarna stvar koja meni nedostaje. Sada sam nešto labaviji, odnosno mudriji, mislim da uvjerljivost likova proizlazi iz cjelokupnih odnosa silnica u dramskom tekstu, a ne iz nečega što bi bila *vještina pisanja uvjerljivih likova*. Zapravo, *uvjerljivost* proizlazi iz teksta koji ima jasnu unutarnju dramaturgiju, koji je oplemenjen ispravnim odnosno zdravim *stanjem pisanja*, a o *stanju pisanja* će se itekako čitati u ovom tekstu. Iako mi je jasno da je uvjerljivost likova nešto što se naknadno analizira te da kod autorskog procesa pisanja, posebno prve verzije teksta, nema previše mjesta za takvu vrstu racionalnog fokusa; svejedno, izgleda da se kod *uvjerljivosti*, ako je shvaćamo kao rezultat procesa a ne sam proces, radi o međusobnoj igri odnosa svih elemenata teksta. Taj uvid, naravno, nije ništa novo i vjerojatno je nešto što se podrazumijeva, ali pošto je meni taj uvid bio i još uvijek nekako jest – nešto novo, vrijedan je za spomenuti u smislu

osobnog otkrića. No, da bi mogao krenuti u pisanje koje je osnaženo mojim novim otkrićem, prvo sam si morao nešto potvrditi.

Na prvom DeSADU festivalu na kojem sam sudjelovao odlučio sam postaviti čitanje svog pjesničkog rukopisa koji ima naslov kojeg se još nitko nije sjetio: *Otok*. To je zbirka koja se bavi vraćanjem u život nakon dugotrajne metaforičke smrti te je prepuna sentimentalnih pasaža. Nespretno sam adaptirao svoju zbirku, podijelio sam tekst na dvije uloge, dva glasa. Saznao sam na bolan ali potreban način da se riječ *ljubav* puno drugačije čuje na pozornici nego što se čita u intimi svog najdražeg prostora za čitanje. Za vrijeme tog čitanja, čak je i meni u jednom trenu bilo dosadno. Osjetio sam na svojoj koži onu stvar koje se u počecima najviše bojimo – pretencioznost; sam sam sebi to priuštio. Zaista, izgleda da je teško izdržati sat vremena čitanja u kazalištu, bez dramske situacije. To je bio dokaz moje nedovoljne educiranosti, nedovoljnog iskustva gledanja predstava, i nedovoljnog posvećenja svom pisanju. Bio sam u redu s time, jer sam to i očekivao. Imao sam osjećaj da sam takav, i trebao sam si to potvrditi kako bi mogao nastaviti dalje. *Otok* na DeSADU je za moj daljnji rad, unatoč svemu, bio uspješan eksperiment, Pirov poraz.

Cijela stvar s *Otokom* i DeSADU dogodila se na drugoj godini preddiplomskog studija, tako da nije čudno da sam bio pomalo opsjednut pronalaženjem svog mjesta u pisanju *stvari koje i drugi ljudi razumiju*. Nije čudno da me to opsjelo, jer se upravo o tome radilo na drugoj godini kolegija Dramsko pismo, kod profesorice Kaštelan. Adaptacija koncepta, konkretno privatnog straha ili odbojnosti prema nečemu – u stvarnu osobu je točno ono što je meni bilo u tom trenutku bilo potrebno da istražim svoju novu perspektivu na pisanje, koju sam zaradio na prvoj godini. Proces adaptiranja straha u mrsku životinju, izvođenja te životinje, zatim transmutacije životinje u dramski lik je za mene bio nužan korak u razumijevanju vlastitog pisanja. Osvijestio sam ono što sam do tada radio nesvjesno i prema intuiciji. Iz tjedna u tjedan, pomno sam pratio svoj proces koji je počeo s komarcem, zatim adaptaciju komarca u lik, pratio sam svoj način na koji radim sa simbolikom. Shvatio sam da sam kroz svoje likove više govorio o konceptima koje oni predstavljaju, nego o likovima samima. Trebalo se baciti u još jednu novu perspektivu na pisanje. Jedino je ovaj put bilo kraće vrijeme koje mi je trebalo da izađem iz samoanaliziranja i uživanja u svojoj novoj perspektivi, odnosno, vrlo rano u novoj perspektivi bilo mi je jasno što trebam raditi: pomiriti unutarnju nematerijalnu, i materijalnu prirodu lika. Kada se prisjetim druge godine, čini mi se da se tu nije radilo samo o mojim likovima. Ja sam, s njima, radio na pomirenju svoje nematerijalne i materijalne prirode.

Analitičko pismo na drugoj godini je kolegij temeljen na pomnom analitičkom radu, iščitavanju važnih žarišta dramaturgije kroz stoljeća i stilove. Za disciplinu mi je dobro došao zahtjevan kolegij, a što se tiče umjetnosti, ponudio mi je jednu fenomenološku estetsku perspektivu, koje se i dalje držim. U odluci za godišnji rad koji obrađuje jednu dramaturšku temu uvelike mi je pomogao prijedlog profesorice Govedić, kada mi je predložila predstavu i dramski tekst *Lava* američkog dramskog pisca Richarda Foremana. U tom tekstu, a i istražujući Foremana, pišući završni rad, otkrio sam važnu nadogradnju svom estetsko-fenomenološkom pristupu analitici, radi se o distinkciji između *ogledala* i *rupa*. Svako iskustvo, tako i kazališno, čitateljsko, spisateljsko i gledateljsko, može biti ili ogledalo ili rupa u odnosu na cjelokupno iskustvo osobe koja ga doživljava. Ako je nešto ogledalo, onda je to iskustvo takvo da nam daje povratnu informaciju, govori nam da smo u pravu, u najboljem slučaju učvršćuje i nadograđuje nešto što već znamo. A ako je nešto rupa, onda je to iskustvo takvo da ga ne možemo smjestiti u okvire cjelokupnog, do sada doživljenog, iskustva. Rupa je provalija u našem iskustvu, nešto potpuno novo i neočekivano, nešto što ispada iz osobnog standarda. Ogledalo je, dakle, potvrda, a rupa je čisti potencijal, potencijal za rast, za širenje, za učenje, za suočavanje s nepoznatim, za filtriranje i integriranje. Od tada, distinkcija ogledalo/rupa ne izlazi iz mog analitičkog diskurza.

Kod profesora Matišića sam iskoristio nove alate koje sam dobio od profesorice Kaštelan. Mislio sam da ću ih uspjeti iskoristiti već u prvom semestru druge godine Dramskog pisma, kada sam napisao tekst *Vilan* koji je bio negdje između, iako više na strani onog pisanja u kojem se više piše o konceptima, a manje o ljudima. Ipak mi je trebalo do drugog semestra druge godine Filmskog pisma da napišem jedan potpuno svjetovni tekst, scenarij lišen ukazivanja na nadnaravne spoznaje, rijetki moj tekst koji je lišen pokušaja da ispadnem pametniji i bolji pisac nego što sam to u trenucima pisanja bio. Taj tekst prepoznajem kao moj prvi tekst koji je u potpunosti napisan bez razmišljanja o drugima. Bez glasova drugih ljudi, onih s kojima se tako oštro uspoređujem i onih koje tako slabašno želim zadovoljiti, u mojoj glavi. Velika je to samospoznaja koja mi je dala novu autorsku hrabrost.

Otključano nebo

U ritmu buke šuštećih grana
i nečujnog vitlanja soli
vjetar me uči
kinesteziji krajnjih točaka tijela
i plavi horizont mi širi vrhove.

Jasne linije siluete mene

lome se pod sve neobičnijim kutevima
dok uspravno stojim pred nepreglednim
okupljalištem suza mrtvih divova
ni zlatni galeb
ne može zaroniti tako duboko
da ubere kristal s dna mora.

Bijelo sunce iskrivljava hladnu stvarnost
baca čelik na zemlju
gdje se milijun nevidljivih bića
skriva među vlatima trave;

u vjetru se utjelovljuje divlji putokaz

u vjetru;

u vjetru se već čuje galop
krda novih oblaka.

(2015.)

Na drugoj godini Dramskog pisma ušao sam u rad na adaptaciji, koji se nastavio na trećoj godini Filmskog pisma. S adaptacijom nikada nisam imao problema, osim onih slatkih pri samom radu. Nešto što je prisutno u našem poslu, otpor koji se javlja u obliku *velikog poštovanja prema originalnom djelu*, mene jednostavno nije zahvatio, tako da sam zahvalan na barem jednoj stvari za koju ne moram okrenuti cijelu perspektivu na svijet. Nove perspektive su nužne, ali dobro dođe tu i tamo neka stvar koju prepoznajemo samo kao poligon za igru, kao ogledalo. Uostalom, uspješna adaptacija kojoj je temelj prodorna analiza prvotnog djela je dokaz da originalno djelo otvara prostor drugim autorskim glasovima i to je, a ne slijepo praćenje, najveći iskaz poštovanja i najprigodniji način da se oda počast prvotnom djelu.

Treća je godina bila neobična, to je bila korona-potres-korona godina i za nekoga tko cijeni osamljenost, nisam baš bio produktivan. Nametnuta izolacija drugačija je od produktivne potrebe za samoćom, svejedno, na toj godini napisao sam tekst *Krhke stvari* kod profesorice Kaštelan, tekst koji mi je ponovno otkrio neke stvari o mom pisanju. Ne bi mogao pisati o dvije godine diplomskog studija, a da prvo ne pišem o preddiplomskom studiju, jer su mi se za vrijeme preddiplomskog studija događale intenzivne promjene u poimanju sebe kao osobe i osobe koja piše u odnosu na pisanje, a koje sam zbog toga mogao upoznati i istražiti kasnije, kroz diplomski studij. O jednoj od tih promjena, najvažnijoj, vrlo mi je neugodno pisati, jer mi vanjski glasovi govore da se time vraćam na pretencioznost. No, pošto sam već naglasio da tu stvar smatram ključnom, i pošto smo tu gdje jesmo, objasniti ću je.

Tekst *Krhke stvari* napisao sam u tri dana, u tri cijela dana, s malo spavanja. Jer kada bi legao i zatvorio oči, ponovno bi bio u tom *stanju*, sjedio na podu s tim likovima i oni bi međusobno govorili, uglavnom bolje stvari od onih koje sam napisao. Imao sam izbor: otići spavati, znajući da ću sve ujutro zaboraviti, ili ustati i nastaviti pisati. Za taj tekst, odlučio sam vidjeti što se dogodi ako se ni jednom ne odlučim za blaženi san, ako se svaki put vratim za radni stol. Svi moji tekstovi, pa i onaj scenarij s druge godine Filmskog pisma za kojeg smo ustanovili da je služio kao rijetki izvor ponosa, svi tekstovi nastali su u kratkom roku, za vrijeme intenzivnog pisanja. Bojao sam se da će me taj osjećaj bivanja u situaciji s likovima, taj tečni proces kojim se u isto vrijeme ponosim i kojeg me sram, napustiti. Naravno, dok sam pisao taj tekst, nisam imao priliku na samoanalizu, tek sam na diplomskom studiju shvatio da se tu radilo o strahu. O strahu da, ako svaki put ne poslušam zov ideje, da će me likovi napustiti, da ako ih ne poslušam do kraja, prelazim preko sebe. Prelazim preko onoga zbog čega sam uopće i počeo pisati. Sve je to jednostavnim riječima manjak iskustva, a kompliciranim riječima je to manifestacija otpora. Naravno da nije održivo raditi na taj način. Takva vrsta pisanja je, za mene, bila autodestruktivna u svakom smislu. Napravio sam si savršenu klopku – uništavao sam se radeći ono što volim.

Zora na dnu

Prozirni val
lomi
tanko
jutro
noseće stupove bjeline
svitanje svejedno netaknuto
riba
proviri iza koralja
brzo se vine u vis
pijesak se raširi
i pada
sporo
sporo
sporo
sporo
sporo.

(2022.)

Novi se strah prenio na diplomski studij. Strah od straha ovaj put, strah od ulaza u to stanje koje me potpuno obuzima tijekom pisanja, strah od prepuštanja, jer znam što prepuštanje znači. Racionalizirao sam svoj potkožni otpor time da moram biti funkcionalan u svakodnevnom

životu, pa zato ne mogu pisati, jer ako krenem pisati onda me nigdje nema pet dana u komadu. Na kraju ću imati završeni tekst za koji se iz aviona vidi da je napisan u jednom dahu, ne na dobar način, ali ja ću u svojoj ludoj glavi ispuniti svoju svetu dužnost. Događa li se to još kome? Vjerojatno, ali rijetki o tome govore. Još rjeđi o tome govore u pozitivnom ključu. Imao sam osjećaj da je to stanje nešto iz prošlih vremena, zakržljali rep, koji pri porodu nije bio odstranjen. Ali tim repom sam se ja penjao po granama i što ću sad kad je već tu, kad sam već nekako srastao u njega? U poeziji takvo stanje funkcionira i naknadni analitički pogled na u tom stanju napisan tekst je moguć. Ali u dužim formama? Nema šanse. Za duže forme treba biti profesionalac, a ja to nisam. Ali znam da to stanje postoji i dobro se osjećam u njemu, dakle, nisam potpuno lud. Ili jesam? Ne, to je nešto dobro, odnosno može biti nešto dobro. Kako onda, a ovo je najbolnije, kako onda da, kada i napišem dramski tekst u tom svetom stanju inspiracije i protočnosti, kako onda ti tekstovi nisu nešto najbolje na svijetu, što sam ja pročitao, i što su drugi pročitali? Kako onda ne padaju zvijezde s neba na scenu kada se ti tekstovi izvode? Barem da je onda istina sve što si, kao laik, kao diletant i kao dječak, dopuštam misliti o posebnom stanju u koje me stavlja pisanje, o onome što sam već jednom spomenuo, a od sada zovemo, uvijek u kurzivu: *stanje pisanja*; i određenoj žrtvi koju za pisanje rado polažem, a izgleda da to nije istina – ja se trošim, emocionalno, fizički i još malo emocionalno, a od toga ništa. Ne isplati se, dakle, uopće ulaziti u to stanje. Koliko mi je god sjećanje *stanja pisanja* govorilo suprotno, i koliko je god ono željelo da pišem i da vjerujem u njega, ja sam pred njim bio sleđen.

Na prvoj godini diplomskog studija sam dakle postao pametniji od sebe, preduhitrio sam se, znači gotovo godinu dana nisam pisao. Uspio sam, na neki odsutan način, iznjedrili tekst *S vremenom* koji je imao početak i kraj, ali je u svojoj srži bio nedovršen. Naslov tog teksta, *S vremenom*, je možda signal da je cijela prva godina diplomskog studija na Dramskom pismu bila vrijeme i prostor čahurenja, nade da će iz čahure izaći nešto što će živjeti duže od tri do pet dana.

Ipak, nisam sve mogao ostaviti nadi. Takva vrsta nade koja je meni trebala nije bila ona prava nada koja je, uz svoju zlu sestru Bepomoćnost, jedino što ostane kada sve drugo nestane. Moja je nada bila nada s predumišljajem, ona vrsta nade koja prvo treba moju pomoć. Tako da je Filmsko pismo na prvoj godini diplomskog studija prošlo potpuno suprotno od Dramskog. Tu je pomogao osjećaj da dugujem sebi i mentorima za, što se mene tiče, zabušavanje na trećoj godini. Uz profesora Matišića kao mentora, napisao sam mini-seriju *Autodestruktivni bog*. Sam naslov evocira moju borbu s novoopaženom a oduvijek prisutnom spisateljskom autodestrukcijom, a to je i tema koja se provlači kroz scenarij. U Dramsko pismo se nisam

usudio ulaziti, ali kod pisanja scenarija sam osjećao slobodu da sagledam svoju čahuru. Mislim da je tome bilo tako u tom konkretnom slučaju zbog hladnoće koju pretpostavlja struktura i vizualni identitet scenarija. Pisanje dramskog teksta je za mene puno bliže pisanju poezije nego pisanje scenarija, što je iz perspektive recepcije neobično – jer se film, koji uglavnom pretendira na to da bude realističan, putem scenarija, montaže i drugih elemenata koji su svojstveni filmu, kao što je mogućnost za lakše usmjeravanje fokusa gledatelja, puno bolje može iskoristiti u poetske svrhe. U kazalištu nema tog kontrasta između svakodnevnog i poetskog, čim mi sjednemo u gledalište i gledamo druge žive ljude kako se prave da mi nismo tamo, odmah smo stavljeni u simboličku, poetsku situaciju. Osim toga, pisanje za kazalište mora imati daleko veću empatiju prema glumcu. Nije pristojno napisati lik koji se pojavi jednom u cjelovečernjoj drami i kaže jednu repliku; mislim da je to razlog zašto se Godot nikada ne pojavi. Jer, što će ta glumica? Doći možda i sat vremena prije predstave u kazalište, zatim čekati svoj red u garderobi, da bi nakon 3 sata provedenih u kazalištu izašla na scenu na dvije minute? A onda izaći iz kazališta pa da joj ljudi onako ispod obrva govore *ma bravo, sjajna si*, sve dok je glumici itekako jasno da joj njezin lik nije pružio ni 3% umjetničkog zadovoljstva. Krleža je, čitatelji moji, na samoj granici kada piše baruna Lenbacha! Uostalom, redateljica ili neki moj kolega, našli bi brzi način da se taj lik štriha i oni bi bili heroji tog dana procesa, jer su uskratili muke jednoj glumici. Dok je u filmu sasvim prihvatljivo imati kratku ulogu: čovjek dođe na dan snimanja, odradi svoje, film se poslije sam vrti koliko god treba, a glumac u birtiji s dečkima gleda Dinamo. Ali kazalište – kazalište... sve se razvija pa tako i kazalište, ili je ovo o čemu ću pisati već bila datost same empatije pisca prema kazališnom glumcu od prvog dana: u kazalištu, empatija prema glumcu postaje ili jest dramaturški uzus. U tom smislu danas empatija i umjetnost rade zajedno – kod dramskog teksta takva uloga od 2 minute smatra se greškom, ili u najboljem slučaju viškom. *Što će ti taj lik? Jel možeš to i bez tog lika? Jel se taj lik vrati na kraju predstave ili...?* Sve su to legitimna pitanja koja se javljaju i u struci i kod gledatelja. Naravno, dvominutne uloge mogu dobro funkcionirati u kazalištu koje bi provociralo, i drugim auto-medijsko-referencijalnim predstavama. Ali kod dramskog teksta koji računa na potencijal kazališta da u gledatelju putem estetskog iskustva nešto promijeni u njegovom ili njezinom živčanom, kardiovaskularnom i duhovnom sustavu, nema mjesta za takve izlete. Ili će taj lik morati biti jako dobro obrađen kroz ostale likove, ili cijela predstava mora biti oko takvog lika, ili, najvjerojatnije, nema izlike. Pisao sam sve ovo kao primjer samo jedne stvari koja možda nije na prvu očita, kao što su očite razlike u formatu i strukturi, ali što se emocionalnih parametara tiče, kod pristupa pisanju filma ili drame ta stvar sigurno čini razliku, koja je u

svojoj srži dramaturška. Naravno: netko tko kreće u pisanje novog dramskog ili bilo kojeg teksta, ni o čemu od svega toga ne bi trebao razmišljati.

Ja sam Špekec
knjiga - hidra.
Kad pročitaš jednu stranicu
nove se dvije stvore.

(iz rukopisa *Špekec*, 2019.)

Ono što mi je posebno drago kod *Autodestruktivnog boga* je to što sam uspio barem malo ući u *pisanje na duge staze*, odnosno to je tekst s kojim sam izdržao cijelu godinu, i koji je prošao više faza i verzija. Tako sam uspio barem na trenutak probiti posljedicu činjenice da su moji dosadašnji tekstovi nastajali u najviše tri do pet dana. Naime, posljedica toga je bila da se tim tekstovima više nisam mogao vratiti. Nakon što su bili *gotovi*, nisam ih mogao nastaviti uređivati, raskopavati, niti godinu dana nakon što sam ih napisao. Mislio sam da mi treba jednaki intenzitet onome kojim sam ih pisao da ponovno uđem u te tekstove, činili su mi se zaključanima iza vrata nekog bivšeg svijeta. Na kolegiju Filmsko pismo sam zato obratio posebnu pozornost na rad u fazama, i koliko god sam se borio protiv toga, mislim da sam uspio napraviti dobar proces. To je vidljivo i u scenariju, glavnom liku koji kroz trajanje serije postaje drugi ljudi. Kroz nove preobrazbe lika postavlja se pitanje: tko je zapravo taj lik, što je njegova esencija, koja omogućuje takvu vrstu prolaženja kroz svijet serije? Odnosno, što je to s čime pišem? U scenariju, odgovor se nazire u pseudo-autorefleksiji koja taloži likove i ljude u sebi te ih promišlja i ispoljava na jedini način na koji zna. A ta zamršena rečenica znači samo jednu stvar u kontekstu mog pisanja na prvoj godini diplomskog studija: pubertet je potvrđen.

Ti moji autorefleksivni tekstovi, svi ti moji *ja*, svi ti moji otpori i mistifikacije, svaki je od njih po jedan spisateljski mliječni zub koji ispadne kada ga napišem. Mislim da sam imao zaista puno mliječnih zubiju za jednu običnu čeljust, a evo i u pubertetu ih još ima. U isto vrijeme prolazio sam kroz spisateljsko djetinjstvo i pubertet. Glazba raznih izvođača koju sam upisivao u svoje tekstove jedan je od tih mliječnih zubiju. Izvana, to je bilo potaknuto efektivnim emocionalnim prijelazima koje sam sam iskusio gledajući filmove i predstave, na primjer, koristio sam glazbene dijelove *u kojima svi plešu s otpuštanjem* nakon teških scena, kako bi i ja u svom tekstu dobio taj emocionalni prijelaz koji je funkcionirao u drugim umjetničkim djelima koja sam promatrao. To, naravno, ne ide samo tako, i mislim da je to jeftin trik koji, kao i svi jeftini trikovi, mora biti jako dobro napravljen i izveden da se iskupi za svoju jeftinost. To je izvana. A iznutra, odnosno pravi razlog za upisivanje glazbe je kod mene bio posljedica

činjenice da gotovo svaki moj tekst ima svoju malu playlistu, od najviše 4 ili 5 pjesama koje bi se cijeli dan luđački vrtjele u krug i procurile u sam tekst. To je bio moj način da ponovno pronađem prostor pisanja dok sam u *stanju pisanja*, ako bi me išta omelo, kao recimo potreba da nešto skuham. Prečac za vraćanje u *stanje pisanja*, čija korist nije trajala duže od samog *stanja pisanja* – odnosno, nakon što bi završio tekst u kratkom roku stanja pisanja, mjesec dana nakon ili godinu dana nakon, *čak* ni playlista tog teksta ne bi mi pomogla da uđem u tako napisani tekst, da ga raskopam i napravim drugu verziju tog teksta. U scenariju *Autodestruktivni bog*, kada sam shvatio da se radi o fikcionaliziranom ali autoreferencijalnom tekstu, pronašao sam način da se bavim i svojim odnosom prema glazbi za vrijeme pisanja, odnosno da taj odnos napišem. Tako se u *Autodestruktivnom bogu* pojavljuju pjesme s njegove playliste, ovaj put ne kao nešto što je procurilo kroz rupice za vrijeme *stanja pisanja*, nego svjesno i dijegetički slojevito: glazba koja svira meni, svira i glavnom liku miniserije, on to sve piše; gledatelj zbog toga može čuti glazbu. Takvo tkanje narativa, u kojem glavni lik prolazi ono što ja prolazim, *stanje pisanja*, prvo sam otkrio u svom tekstu a zatim sam ga pokušao svjesno iskoristiti: sagledati stanje pisanja ne samo kroz sebe, niti samo kroz glavni lik, već kroz rad s dubinskom strukturom filma, odnosno miniserije, medija kojim se bavim.

Stanje pisanja je puno brže od mene. Za vrijeme bivanja u tom stanju, sve što rukom pišem već je negdje napisano, na meni je samo da to iz sebe prepisem. Takvo se pisanje ne događa u narativnom redosljedju, jedna scena ne prati drugu, nego je prisutno više scena odjednom te ih zapisujem prema intenzitetu prisutnosti. Kada napišem jednu scenu, ona se u *stanju pisanja* zamijeni s novom koja kronološki dolazi prije ili nakon te scene, ili je u pitanju scena koja će tek naći svoje mjesto u tekstu. Kada kažem scena mislim na cjeloviti dio predstave koji izađe iz *stanja pisanja* prvo u obliku dijaloga ili akcije, uglavnom gotov, ako nije, onda ja popunim rupe. Ne postoji trenutak otkrivanja, tekst je samopredodređen. To je nešto što sam cijenio i čuvao kao Harpagon svoj ćup, uz što idu i sve komične pretpostavke. Mislio sam da je to – to. Ali to je bio samo mliječni zub, način da se napiše zaključani tekst i osiguranje da ću upasti u zamku otpora.

Odnosno, trebalo je to *stanje pisanja* pripitomiti, rastegnuti, reevaluirati njegove zahtjeve i ponuditi nove. Vrijeme čahurenja na Dramskom pismu i pisanja *Autodestruktivnog boga* bilo je upravo jedno takvo vrijeme, vrijeme pregovora. Pregovor sa *stanjem pisanja* u meni je pokušao inicirati profesor Zajec, ali kako smo već ustanovili, na prvoj sam godini bio potpuno anestetiziran za sve što se ticalo Dramskog pisma. Ili je to bilo toliko očito svima osim meni, ili su moji mentori imali jako dobar njuh za ono što mi treba: i profesor Matišić je, ovaj put

uspješno jer se dogodilo da sam na Filmskom pismu bio otvoreniji, pokrenuo moje pregovore sa *stanjem pisanja*, kada je predložio *metodu pisanja stranputica*. Profesor Matišić tu svoju metodu ne zove tako, a nisam niti siguran je li to za njega uopće samo metoda pisanja, ili mu je to ipak *pisanje samo*. Pisanje stranputica uključuje oslobođenje od onoga što ukratko zovemo egom, radi se o pisanju teksta u kojem ne znamo što se nakon napisane scene dogodi, kamoli kraj priče. To je suprotno od mog *stanja pisanja* u kojem je sve već napisano. No, pisanje stranputica je daleko od nasumičnog pisanja. Tu se radi o potpunom povjerenju u svoj proces pisanja, koje je više oslobađajuće nego strašno. Bliže je gledateljevom iskustvu, gledatelj je pametan, a metodom stranputice ga je moguće preduhitriti: *ako ja ne znam što se dalje događa, onda neće znati niti gledatelj*. Također je takvo pisanje bliže i iskustvu življenja, često se dogodi da smo u situacijama u kojima nešto radimo, za što ne postoji poznata struktura s krajnjim ciljem, ali svejedno to radimo i nadamo se najboljem. Iako pisanje stranputica zvuči pomalo eterično, zapravo se radi o stavljanju najvećeg fokusa na sam rad pisanja, na inicijalnom *stavljanju stvari na papir*, na razbijanju početka pisanja koji, kako smo ustanovili, ima kratkotrajnu ali najintenzivniju svijest o svom potencijalnom, odnosno gotovo sigurnom neuspjehu. Razbilo je pisanje stranputica usko stisnute okove koji su zadržavali *stanje pisanja* u bunilu koje trajalo najviše od 3 do 5 dana. Baš je *stisnutost* prava riječ za opisati moje *stanje pisanja*, do ulaza u pisanje *Autodestruktivnog boga*. Grč u kojem treba sve to ispisati dok ne ispari, bez dopuštanja da se to stanje otvori, možda zbog onoga što zovemo egom, možda od straha pred ogromnim potencijalom za moje pisanje, koje bi mi ponovno promijenilo perspektivu i dalo još više posla. A ja još nisam do kraja ni istražio ovo svoje stisnuto stanje. Tako sam si ja mislio, dok sam u početku bolovao od otpora prema pisanju stranputica: da trebam prvo provesti cijeli život u stisnutom stanju da bi, onda valjda u podzemlju, zaslužio otvoreno *stanje pisanja*. Ipak, bio sam jedan hrabar spisateljski dječak i odvažio sam se na takvo pisanje. Rezultat toga je *Autodestruktivni bog*, tekst stranputica koje uvijek nekamo vode, monolit na karti moje spisateljske naobrazbe, na kojem je ispisan proces putem kojeg sam naučio i iskusio da *stanje pisanja* ne mora biti eksplozija u kojoj izgorimo svi uključeni, dakle ja.

ABOP

Nakon nekog vremena
uđem i
nešto krcne, pukne
u sivu paru
odskoči pišti zveči zvizne tutnji škrine

sipi jadikuje žamori
vraća cvrči čvori hući prodire krči
gura mjauče rominja.

Zatvorim oči – saznajem za
svaku svoju tetivu i mišićno vlakno,
intimnost kičme i srca.

Ispred mene njišu se zlatni ljudi;
jedna mi mirisna duga kosa zaneseno
zarije znojni potiljak u lice.

Nema ništa drugo i
jedno je i trokut i krug i kvadrat i ljudi su jedno
pa su onda mnoštvo i svi.

I ne znam koliko ovo traje
i nije mi jasno kada je počelo
ali znam da je istina.

Nisam niti primijetio
tek kad sam stao shvatim:
pa ja plešem, prvi put u životu.

(2017.)

Moj novi odnos prema *stanju pisanja* rezultirao je ne samo uspješnim pregovorima, nego i ponovnim međusobnim upoznavanjem. To je stanje postalo manje strano i manje nešto u što ulazim, a više nešto što ja jesam. Odnosno, pokazao mi se potencijal za takvu promjenu i znao sam što trebam raditi da ga ispunim. To je bila jedna lijepa i čista stvar, koju sam odmah na početku druge godine diplomskog studija uspio zaprljati sobom. Radi se o razlici između *onoga što tekst treba* i *onoga što ja trebam* ali tu sam razliku uspio prepoznati tek pri završavanju dramskog teksta *Svaka misao diverzija*, na kraju druge godine diplomskog studija. A ovo je priča o prepoznavanju odnosa između *onoga što tekst treba* i *onoga što ja trebam*:

Ledeni cvjetovi je dramski tekst kojeg sam izbacio na početku druge godine, jer sam se morao iskupiti za prošlu godinu na Dramskom pismu. Tu se dogodilo prljanje novog potencijala *stanja pisanja*. Jer nisam mogao dopustiti da dugujem i sebi i kolegiju jednu dramu. A to mora biti odmah, to mora biti sada, jer kasnim već godinu dana, na tekst *S vremenom* sam na drugoj godini gledao kao na moj pokušaj *fejkanja* dramskog teksta. Sad moram svima, i sebi, dokazati da nisam fejker. To bi bilo ono što ima puno imena a zovemo egom, egom pubertetlije. Dakle, ne mogu potrošiti cijelu godinu na to i pratiti kako se moje *stanje pisanja* razvija kod pisanja

dramskog teksta. Ja novi dramski tekst odmah moram napisati. A kako odmah napisati dramski tekst? Na jedini način na koji znam – u tri do pet dana. Da, da, da... otišli smo daleko ali evo nas opet na početku.

Bio je to tekst u kojem sam rijetko uspio ući u *stanje pisanja*, ono se izmicalo kao da je, odnosno jer je, znalo da je moja namjera heretična. Dakle, napisao sam ga samo *na vještinu*, to je bio baš ono pravi dramski tekst u tri čina, od 62 stranice u Wordu, s prepoznavanjem i tragičnim otkrićem, sve skupa napisano itekako na silu. Kako bi mi na što bezbolniji način profesor Zajec rekao da sam skrenuo, s puta, pozvao je i profesoricu Kaštelan na intervenciju. Kada sam vidio začuđena lica moje profesorice i profesora, osjećao sam kao da mi cijela prostorija postavlja pitanje: *Pa dobro, što izvodiš?*; i govori; *Znaš što trebaš raditi, a ti si tu i praviš se da su Ledeni cvjetovi ono što je trebalo napraviti*. Imao sam osjećaj da lažem i profesor i profesorica su u tom slučaju poslužili kao prijeko potrebno ogledalo. To je bio još jedan moj autodestruktivni pokušaj da uništim sav napredak koji sam ostvario. Jedino što moj ego odnosno demon nije znao, a to vrlo pouzdano sada znam, taj je napredak je neuništiv.

Izgleda da kad idemo protiv sebe, ne možemo ići naprijed. Tako sam pisanjem *Ledenih cvjetova* izgubio nešto realnog vremena, nisam radio na *stanju pisanja* i zadao sam si još jedan autodestruktivni udarac. Je li se isplatilo, pokušati se još jednom uvjeriti da jesam propalica? Itekako jest, jer sam uvidio uzaludnost autodestrukcije. Zašto si podmetati nogu ako želiš ići naprijed? Baš blesavo. Ali dopuštam si, jer bio sam nov u tome, u želji da idem naprijed. Filmsko pismo na drugoj godini ponovno se pokazalo kao oaza strukture za moje racionalno biće. S profesorom Alčevskim bavio sam se žanrom, konkretno romantičnom komedijom. Tražio sam svoj prostor u žanru, što je bio dobar kontrapunkt Dramskom pismu, na kojem sam tražio svoj prostor u svijetu. Tek sam se pri završavanju scenarija za film u punoj mjeri okoristio *stanjem pisanja*, iz nužde ali ne iste one prljave nužde koja proizlazi iz mog demona koji ima svoje želje za dokazivanjem, za izvrsnosti, za uspjehom; nego iz nužde koja proizlazi iz nečega potpuno svjetovnog – roka za predaju teksta. Korištenje *stanja pisanja* u tom slučaju nije bila zloupotreba, jer sam imao osjećaj kao da sam proveo dovoljno racionalnog vremena pred tim scenarijem, da sam *stanju pisanja* dao dovoljno nužnih alata za rad. Samo je trebalo završiti stvar u brzom roku, a *stanje pisanja* je brže od mene. Ionako sam, kada je došlo vrijeme da završim scenarij za Filmsko pismo, već bio završio tekst *Svaka misao diverzija* koji sam pisao tijekom ostatka druge godine Dramskog pisma. To je bio proces u kojem sam se dovoljno upoznao sa *stanjem pisanja* da sam bio siguran da ga mogu ispoštovati ako zagusti na Filmskom pismu.

Svaka misao diverzija je tekst koji nije nastao polagano, u redovitim fazama, odnosno kako sam htio da nastane, svejedno, bilježim ga kao mjesto pomirenja sa *stanjem pisanja* i svoj prvi veliki korak prema izlasku iz spisateljskog puberteta. Tekst je proizašao iz dijaloga, igre, iz slobodnog prostora koji mi je omogućio moj poraz s *Ledenim cvjetovima*. Jedan tehnički savjet koji sam prenio od iskustva s *Ledenim cvjetovima* je bio *da pripazim na pisanje didaskalija*. Stvarno, kada prolistam *Ledene cvjetove*, gotovo svaka replika ima svoju didaskaliju. Isto je i s *Krhkim stvarima*. To se zove – stisnuto pisanje. Posljedica je moje potrebe da scene iz *stanja pisanja* do kraja opišem u tekstu, da zabilježim gotovo svaki pokret koji lik napravi, jer sve ima svoje *zašto* i cjelokupna simbolika teksta ovisi o poštovanju svakog elementa ideje. Nitko osim mog demona ne cijeni toliko režije u dramskom tekstu. Didaskalije su bile i jedan od faktora zaključanosti mojih tekstova. Postojao je samo jedan način da se ti tekstovi izvedu i ja sam se potrudio da detaljno taj način i opišem. Da ne bi bilo zabune. Jer to je proizašlo iz mog svetog mjesta, *stanja pisanja*. Tijekom pisanja teksta *Svaka misao diverzija* ispao je i taj mliječni zub, zaključani tekst, samo ovaj mi je zub zapeo u bradi. Kada mi je već narasla tolika brada? Pa ja sam tek u pubertetu! Nesrazmjer moje svjetovne zrelosti i spisateljske zrelosti ponekad se vrati i pokaže svoje bradato lice koje me ismijava, ali naučio sam se smijati s njime.

Prvotni dijalog teksta *Svaka misao diverzija* izašao je iz nečega što su mi moji profesori dali kao prijedlog, a za što sam odlučio sam da će to biti moj samonametnuti zadatak: svjesno izbjegavanje didaskalija. To je bila jedna lijepa provalija za moje iskustvo pisanja u koju sam rado skočio. Primijetio sam da je prostor pisanja u kojem sam se našao pri početku pisanja tog teksta sličan, ako ne i jednak prostoru pisanja teksta *S vremenom*. Neka vrsta *ničega*, igre, bez posebnih stanja. Kada sam na prvoj godini pisao tekst *S vremenom* mislio sam da je to *ništa* kroz koje sam napisao cijeli taj tekst – nešto loše. Ponovno vraćanje u taj prostor ponudilo mi je reevaluaciju iskustva pisanja *S vremenom* i promijenilo perspektivu na taj tekst, koji mi do tada, kako se moglo primijetiti, nije bio previše drag. *Svaka misao diverzija* je tekst koji označava odmak od očitog autoreferencijalnog pisanja. Imam osjećaj da sam se do tada previše divio pisanju samom, unatoč svim mojim pokušajima da prodrem što dublje u sebe putem pisanja, unatoč mukotrpnom kopanju – uživao sam u pisanju, tako da sam rijetko mogao pisati o nečemu što nije moje pisanje. Takva mi je opsjednutost poznata i iz mog fizičkog puberteta a jedino čime sam je uspio pripitomiti je – s vremenom. Iz *ničega* oplemenjenog cijelim mojim dotadašnjim iskustvom, ukusom i obrazovanosti, nastali su nastali prvi likovi i situacije teksta *Svaka misao diverzija*.

Upravo zato što više nisam pisao o pisanju, bio sam vrlo izgubljen kada sam napisao prve dijaloge, bez didaskalija, za tekst koji će se kasnije zvati *Svaka misao diverzija*. Tko su ti likovi i zašto govore to što govore? Znam da to govore, jer sam ih slušao kako to govore, ali što je ovo sad, ti likovi nisu ja. No, bio sam ohrabren iskustvom pisanja *Autodestruktivnog boga* i pisanja stranputica. Samo što se stranputica ovaj put nije odnosila na narativ teksta, već na apstraktniju stvar: moje pisanje. Ok je, naišao sam na stranputicu u svom pisanju, a stranputice mi više nisu nešto novo, tretirat ću je kao stranputicu u svom narativu samog pisanja. Tako sam je i prebrodio, uz svjesno odbijanje zavodljivog dijela *stanja pisanja* koje za svaku scenu odmah ima kraj cijelog dramskog teksta. Naučio sam kalibrirati *stanje pisanja*, od zatvorenog-sveodjednom, do otvorenih stranputica. Dakle, uspio sam si dopustiti da ne zatvorim tekst prije nego što sam ga uopće krenuo pisati, a za vrijeme pisanja uspio sam rastegnuti *stanje pisanja*.

Meni je bilo super to što tekst nije nemilosrdno zatvoren, što ima određeni propuh, sadrži stvari koje se trebaju popuniti. Za razliku od teksta *Ledeni cvjetovi*, nisam imao osjećaj da lažem. Ali kada sam došao na prvu probu u ZKM, imao sam osjećaj da su te stvari koje se trebaju popuniti, da je taj moj propuh zapravo jedan nedostatak teksta, kojem je posljedica to da *glumci sada moraju izmišljati stvari jer im likovi nisu jasni*. Mislim da su izvrsne glumice i glumci ZKM-a jednostavno sa mnom otkrivali, odnosno ponovno otkrivali, tekst koji je pred njima i da su se na probama vodili divni razgovori, situacija je to u kojoj sam bio već puno puta kroz rad i kroz studij, svejedno, ono što bi mogli nazvati mojim demonom, on se osjećao izloženo i neadekvatno. *Zašto nisam to bolje napisao pa da nema nedoumica?* Pitao se on, dok sam ja uživao u razgovorima o simbolici teksta. Prisjetivši se da prolazim spisateljski pubertet, s vremenom sam taj mliječni zub sam izvadio. No, ni za što od toga ne mogu reći da je najveći pomak u mom pisanju, sve što sam do sada rekao o tekstu *Svaka misao diverzija* proizlazi kao rezultat mog prijašnjeg iskustva i svjesnog rada na integraciji tog iskustva u moj proces pisanja. Najveći se pomak dogodio prije jedne od posljednjih proba, kada su razgovori bili završeni, sve je bilo završeno, osim teksta *Svaka misao diverzija*. Profesor Zajec mi je na konzultacijama rekao *da je tekst jako blizu* što je u isto vrijeme dobro i zastrašujuće, ali toliko sam vremena već proveo s tekstem *Svaka misao diverzija*, da sam shvatio točno što misli. Ono što sam trebao napraviti je jednostavno ponovno ući u tekst i napraviti male intervencije u obliku štrihova i dodavanja nekoliko replika pojedinim likovima, koje su se ticale novih otkrića na probama i koje su posljedica hlađenja, odnosno prolaska stvarnog vremena u odnosu na postojanu napisanost te, pretposljednje, verzije teksta. Jasno mi je bilo što trebam raditi, a ono što sam napravio bilo je pisanje cijelog novog teksta u tri dana. Pa pisanje još jedne potpuno nove verzije

tog teksta u dva dana. Mislio sam da je taj zub već ispao, ali čini se da je imao brata blizanca. Otpor prema ulasku u već napisani tekst manifestirao se kao potreba za prljavim *stanjem pisanja*, onakvim kakvo je bilo kod *Ledenih cvjetova*, i prije pisanja *Autodestruktivnog boga*. I to na najluđi način do sada, racionalno sam si objašnjavao kako bi trebao napisati još taj jedan ili ta dva teksta s istim likovima, ali da tekstovi budu potpuno drugačiji od *Svaka misao diverzija* – da bi *bolje upoznao likove*. Čuda radi taj moj demon sa mnom, ali divim se njegovoj radišnosti i spremnosti na djelovanje u materijalnom svijetu – samo bi bilo super ako bi nas dvojica mogli usmjeriti tu volju u nešto korisno. On je, nakon *stanja pisanja*, idući s kime sklapam pakt.

Tako sam ja sebi, nakon svega, zaključao tekst *Svaka misao diverzija*; kao da sam lik u nekoj komediji, dječak koji je dobio šamar od majke koja je nosila ljubičasto, a sada je odrasli čovjek koji se boji ljubičastog. Još jedna stvar za koju sam mislio da je riješena! Kako sam se ovaj put uspio riješiti stare boljke? Ima veze s čitanjem u ZKM-u, povodom ZKM-ovog projekta *Budućnost je ovdje*. Ali prvo o prošlosti: onaj dječak s problemom s ljubičastim u izmišljenoj komediji je postao odrasli čovjek pa je smiješno ili tragično to što se boji ljubičaste boje, ali ja nisam odrasli čovjek, ne kod pisanja. Na to me podsjetio i profesor Zajec, koji ima viška strpljenja i njegova je usporedba početka pisanja s novim djetinjstvom odnosno pubertetom. To je on usputno ali značajno spomenuo, a ovdje taj koncept preuzimam od profesora, jer mi se čini kao zdrav način na gledanje razvoja pisanja, a i iskustveno mi je poznato. Pjesma s početka ovog teksta *Ja sam svjestan/da se ovakve pjesme/zdravije čitaju/ako je pjesnik mrtav/ali što mogu/kada mrtvi ne pišu ništa*, koja je beskrajno derivativna, općenita i pogotovo patetična u pokušaju potvrđivanja vlastitog postojanja, moj je pjesnički mliječni zub. Ta pjesma je krik koji je izašao iz mene samo kako bi ga ja mogao čuti, da čujem kako zvučim i da razmislim želim li zvučati tako, ili mogu i drugačije. Početi ovaj cijeli tekst s tom pjesmom stavlja *Mliječne zube* na vrlo nesigurne noge. Javljuju se pitanja: *Je li on krivo shvatio „autopoetički tekst?“ Pa ne znači to da unutra mora baš biti poezija. Pogotovo ne tzv. porodi od tmine. Hoće li cijeli tekst biti slabašna zbirka poezije?* Nisam ni znao da se ovo zove *autopoetički tekst* dok nisam već napisao pola. Nisam znao kako da počnem, pa sam stavio tu staru pjesmu, imao sam osjećaj da ću pisati o svom iskustvu, o nevjerojatnoj moći rasta i sazrijevanja – ali uz veliko poštovanje prema mliječnim zubima, jer oni su ono što kasnije zaboravimo a nužno je, ono nešto vrlo mekano što skrivamo ili što želimo zamaskirati nečim vrlo grubim. Uostalom, znam kako se ulazi u *stanje pisanja* koje je oplemenjeno metodom stranputica, ulazi se tako, upravo tako kako sam ušao, tako da ne znam zašto i da nemam krajnji cilj i da vjerujem – tako vam se ja prepirem sa svojim demonom. Opet me uvukao, ali ništa zato. Pišući ovaj tekst, našao sam mjesto takvom

početku, s tom pjesmom. Kroz pisanje približavao sam se razlogu pisanja: u poeziji sam već prošao djetinjstvo, i pubertet. Jedino što sam to novo djetinjstvo prolazio potpuno sam i trajalo je puno duže od mog djetinjstva u pisanju drame i scenarija. Zbog obrazovne strukture i same prirode studiranja, zadataka i rokova, što se tiče drame i scenarija, nisam imao tu mogućnost za postepeni prolazak djetinjstva i puberteta. Oboje se događalo odjednom, jer se studij i rad u polju dramaturgije odvija dvostruko. S jedne strane, u obliku osamljenog pisanja, s druge strane tome suprotnog – izlaganja. U pisanju se najviše radi o djetinjstvu, a u izlaganju o pubertetu. Dijete se igra i ne boji se pretencioznosti i sličnog, ono je iskreno, pa makar ta iskrenost bila blesava i bez umjetničke vrijednosti. Ali pubertetliji je užasno bitno što svi misle o njemu i kako će se predstaviti ljudima. Iz toga proizlazi da studij Dramaturgije i pisanje za kazalište i film ne dozvoljava piscu da samo sjedi doma i piše. To ne funkcionira, jer ipak su dramski tekst i scenarij jedna vrsta polovične umjetnosti, nisu književnost niti su izvedbena umjetnost a u isto vrijeme u sebi sadrže i jedno i drugo, to su nacrti koji imaju svoju svrhu odnosno služe kao temelj ili početna točka buduće predstave. Dakle, pisanje tih tekstova implicira veliku mjeru izlaganja u budućnosti. Zahtjev za takvim paralelnim napretkom u kojem je s mliječnim zubima potrebno proći kroz pubertet, rezultirao je daleko intenzivnijem procesu sazrijevanja od mog pjesničkog, koji je počeo u mojoj trinaestoj godini, ili prije – zapravo, ne sjećam se kad je počeo proces ali znam da to sazrijevanje i dalje traje. A da moje pjesničko sazrijevanje i dalje traje bit će jasno kad vidite iduću pjesmu. Sve te pjesme: prvo kao duhovi, zatim kao struktura, pa opet kao duhovi.

Rekao sam profesoru da ne znam kako da ponovno uđem u tekst *Svaka misao diverzija*. Već je bilo dosta kasno, čitanje u ZKM-u je vrlo blizu. Profesor je rekao da je to jednostavno, da samo uzmem običnu olovku, poštriham što treba, i nadopišem što treba. Podsjetio me taj vrlo jednostavan prijedlog rješenja mog kompliciranog problema na priču koju Neil Gaiman priča u svom Masterclassu, o tome kada je upoznao Alana Moorea. Mladi Neil Gaiman želi raditi stripove i upoznaje iskusnog i cijenjenog scenarista stripa Alana Moorea, negdje u nekom kafiću. I pita ga: „gospodin Moore, kako se pišu stripovi?“ Moore mu odgovori: „napiši *1. kadar* i onda ispod toga napiši sve što se događa u tom kadru, ako netko nešto govori, napiši što govori. Onda napiši *2. kadar* i ispod toga napiši sve što se događa u drugom kadru stripa, i tako dalje, dok ne završiš strip.“ Ponekad su jednostavna rješenja koja nemaju uporište u nama ili nečemu većem od nas, upravo najveća mudrost koju možemo dobiti. Kod tih stvari ne treba nam sveobuhvatno i duboko rješenje, jer nam ga netko drugi ne može dati, to rješenje je nešto što moramo otkriti u sebi. Kroz diplomski sam studij pogledao sve Masterclassove koji imaju

veze s pisanjem i vizualnim umjetnostima, a najviše se urezao David Mamet, kada prepričava dio znanstveno-fantastičnog romana *The Demolished Man* Alfreda Bestera iz 1953. godine. Mamet, odnosno Bester, uspoređuje umjetnike s ljudima iz romana koji mogu čitati misli. U budućnosti, ljudi žive na više planeta i u više galaksija te se otkrilo da postoje ljudi koji mogu čitati misli. Oni su vrlo cijenjeni i voljeni, oni su superzvijezde, jer, osim što je čitanje misli jako kul, čitači misli uživaju veliko poštovanje jer su oni jedini način da ostali, većina koja ne čita misli, međusobno komunicira kroz razne galaksije. Svi misle da će baš oni postati ti koji čitaju misli, svi žele biti oni koji čitaju misli. Pa su čitači misli pomislili: *dobro, onda ćemo organizirati školu za čitače misli*. Svaki ponedjeljak, utorak i petak primali su studente i dali bi im hrpu formulara i papira koje su trebali ispunjavati cijeli dan. Čitači misli gledaju i nadgledaju sve te mlade ljude kako ispunjavaju formulare, redovi su ogromni, većina još uvijek čeka u redu na svoje papire koje tek trebaju početi ispunjavati, nije još prošlo ni sat vremena. Čitači misli pomisle: *Ako me možeš čuti, prestani popunjavati formulare i izađi iz reda. Okreni se na svoju lijevu stranu. Tamo su vrata na kojima piše „Zabranjen ulaz.“ Ako me čuješ, prođi kroz ta vrata*. Tekst *Svaka misao diverzija* bavi se otporom u obliku digresija, životnih, estetskih i duhovnih, digresije u tom tekstu imaju negativnu konotaciju. Ali mislim da ova digresija s Mametom, koja konceptualno nema direktne veze našom trenutnom temom, načinom na koji sam riješio zaključanost teksta *Svaka misao diverzija*, ima svoje mjesto u ovom tekstu.

Imao sam jedan vikend do iduće probe, a taj vikend sam morao kući, u Sisak. Uzeo sam tekst i običnu olovku, sjeo u vlak i u 50 minuta vožnje riješio sve svoje probleme vezane uz tekst *Svaka misao diverzija*. Nije stvar samo u akumulaciji pritiska, pa da sam zbog toga odlučio bilo što napraviti, da se ipak nešto dogodi. Ponovno, stvar nije bila tehničke prirode nego je bila usko vezana uz moju unutarnju promjenu. Shvatio sam zašto sam, umjesto ulaska u postojeći tekst, panično napisao cijelu novu verziju teksta *Svaka misao diverzija* pa onda i još jednu novu verziju teksta. Jer nisam mogao prepoznati razliku između *onoga što meni treba* i *onoga što tekst treba*. Ako su te dvije stvari iste, onda tekst nikada neće biti gotov, jer meni i mojem demonu uvijek nešto treba, treba mi da me se voli, da se smatra pametnim, lijepim, načitanim, trebam biti tužan i trebam biti sretan, treba mi novac i treba mi spomenik, a te se stvari mijenjaju iz dana u dan. Kako tekst to može pratiti? Prisjetio sam se da sam davno odlučio da neću sakrivati svoje mliječne zube, da ću biti ponosan na svoje prve tekstove. I to je ono što mi je omogućilo da završim bilo koji tekst u bilo kojem mediju, da uopće radim u ovom poslu, svjesna odluka da ću na stvari koje sam napravio sada i prije, koje sam napisao i odlučio da su dovršene, u budućnosti gledati sa stavom: *ok, možda mi je malo neugodno zbog toga sad, ali tada sam*

bio takav tip, to je dokument mene u tom vremenu, to je najbolje što sam u tom trenutku mogao. U tom mojem budućem stavu jasno je da više poštujem *ono što tekst treba* od *onoga što ja trebam*. Zašto taj stav ne bi odmah imao? Ako se mogu zamisliti takvim, onda mogu i biti takav. Ako ne mogu biti takav odmah, zašto si taj stav ne bi barem približio? Tekstu *Svaka misao diverzija* više nije trebalo ništa što meni treba, uopće mu nisam trebao ja. Tekst želi samo ono što njemu treba, a to je analitički posao detektiranja stvari u kojima šteka i doslovno, ispravljanja. Čitanje je bilo izvrsno. Što se samog teksta tiče, koliko god ja jesam krenuo iz nečega što nije pisanje o pisanju, ispada da je tekst *Svaka misao diverzija* ipak tekst o pisanju. Zanimljiv je bio proces u kojem ne počinjem od sebe, ali dolazim do sebe. Na kraju, *Svaka misao diverzija*, to sam ipak ja. U pubertetu uvijek imamo jako veliko ogledalo ispred sebe, a u ogledalu su ja, ja, ja, ja, uvijek ja.

zemlja, vatra, voda, zrak
svi su u meni isti
ljubav to sam ja
ja sam Š i paga
ja sam potpuno tvoj
ja sam Patrik
ja sam provalija
ja sam sin Valentine
 i sin Damira
ja sam čovjek
 i manje
 i više
ja sam katolik
 sa sakramentima
ja sam sunce vaga
 mjesec škorpion
ja sam provalija
ja sam papir
 i tinta
ja sam vodeni majmun
 i lijeska u kojoj je rođen
ja sam Napoleon
 i njegov slon
 Ramzes
 i njegova piramida
 i njihovi robovi
ja sam i Arjuna
 i Krišna
ja sam Špaga
ja sam more

i nebo
gušter
i čarobnjak
ja sam dah koji izvire iz mirnog lica boga
i krv koja trune u kisiku
ja sam sve azbestno i mokro
rezervoar tame
i prvi proljetni cvijet
ja sam posljednji Kristov pogled u nebo
posljednji Sokratov prkos
Šeherezadina šutnja
prvi Mersaultov metak
ja sam i Patrik
i Gregurec
i svi preci
od prvog udaha na svijetu
i crna sjena prije toga
ja sam ljubav
ja sam Špaga
na dnu vezana za točku
prema dnu satkana od ja sam
ja sam provalija
ja sam zemlja, vatra, voda i zrak
i još malo vode
ja sam onaj koji je potpuno tvoj
ja sam i sin Afrodite i Hermesa
i sin Perzefone i Plutona
odgajan u Hadu
opasan Saturnovom trnovom krunom
Mictlantecutlijevim čvrstim naručjem
prostrt Lakšminim zlatnim gradovima
ja sam provalija
ja sam savršena ljubav
koja je svi mi
samo malo nježnosti
i koja topla riječ
hej ti
svi smo mi
oči meke
od suosjećajnog pogleda
ja sam ljubav na tronu otkožene istine
prati me
do najveće dubine
do vode crne od dubine
gdje ispod sloja mjesečevog vječnog ulja
crna tama crna

sve crna druge crna riječi topi u strast i boje
u svu strast odjednom i u sve boje odjednom
ja sam ljubav
i potpuno sam tvoj
a ovdje ti je Špaga
i još nekoliko trenutaka
do mene,
pa
ako se usudiš
spusti se

(2022, iz poeme *Špaga*)

Pisanje, pa tako i pisanje drame ili filma sigurno nije normalan posao. Iako je *stolar* također zanat, stolar isto tako može i mora imati inspiraciju, iako postoje ljudi koji mogu intuitivno procijeniti koja vrsta drveta je najbolja za određenu situaciju koja zahtjeva stol, iako svi koji se misle baviti stolarenjem moraju dugo brusiti svoj zanat, svejedno, stolarenje je puno drugačiji posao od pisanja. Stolarica ima tu olakotnu okolnost koju nalaže priroda stola – stol mora biti funkcionalan. Funkcionalnost u materijalnom svijetu, za svakodnevnu uporabu, je jedan cijeli svijet stvari kojim se pisanje ne bavi. Stolarica će tako moći usmjeriti svoj fokus kroz fokus koji je izvan nje, jer zna da će ljudi za tim stolom jesti ili pisati, vanjski i unutarnji fokus tako čine dobar put volji da napravi ono što se treba napraviti. Isto je i kod programiranja i kod uzgajanja stoke i kod project managementa i kod pravnice i kod svećenika i kod biljetera. U pisanju, ne postoji takav vanjski fokus za koji se radnik može uhvatiti. Nitko ne očekuje od nas da nešto napišemo, nitko nas to ne traži, dapače što se tiče svjetovnih uvjeta bilo bi bolje da nitko ništa nikada ne napiše; a u najboljem slučaju, možemo se nadati: naši čitatelji i gledatelji niti ne znaju da im treba nešto što ćemo mi napisati. A oni vanjski fokusi koji se čine kao da su stvarni, kao što su nagrade i prihvaćenost, su fatamorgana usred te pustinje. Pisanje, da bi ispunilo svoju duhovnu i emocionalnu iskrenost, zapravo niti ne smije imati vanjski fokus, barem ne u početku. A početak je upravo ono najnestabilnije mjesto na kojem trebamo prevladati opipljivu uzaludnost našeg pothvata, jer kada krenemo pisati vrlo brzo nam postane jasno zašto pišemo, u *stanju pisanja* ne postoje nedoumice; taj unutarnji, i taj vanjski fokus, i bilo kakvi predumišljaji, za *stanje pisanja* su slatke šale jednog djeteta. Ne može, dakle, pisanje biti isto što i bilo koji drugi posao. Nije pisanje bolje od drugih poslova, nije ni gore, ali nije niti isto. Nije isto, ali je sigurno zanat. Svejedno, nemoguće se oteti dojmu da se u *stanju pisanja* povezujem s nečim daleko većim od sebe, da moćim noge u prastaru rijeku ideja, kao što su mnogi prije mene i mnogi će nakon mene. Jasno mi je da u pisanje ulazi svjesno korištenje stila;

odnos prema zadatostima medija, iskustveno-educirani odabir pratimo li zadatosti ili ne; odnos prema prethodnicima; određena matematika je uvijek prisutna, ako ništa dugo u računanju proteklog vremena i dobi kod narativa koji imaju dugo fabularno trajanje, ili kod razmišljanja o tempu teksta; razmišljanje o realnim financijskim, produkcijskim i društvenim uvjetima; jasno mi je da je pisanje pomno slaganje slika odnosno slojeva, a da je to slaganje rad koji je uvjetovan racionalnim stvarima: pripremom, prepravljajem, analizom, načitanošću i disciplinom. Svejedno, siguran sam da ništa od toga, ni to sve zajedno, nije *zapravo* pisanje. Pisanje nije materijalni rad, pisanje je stanje. Postoji firma Kalodont, ali riječ *kalodont* se i dalje koristi za bilo koju zubnu pastu. Isto tako se spisateljski rad koji racionalno promišlja pisanje naziva pisanjem, dok firma *stanje pisanja*, ideja po kojoj je taj spisateljski rad dobio ime, tiho čuči u mraku i dopušta zabunu, prihvaća svoje površinsko shvaćanje jer je to produktivno, a i svi sljedbenici bilo kojeg spisateljskog rada, barem na posredan način, ionako štuju njega, *stanje pisanja*, htjeli – ne htjeli. A *stanje pisanja*, iako koristi racionalne i iskustvene alate, jednako je racionalno kao što sam ja racionalan kada gledam zalazak Sunca na pučini. Možda se kod *stanja pisanja* zapravo radi o meditativnom aspektu tog posla, ne mislim na ništa okultno i *woo-woo*. Meditativno u smislu bivanja u stanju velikog fokusa u kojem ništa drugo nije važno, ništa drugo ne postoji, neka vrsta primordijalnog eskapizma koji nije svojstven pisanju, znaju ga i posvećeni sportaši i bankari i stolarice, ono na što mislimo kada kažemo da volimo svoj posao, a to je stanje u koje nas taj rad stavlja, ne u bilo koje stanje nego baš u ono jedno rijetko stanje, najvrednije od svih: stanje u kojem barem na nekoliko trenutaka ne mislimo ni o čemu drugome, posebno ne o sigurnoj smrti i eventualnom kraju svega što postoji.

Imam osjećaj da sam u ovih 5 godina odradio dobar dio svog rudarenja u stanju umjetničkog puberteta. Činjenica da mi je jasno da novo djetinjstvo koje proživljavamo ulazeći u svijet pisanja ne mora biti samo plač, govori mi da sam pri kraju djetinjstva. Osjećaj da mogu imati zdravi odnos prema svom dosadašnjem i sadašnjem pisanju potvrđuje mi da sam na kraju puberteta. Studiranje dramaturgije je prilika da svjesno izgradimo lijepe uspomene na svoje novo djetinjstvo, kojih ćemo se u umjetničkoj zrelosti rado sjećati. Ponosan sam što sam uspio ispisati svoje umjetničko djetinjstvo i pubertet, što sam prešao preko trenutaka u kojima mi se pisanje o probuđenoj samospoznaji, glavnoj boljci i vrlini puberteta, činilo prepatetično za dramu, previše puta napravljeno na filmu, i u poeziji zaboravljeno pod kategorijom *mliječni zubi*. Rijetke su mi se stvari dogodile u životu, koje bi mi pružile priliku za tako duboko promišljanje sebe, studiranje sebe, kao što je to moje vrijeme provedeno na studiju dramaturgije. S 21 godinom sam se osjećao kao starac, kao da je moje vrijeme prošlo, s 24 sam

već bio truli zombi, a sada, u 31. godini osjećam se mlađe nego ikad. U sebi ne mogu naći riječi koje bi koristio kao alat iskazivanja hvale studiju, profesoricama i profesorima, njihovom neprocjenjivom prenesenom iskustvu, knjigama koje sam na njihovim kolegijima pročitao, predstavama i filmovima koje sam pogledao ili otkrio, alatima koje sam naučio a koji su mi omogućili rad i užitek u radu u ovom poslu. Jedino vam se posvećenim radom mogu zahvaliti.

Pratim svoje mliječne zube kako ispadaju, i pomno ih čuvam u kutijici. Jer imam neki osjećaj da ću ih kasnije itekako trebati. Imam taj osjećaj da ću ih htjeti nanovo zabit u čeljust, u meso, da budu ispred urednih i iskusnih, ovi moji mliječni zubi.

Kad sam bio mali
bio sam u svojoj glavi
kad sam malo narastao
bio sam u svome srcu
sad sam odrastao
sad sam u svome želucu
kad ću ostariti
bit ću svojim kostima
kad umrem
bit ću izvan sebe.

(2024.)

Patrik Gregurec